

Issued—6—8—1974]

Reporting Section

*bonneted
copy*

TAMIL NADU LEGISLATIVE COUNCIL DEBATES OFFICIAL REPORT

THURSDAY 25th APRIL 1974

Volume CXXII—No. 2

வாய்மையே வெல்லும்
TRUTH ALONE TRIUMPHS

GOVERNMENT OF TAMIL NADU
1974

Legislative Council Department
Fort St. George, Madras-9.

PRICE 35 Paise]

TAMIL NADU LEGISLATIVE COUNCIL

ERRATA

Page 46—

In line 5, for 'நேர' substitute 'நேரமும்'

Page 48—

In line 3, for 'ாட்டினை' substitute 'நாட்டினை'

Page 51—

In line 4, for 'மொழி' substitute 'மொழிப்'

Page 52—

In line 9 from the bottom, for 'சபையின்' substitute 'சபையில்'

Page 57—

In line 19, for 'தலைவர்களுக்கும்' substitute 'தலைவர்களும்'

Page 59—

In line 3, for 'ராவுத்தார்' substitute 'ராவுத்தர்'

Page 60—

(i) In line 1, for 'முன்' substitute 'முன்'

(ii) In line 7 from the bottom, for 'entre' substitute 'Centre'

Page 69—

In line 10 from the bottom, for '5 lakhs' substitute 'Rs. 5 lakhs'

Page 75—

In line 4 from the bottom, for 'பிரதேசத்திற்கு' substitute 'பிரதேசத்திற்கு'

Page 80—

Between lines 12 and 13, insert the following '(மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் தலைமை)'

Page 82—

In line 14 from the bottom, for 'கேட்டுக்' substitute 'கேட்டுப்'

Page 83—

In line 11, for 'அவர்களைக்கூட' substitute 'அவர்கள்கூட'

Page 91—

(i) In line 7, for 'டாக்டர் பி. சி. ராய்', substitute 'டாக்டர் பி.சி. ராய்'

(ii) In lines 17 and 19, for 'நீரு' substitute 'நீறு'

Page 92—

In line 2 from the bottom, for 'தேதையில்லை' substitute 'தேவையில்லை'

Page 94—

In line 15, for 'பொறுத்த' substitute 'பொருத்த'

Page 100—

In line 17 from the bottom, for 'இழைப்பையும்' substitute 'இழப்பையும்'

Page 101—

In line 9 from the bottom, for 'சம்பாதித்துச்' substitute 'சம்பாதித்து'

Page 102—

(i) In line 3, for 'ஆலை' substitute 'ஆல்'

(ii) In line 3 from the bottom, for 'நிகழ்ச்சிள்' substitute 'நிகழ்ச்சிகள்'

G. M. ALAGARSWAMY,
Secretary

Tamil Nadu Legislative Council Debates — Volume CXXII — No. 2,
dated 25th April 1974.

வாய்மையே வெல்லும்
TRUTH ALONE TRIUMPHS

தமிழ்நாடு சட்ட மன்ற மேலவை.

வியாழக்கிழமை, 1974 ஏப்ரல் 23.

சென்னை, செயின்ட் ஜார்ஜ் கோட்டையிலுள்ள மேலவை மண்டபத்தில் பிற்பகல் 4 மணியளவில் மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் (திரு. சி. பி. சிற்றரசு) அவர்கள் தலைமையில் அவை கூடியது.

1. அரசின் தீர்மானங்கள்.

(1) வினா நேரம் கைவிடப்படுதல்.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : மேலவைத் தலைவரவர்களே, “தமிழ்நாடு சட்ட மன்ற மேலவை விதிகளின் 22-வது விதியின்படி கேள்வி நேரம் இன்று கைவிடப்படலாம்” என்று முன்மொழிகிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : அவை முன் உள்ள பிரச்சினை—

“தமிழ்நாடு சட்ட மன்ற மேலவை விதிகளின் 22-வது விதியின்படி கேள்வி நேரம் இன்று கைவிடப்படலாம்”.

தீர்மானம், அவையின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு, நிறைவேற்றப்பட்டது.

(2) உரிமைக் குழுவிற்கு ஒன்பது உறுப்பினர்களைத் தேர்ந்தெடுத்தல்.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : தலைவரவர்களே,

“தமிழ்நாடு சட்டமன்ற மேலவை விதிகளைச் சேர்ந்த 156-வது விதியையொட்டி, 1974-75-ஆம் நிதியாண்டுக்குரிய உரிமைக் குழுவின் உறுப்பினர்களாக இருக்கும்படி ஒன்பது உறுப்பினர்களை, மாண்புமிகு சட்ட மன்ற மேலவைத் தலைவர் நிச்சயிக்கும் நாளன்று இந்த அவை தேர்ந்தெடுக்கும்” என்று முன்மொழிகிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : அவை முன் உள்ள பிரச்சினை:

“தமிழ்நாடு சட்ட மன்ற மேலவை விதிகளைச் சேர்ந்த 156-வது விதியையொட்டி, 1974-75-ஆம் நிதியாண்டுக்குரிய உரிமைக் குழுவின் உறுப்பினர்களாக இருக்கும்படி ஒன்பது உறுப்பினர்களை, மாண்புமிகு சட்ட மன்ற மேலவைத் தலைவர் நிச்சயிக்கும் நாளன்று இந்த அவை தேர்ந்தெடுக்கும்”.

தீர்மானம், அவையின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு, நிறைவேற்றப்பட்டது.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : ஒற்றை மாற்று வாக்கு மூலம், விதிதாச்சார பிரதிநிதித்துவக் கொள்கைக்கிணங்க, தேர்தல்களை நடத்துவதற்காகச் செய்யப்பட்ட ஒழுங்கு பற்றை விதிகளின் 2 (1) ஒழுங்கு முறை விதிக்கிணங்க, 1974-75-ஆம் நிதியாண்டிற்கான அவை உரிமைக் குழுவிற்கு ஒன்பது உறுப்பினர்களைத் தேர்ந்தெடுக்கும் தேர்தலுக்கு, கீழ்க்காணும் நிகழ்ச்சி நிரலை வரையறுக்கிறேன் என்று மேலவைக்குத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

[1974 ஏப்ரல் 25]

நியமனப்படிவங்கள் வரப்பெறுவதற்கான நாளும் நேரமும்—
26—4—1974 மார்ச் 5 மணி.

நியமனப்படிவங்களைச் சரிபார்ப்பதற்கான நாளும் நேரமும்—
26—4—1974 மார்ச் 6 மணி.

நியமனப்படிவங்களைத் திரும்பப் பெறுவதற்கான நாளும் நேரமும்—
—27—4—1974 மார்ச் 5 மணி.

நியமனப்படிவங்களைச் செயலாளரிடமிருந்து பெற்றுக்கொள்ளலாம். நியமனம் செய்யப்பட்ட வேட்பாளர்களின் எண்ணிக்கை ஒன்பது பேருக்கு மேற்படின், தேர்தல் ஒன்று நடைபெறும். தேர்தல் ஏதுமிருப்பின் வாக்குப் பதிவு நடைபெறும் நாளும், நேரமும் பின்னர் அறிவிக்கப்படும்.

(3) அவைக் குழுவிற்கு ஆறு உறுப்பினர்களைத் தேர்ந்தெடுத்தல்.

மாண்புமிகு டாக்டர் ம. கருணாநிதி : மேலவைத் தலைவரவர்களே, “தமிழ்நாடு சட்ட மன்ற மேலவை விதிகளைச் சேர்ந்த 173-வது விதியை யொட்டி 1974-75 ஆம் நிதி ஆண்டுக்குரிய அவைக் குழுவின் உறுப்பினர்களாக இருக்கும்படி ஆறு உறுப்பினர்களை, மாண்புமிகு சட்ட மன்ற மேலவைத் தலைவர் நிச்சயிக்கும் நாளன்று இந்த அவை தேர்ந்தெடுக்கும்” என்று முன் மொழிகிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : அவை முன் உள்ள பிரச்சினை: “தமிழ்நாடு சட்ட மன்ற மேலவை விதிகளைச் சேர்ந்த 173-வது விதியையொட்டி, 1974-75 ஆம் நிதி ஆண்டுக்குரிய அவைக் குழுவின் உறுப்பினர்களாக இருக்கும்படி ஆறு உறுப்பினர்களை, மாண்புமிகு சட்ட மன்ற மேலவைத் தலைவர் நிச்சயிக்கும் நாளன்று இந்த அவை தேர்ந்தெடுக்கும்”.

தீர்மானம், அவையின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு, நிறைவேற்றப்பட்டது.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : ஒற்றை மாற்று வாக்கு மூலம் விகிதாச்சார பிரதிநிதித்துவக் கொள்கைக்கிணங்க, தேர்தல்களை நடத்துவதற்காகச் செய்யப்பட்ட ஒழுங்கு முறை விதி எண் 2 (1) ஒழுங்கு முறை விதிக்கிணங்க, 1974-75 ஆம் நிதியாண்டிற்கான அவைக் குழுவிற்கு ஆறு உறுப்பினர்களைத் தேர்ந்தெடுக்கும் தேர்தலுக்கு, கீழ்க்காணும் நிகழ்ச்சி நிரலை வரையறுக்கிறேன் என்று மேலவைக்குத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

நியமனப்படிவங்கள் வரப்பெறுவதற்கான நாளும் நேரமும்—
26—4—1974 மார்ச் 5 மணி.

நியமனப்படிவங்களைச் சரிபார்ப்பதற்கான நாளும் நேரமும்—
26—4—1974 மார்ச் 6 மணி.

நியமனப்படிவங்களைத் திரும்பப் பெறுவதற்கான நாளும் நேரமும்—
நேரமும்—27—4—1974 மார்ச் 5 மணி.

நியமனப்படிவங்களைச் செயலாளரிடமிருந்து பெற்றுக் கொள்ளலாம். நியமனம் செய்யப்பட்ட வேட்பாளர்களின் எண்ணிக்கை ஆறு பேருக்கு மேற்படின், தேர்தல் ஒன்று நடைபெறும். தேர்தல் ஏதுமிருப்பின், வாக்குப்பதிவு நடைபெறும் நாளும், நேரமும் பின்னர் அறிவிக்கப்படும்.

1974 ஏப்ரல் 25]

(4) மாநில சுயாட்சி, இராஜமன்னார் குழு அறிக்கை (விவாதத் தொடர்ச்சி).

திரு. எம். சங்கரலிங்கம் : மாண்புமிகு தலைவரவர்களே, நமது அவையில் மாநில சுயாட்சி பற்றியும், இராஜமன்னார் குழுவின் அறிக்கை பற்றியும் நமது அரசுடைய கருத்தினைத் தெரிவிக்கும் முறையில் இங்கே கொண்டு வந்திருக்கப்பட்ட தீர்மானத்தை ஆதரித்துப் பேசுவதில் நான் பெருமகிழ்ச்சியடைகிறேன். நமது இந்திய நாட்டின் வரலாற்றிலேயே ஒரு திருப்பத்தைக் கொடுக்கும் பெருமை தமிழகத்திற்கு அமைந்து, அதிலும் தமிழக முதல்வர் டாக்டர் கலைஞர் அவர்கள் அந்தப் பெரும் பணியை ஆற்றுகிற ஒரு நிலை ஏற்பட்டு, அதிலே அவருடன் நானும் இணைந்து நின்று இந்திய அரசியல் சட்ட அமைப்பிலேயே ஒரு மாற்றத்தை ஏற்படுத்தி, இந்தியாவின் ஒற்றுமையை என்னைன்றைக்கும் நிலை நாட்டிடும் ஒரு நற்பணியை நாம் தொடங்கி வைக்கிறோம் என்ற பெருமிதத்தோடு என் கருத்துக்கள் சிலவற்றைச் சொல்ல விழைகிறேன்.

நமது அரசின் இந்தத் தீர்மானத்திலே மாநில சுயாட்சி என்றும் மத்தியிலே கூட்பாட்சி என்றும்—ஆங்கிலத்தில் “ஃபெடரல் ஸ்ட்ரக்ச்சர்” அல்லது “ஃபெடரல் அமைப்பு” அதாவது சமஷ்டி அமைப்பை—ஏற்படுத்தும் வகையில் நமது அரசியல் அமைப்பைத் திருத்தியமைப்பது என்ற கருத்தை நாம் வலியுறுத்துகிறோம். இந்தக் கருத்தை நாட்டிலுள்ள எல்லா அரசியல் நிறுவனங்களும், நன்கு சிந்தித்து, அதிலே தெளிவு கண்டு, அதை எல்லோரும் ஆதரித்து நிற்கின்றார்கள் என்பதிலே ஐயமில்லை. ஆக இதை எல்லோரும் ஆதரிக்கின்றார்கள் என்றே சொன்னாலும், அது சுவரில்லை என்பதுதான் என்னுடைய கருத்து. ஆனால் அவரவர்களுக்கே சில ஐயப்பாடுகள், அச்சங்கள் இருப்பதால் சிலர் வெளிப்படையாகச் சொல்லத் தயங்குகின்றார்கள். எல்லாக் காலத்திலும் இரண்டு விதக் கருத்துக்கள் இருப்பது ஒரு நாட்டின் சிந்தனையோடத்திற்கான ஒரு நல்ல அறிகுறி என்பதை நாம் மறந்துவிடுவதற்கில்லை. ஒன்று சமஷ்டி ஆட்சி முறை நமது நாட்டில் வரவேண்டும், அதற்குற்ற முறையிலே நமது அரசியல் அமைப்புச் சட்டம் திருத்தியமைக்கப்பட வேண்டும் என்று நாம் சொல்லும்போது, சமஷ்டி ஆட்சி முறை என்பது இன்றைக்குள்ள அரசியல் சட்டத்தில் மிகக் குறைவாகவே இருக்கின்றது என்பதை யாரும் மறந்து விடுவதற்கில்லை. நமது அரசியல் அமைப்புச் சட்டம் சமஷ்டி ஆட்சி அமைப்புச் சட்டம்தான் என்று சிலர் சொல்லக்கூடும். அதற்கான சில காரணங்களையும் அவர்கள் குறிப்பிடலாம். இதைத்தான் காங்கிரஸ் ஸ்காபனம் இந்த நாட்டின் விடுதலைக்காகப் பாடுபட்டு வந்த காலத்திலே 1947 வரையிலே சொல்லிவந்தது. இந்தப் பேரவையிலே வைக்கப்பட்டுள்ள அறிக்கையிலும் நமது மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் மிகத் தெளிவாக—1945-லே காங்கிரஸ் கட்சி தனது கேர்தல் பிரகடனத்தில் தெரிவித்திருந்ததையும், பிறகு 1947 ஜனவரித் திங்கள் 22-ம் நாளன்று அரசியல் நிர்ணய சபையில் இந்திய விடுதலையில் பெரும்பங்கு வகித்த, பிரதமர் பண்டித ஜவஹர்லால் நேரு அவர்கள் முன்மொழிந்த தீர்மானத்தையும் மிகத் தெளிவாகச் சுட்டிக்காட்டியிருக்கிறார்கள். காங்கிரஸ் கட்சி

[திரு. எம். சங்கரலிங்கம்] [1974 ஏப்ரல் 26]

இந்த நாட்டிலே விடுதலை இயக்கத்தை நடத்தி வந்தபோது, எல்லா மாநிலங்களிலும் மக்களைத் தட்டியெழுப்பி, விடுதலைக்குப் பின்னர் இந்திய நாட்டினை மொழி வழி மாநிலங்களைப் பிரித்திட வேண்டும், மாநிலங்கள் தக்க அதிகாரங்களுடன் செயல்பட வேண்டும், மத்தியிலே கூட்டாட்சி அமையவேண்டும் என்று அவர் ஆற்றிய உரைகளையெல்லாம் மக்கள் காதுல்கேட்டு, அவர்களால் உருவாக்கப்பட்ட அரசியல் சட்டம்தான் இந்த நாட்டின் அரசியல் சட்டம் என்பதை இந்த நேரத்தில் மறந்துவிடுவதற்கில்லை.

(பி.ப. 4-10)

உண்மையிலேயே நம்முடைய அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தில் கூட்டாட்சித் தத்துவமே இல்லையென்று சொல்லிவிட முடியாது. கூட்டாட்சித் தத்துவத்தில் ஒரு பகுதியை ஏற்று, ஒற்றை ஆட்சித் தத்துவத்தில் பெரும் பகுதியை ஏற்று, அதிலே எஞ்சியிருக்கின்ற கூட்டாட்சித் தத்துவம் அடியோடு அகற்றப்பட்டு விட்டது என்று சொல்லிவிட்டாலும்கூட, அதனுடைய சாரம், சக்தி அற்ற ஒரு ஒற்றை ஆட்சி அரசியல் அமைப்பை நாம் கொண்டிருக்கிறோம். இன்று இது ஏதோ திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினுடைய பிரச்சினை என்றோ, அதை ஆதரிக்கின்ற கட்சிகளுடைய பிரச்சினை என்றோ, அதை எதிர்க்கின்ற கட்சிகளுடைய பிரச்சினை என்றோ இங்கு யாரும் கருதக்கூடாது. இங்கே இகை யாரும் எதிர்க்கவில்லை என்பதை அறிகிறபோது, நான் பெருமகிழ்ச்சி கொள்கிறேன். நம்முடைய மாண்புமிகு எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்கள்கூட திருத்தத் தோடு நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று விரும்பியிருக்கிறாரே தவிர, எதிர்க்கவில்லை. மற்ற இடங்களில் முழு அளவில் எதிர்த்திருந்தும், இங்கு திருத்தத்தோடு நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று சொல்லியிருப்பதிலிருந்து, அந்த அளவுக்கு நாம் முன்னேற்றம் கண்டிருக்கிறோம் என்றுதான் நான் கருதுகிறேன்.

மாநில சுயாட்சித் தீர்மானத்தை வலியுறுத்திப் பலர் விவாதித்த பிறகு, நமது மாண்புமிகு டாக்டர் கலைஞர் அவர்களுடைய 110 நிமிட வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க சொற்பொழிவுக்குப் பின்னர், அதற்கு ஒரு திருத்தம்தான் கொடுக்க வேண்டுமென்று தோன்றியிருப்பது குறித்து நான் மகிழ்ச்சிகொள்கிறேன். இவ்வளவு குறுகிய காலத்தில், இது எதிர் பார்த்த விளைவைக் கொஞ்சம் கொடுத்திருப்பது கண்டு, அதனுடைய சாதக பாதகங்களைப் பற்றி நாம் நல்ல முறையில், கட்சி காழ்ப்புணர்ச்சி இன்றிப் பேசுவதாக இருந்தால், எல்லோரும் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய ஒரு அமைப்பை நாம் எல்லோரும் காண முடியும் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. சமஷ்டி ஆட்சியுறை ஈடக்குப் புதியதல்ல. இந்த உலகிற்கும் புதியதல்ல. அரசியல் உலகத்திற்கும் புதியதல்ல. ஒரு வேளை 1787-ல் அமெரிக்காவில் அமைந்த சமஷ்டி ஆட்சி முறைகான் புதியது, முதலானது என்று சொன்னாலும்கூட, கார்க்கி போன்ற அரசியல் மேதைகள் அதற்கு முன்னாலேயே அது போன்ற கருத்துக்களை வலியுறுத்தியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் பெட்ரேஷன் என்ற வார்த்தையைப் பயன்

1974 ஏப்ரல் 25] [திரு. எம். சங்கரலிங்கம்]

படுத்தவில்லை என்றாலும், அவர்களுடைய நூல்களில் எல்லாம் “மல்டி செல்லூலர் : சொசைட்டி” என்றே குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அந்தக் கருத்தோடு அது வளர்ந்து, பல கோட்பாடுகளைக் கொண்ட சமுதாயம், பல இன அமைப்புகளைக் கொண்ட சமுதாயம், கூட்டாட்சி என்ற அமைப்பு முறையை அமைத்துக்கொள்ள முடியும் என்ற கருத்தை அரசியல் மேதைகள் தங்களுடைய சிந்தனைகளில் இடம் பெறச் செய்து, அதற்குச் செயல் வடிவம் கொடுத்து, 1787-ல் அமெரிக்க ஐக்கிய குடியரசை அமைக்கின்றபோது, அந்தக் கருத்து பிலடெல்பியாவில் நடைபெற்ற மாநாட்டில், கன்வென்ஷனில் உருப்பெற்றது என்பதை நாம் பார்க்கிறோம். அதையொட்டி சுவிட்சர்லாந்து அமைந்தது. அதையொட்டி யூ.எஸ்.எஸ். ஆர். அமைந்தது. அதையொட்டி கனடா அமைந்தது. இம்மாதிரியாக நான்கு சமஷ்டி ஆட்சி முறையைக் கொண்ட நாடுகள் சீரிய முறையில் நடந்துகொண்டு வருவதை நாம் பார்க்கிறோம். நமக்கிருக்கின்ற பிரச்சினையெல்லாம் இந்த நாட்டில் மாநில சுயாட்சி, மத்தியில் கூட்டாட்சி என்ற கருத்தை முழு மனதோடு ஏற்றுக்கொள்வதற்குத் தயங்குகிறவர்களிடையே இருக்கின்ற ஐயப்பாடு எண்ணம்தான். இது ஒருவேளை நம்முடைய நாட்டு ஒற்றுமையைக் குலைத்துவிடுமோ, நம்முடைய நாட்டில் பிரிவினை வாய்ப்பை உண்டாக்கிவிடுமோ, பல நாள் போராடிப் பெற்ற இந்தச் சுதந்திரம் பாழாகிவிடுமோ என்று அஞ்சுகிறார்கள். அவர்களுடைய அச்சத்தில் நாமும் அவர்களோடு இணைந்து, அந்த அச்சமில்லாத ஒரு நிலைமையை உருவாக்குவதுதான் இந்தக் கருத்தை உலகிற்கு எடுத்து வழங்குகிறவர்களுடைய இன்றியமையாத கடமை என்று நான் நினைக்கிறேன். அமெரிக்க சமஷ்டி ஆட்சி முறை 1787-ல் பிலடெல்பியா மாநாட்டில் உருவாக்கப்பட்ட நேரத்திலே கூட ஒற்றை ஆட்சி முறை வேண்டுமென்ற ஒரு கருத்தைத் தெரிவித்தவர்களும் இருந்தார்கள். ஹேமில்டன் என்ற பெரியார் ஒருவர் அமெரிக்காவிற்கு ஒற்றை ஆட்சி முறைதான் இருக்க வேண்டும், அப்பொழுதுதான் அந்த நாட்டினுடைய ஒற்றுமையைக் காக்க முடியும், அதிலேகூட ஒரு முறை தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட செனட்டர்கள் ஆயுட்காலத்திற்கு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்களாக இருக்க வேண்டும், மீண்டும், மீண்டும் அந்த வாக்காளிகளைச் சந்தித்துக்கொண்டு, வாக்காளர்கள் தயவில் வாழக்கூடிய ஆட்சி அமைப்பு இருந்தால் நாட்டில் நல்லதைச் செய்துகொள்ள முடியாது என்ற கருத்தைத் தெரிவித்தார். இப்பொழுது நினைத்தவுடனேயே ஒரு வரைத் திருப்பிப் பெறவேண்டுமென்ற சொல்லப்படுகிறது. அப்பொழுதே ஒருவர் ஆயுட்காலம் வரை இருக்க வேண்டும் என்ற கருத்து இருந்தது.

திரு. லி. சுவாமிநாதன் : தலைவரவர்களே, இதில் உறுப்பினர் அவர்களுடைய கருத்து என்ன என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

திரு. எம். சங்கரலிங்கம் : அதில் எனது கருத்தைப்பற்றிப் பிறகு சொல்கிறேன். இப்பொழுது சொல்வதாக இருந்தால், நேரம் போதாது,

[திரு. எம். சங்கரலிங்கம்] [1974 ஏப்ரல் 25]

பிறகு இந்தத் தீர்மானத்தின்மீது நான் சொல்ல வேண்டிய கருத்துக்களைச் சொல்ல முடியாமல் போய்விடும்.

நான் ஆயுள் பூராவும் இருப்பது என்பதை விரும்பவில்லை. ஐந்து வருஷம் இருந்தாலே போதுமென்பதுதான் என்னுடைய அபிப்பிராயம். இப்பொழுது நல்லவர்கள் தேர்தலில் நிற்பதற்கே பயப்படுகிறார்கள். ஏனென்றால் இப்பொழுதெல்லாம் அவர்களுடைய வீடுகளுக்கு முன்னால், அலங்கோலமான நிலைக்கு அவர்களை ஆளாக்கி, நீ வெளியே போ என்று சொல்கிறார்கள்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : தலைவரவர்களே, அவர்கள் வேறுவிதமானவர்கள் என்று உறுப்பினர் கருதுகிறார் என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

திரு. எம். சங்கரலிங்கம் : தலைவரவர்களே, அமெரிக்க ஐக்கிய குடியரசின் சமஷ்டி ஆட்சி முறை அமைக்கப்பட்டபோது, ஒற்றை ஆட்சி முறை வேண்டுமென்று அதே மாநாட்டில் கருத்துத் தெரிவித்தார்கள். மத்திய அரசு கவர்னர்களை நியமிக்கும் முறை இருக்க வேண்டுமென்று ஹாமில்டன் சொன்னார். அப்பொழுதும் அந்தக் கருத்து இல்லாமலில்லை. கருத்து இருப்பது சரியா, அது வென்றதா என்று பார்க்க வேண்டும். அந்த மாநாட்டில் சமஷ்டி ஆட்சிக் கருத்து வென்றது. எந்தக் கருத்து வெல்ல வேண்டுமோ, அந்தக் கருத்து வென்றது. அதற்கு மறுப்புக் கருத்து இருந்தாலும், வெல்ல வேண்டிய கருத்து ஊக்கம் பெற்று, வலிவு பெற்று, உணர்வு பெற்று, எல்லோரும் ஒரு நிலைத்த கருத்தை ஏற்றுக்கொள்ள முடிந்தது. இதற்கு மறுப்புக் கருத்து வருவதை நான் பாராட்டுகிறேன். அந்தக் கருத்தைத் தெரிவிக்கின்றவர்கள் ஒரு கட்சி சார்போடு சொல்லாமல், இதை இந்த நாட்டினுடைய தேசியப் பிரச்சினையாக நினைத்து, வருங்கால சமுதாயத்தைப் பல்லாண்டுகாலம் இணைத்துச் செல்லவேண்டிய பிரச்சினையாக நினைத்து, நாட்டினுடைய நலன்களை மனதில் கொண்டு, ஆராய வேண்டுமென்று நான் வேண்டிக்கொள்கிறேன். நமக்கு இருக்கின்ற அச்சமெல்லாம் இந்த சமஷ்டி ஆட்சி முறை நாட்டைப் பிரிவினைப் படுத்தி விடுமோ என்பது தான். சமஷ்டி ஆட்சியில் நடைபெறுகின்ற எந்த நாட்டைப் பார்த்தாலும், ஒரு சக்தி வாங்கித் தாடாக, இன்றைய உலகில் விளங்கி வருகிறது. அமெரிக்கா அன்று முதல் இன்று வரையில் 187 ஆண்டுகளாக அந்த ஆட்சி முறையில் “டெஸ்டுக்கு” நின்றிருக்கிறது, நின்று கொடுத்தது மட்டுமல்ல, வென்றும் இருக்கிறது. இன்று சமஷ்டி ஆட்சி நடைபெறுகின்ற அமெரிக்க நாட்டிலிருந்து தயவைப் பெற்றுக் கொள்ளாத நாடே உலக அரங்கில் இல்லை என்று சொல்லக்கூடிய அளவுக்கு இருக்கிறது. அங்கு அந்த அளவுக்கு சமஷ்டி ஆட்சி உருவாகியிருக்கிறது. இன்னும் கவனித்துப் பார்த்தால், ஒரே மதம் தான் அங்கிருக்கிறது. அதுதான் கிருஸ்துவ மதம். பெரும்பகுதியினர் ஒரே மொழியைப் பேசுகின்றார்கள்.

1974 ஏப்ரல் 25] [திரு. எம். சங்கரலிங்கம்]

ஒரு சில இடங்களில் ஸ்பேனிஷ், பிரெஞ்சு பேசி வருகிறார்கள். அத்தனை பேரும் அடெரிக்காவுக்கு இங்கிலாந்திலிருந்து கொண்டு போகப்பட்டவர்கள். கொஞ்சம் பேர் ஸ்பேனிஷ் நாட்டிலிருந்து போனவர்கள்.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் :—கனடா நாட்டில் மொழிப் போராட்டம் நடந்திருக்கிறதே.

திரு. எம். சங்கரலிங்கம் :—தலைவரவர்களே, கனடா நாட்டு விவகாரத்திற்குப் பின்னால் வருகிறேன். அங்கு ஒரே மொழி, பெரும் பகுதி ஒரே இனம்—அதாவது ஆங்கிலேய இனம். ஒரே கலாசாரம், ஒரே மதம்.

THIRU G. VASANTHA PAI:—Sir, does the hon. Member know that the Canadians always feel the threat of being assassinated because they are Catholics?

திரு. எம். சங்கரலிங்கம் :—தலைவரவர்களே, அந்தச் சமயத்தில் இருக்கின்ற உட்பிரிவு எனக்குத் தெரியும்.

Through the Hon. Chairman, I wish to inform the hon. Member that I know that Catholics form one of the sects of Christianity. ஏதற்காக இதைச் சொன்னேன் என்றால், சமஷ்டி ஆட்சி முறையில் பல மொழிகள், பல கலாச்சாரங்கள் கொண்ட நாடாக இருக்க முடியாது. சமஷ்டி ஆட்சி முறை தத்துவத்திற்கே இதைத்தான் சொல்கிறார்கள். டைலி என்ற பேரறிஞர் வலியுறுத்திச் சொல்வது என்ன வென்றால்

It is a political institution intended to reconcile national unity with the maintenance of States. An association of States forms a new one.

பல நாடுகள் ஒன்று சேர்ந்து ஒரு ஆட்சியை ஒத்துக் கொள்கின்றன. பல பேரறிஞர்கள் பிலடெல்பியா மாநாட்டில் இந்த சமஷ்டி ஆட்சி முறையைப் பற்றிச் சொல்கின்றபோது பல நாடுகள், பல மொழிகள், பல கலாச்சாரங்கள் கொண்ட நாடுகள் ஒற்றுமையின் அடிப்படையில் ஒன்றுபட்டு ஒரு சக்தி வாய்ந்த அமைப்பாக இயங்குவதற்கு இது ஒரு சிறந்த ஆட்சி முறை என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். அப்படியிருக்கின்றபோது ஒரே மொழி, ஒரே நாடு, ஒரே கலாச்சாரம் கொண்ட ஒற்றை ஆட்சி முறையை ஏற்றுக் கொண்டிருந்தால், இவ்வளவு சக்தி வாய்ந்த நாடாக இருந்திருக்க முடியாது. சுவிட்சர்லாந்து, கனடா, யு.எஸ். எஸ்.ஆர். இவைகளும் அப்படித்தான். அவைகளைப் பற்றிச் சொல்ல நேரம் இல்லாததால், அப்படியே விட்டுவிடுகிறேன்.

[1974 ஏப்ரல் 25]

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் :—நேரம் இல்லைதான்.

(பி. ப. 4-20)

திரு எம். சங்கரலிங்கம் :—எனவே, நமக்கு அச்சம் ஏற்படத் தேவையில்லை. சமஷ்டி ஆட்சி முறைக்கு வன்மை இருக்கிறது. சக்தி இருக்கிறது. சமஷ்டி அரசு உள்ள அமெரிக்கா சக்தி பொருந்திய நாடாக இருக்கிறது என்பதைப் பார்த்தோம். இந்தியாவிலும் கூட சுதந்திரம் பெறுவதற்கு முன்னால் காங்கிரஸ் இதைத் தான் சொல்லி வந்தது. சமஷ்டி என்ற பெயரைப் பயன்படுத்தினார்களோ இல்லையோ, இந்தக் கருத்தைத் தான் காங்கிரஸ்காரர்கள் வன்மையாகச் சொன்னார்களாம். இதைப் பற்றி துணைத் தலைவரவர்கள் விளக்கமாகச் சொல்வார்கள். அவர்கள் காங்கிரஸ் கட்சியிலிருந்து அந்த இயக்கத்தை வளர்த்து, விடுதலையும் கொண்டு வந்து, இந்தக் கருத்தையும் முதிய தலைவர்களின் பேராதரவோடு சொல்லி வந்தார்கள். அவர்கள் இதைப் பற்றி விளக்கமாகச் சொல்வார்கள். காங்கிரஸ் கட்சி இதைச் சொல்லி வந்தது. எல்லாவற்றிற்கும் எடுத்துக்காட்டாக அரசியல் நிர்ணய சபையிலே 1947 ஜனவரி 22-ம் தேதி ஜவஹர்லால் நேரு அவர்களை இதைத்தான் சொல்லியிருக்கிறார்கள். நம்முடைய அறிக்கையிலும் இது எடுத்துக் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. பிறகு ஏன் இந்த நிலை ஏற்பட்டது என்றால், அமெரிக்காவில், 1776-87 அமெரிக்க விடுதலைப் போராட்டத்தின் விளைவாக, பிலடெல்பியா மாநாட்டில் சமஷ்டி ஆட்சியை உருவாக்கினார்கள். அங்கு பாகிஸ்தான் போன்ற ஒரு பிரிவினை ஏற்படவில்லை. அமெரிக்காவில் விடுதலை என்ற கருத்தை என்றைக்கு வைத்தார்களோ, அதாவது பல அமெரிக்க நாடுகள் ஒன்று சேர்ந்து ஒரு கூட்டாட்சியாக, சமஷ்டியாக இருக்க வேண்டுமென்ற கருத்தை 1776-ல் சொன்னார்களோ அதே நிலையில் 1787 வரை இருந்தார்கள். அவர்களால் அப்படி அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தையும் அமைக்க முடிந்தது. நான் இங்கு சொல்ல வந்தது, இந்தக் கருத்தை நாம் 1947 செப்டம்பர் வரை சொல்லியிருக்கிறோம். இந்த நிலையில் நாட்டின் பிரிவினை ஏற்பட்டது. பாகிஸ்தான் பிரிந்தது. அரசியல் தெளிவு படைத்த, நல்ல அரசியல் நாகரீகம் படைத்த, உயர்ந்த அரசியல் தத்துவங்களையெல்லாம் கற்ற, சிறந்த அரசியல் அமைப்பைக் கொண்டு வர வேண்டுமென்று நினைத்த, ஜவஹர்லால் நேரு அவர்கள் அரசியல் நிர்ணய சபையின் கூட்டாட்சி அமைப்பைக் கொண்டு வர வேண்டுமென்ற தீர்மானத்தை மொழிந்த பிறகு, அவரோ பிறகு வாயடைத்து இருக்க வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. அரசியல் நிர்ணய சபையின் நேரு அவர்கள் ஹாயில்டன் சொன்ன ஒற்றை ஆட்சிக் கருத்து தோற்றது, சமஷ்டி ஆட்சிக் கருத்து வென்றது என்று சொன்னார்கள். நேரு போன்ற முடி சூடா மன்னர், ஒப்பற்ற தலைவர், எல்லா மக்களடைய ஆதரவைப் பெற்ற ஒருவர், இந்திய அரசியல் நிர்ணய சபையிலே கூட்டாட்சி அமைப்பு கொண்டு வரவேண்டுமென்று தீர்மானம் பிரேரேபித்தவர், அவரால் இந்தத் தீர்மானத்தை நிறைவேற்ற முடியாத ஒரு சூழ்நிலை ஏன் ஏற்பட்டது என்பதைச் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். இந்த நிலை ஏன் ஏற்பட்டது என்றால், அன்று பிரிவினை ஏற்பட்டது. பாகிஸ்தான் பிரிந்தவுடன் அந்தப் பிரிவினையை ஒரு பூதமாக ஆக்கி

1974 ஏப்ரல் 25] [திரு. எம். சங்கரலிங்கம்]

அவர்களிடம் காட்டினார்கள். இங்கு ஒற்றை ஆட்சி முறை இல்லையென்றால், பல மாநிலங்கள் பல நாடுகளாகப் பிரிந்து போய்விடும் என்று எச்சரித்தார்கள். பரந்த உள்ளமும், தெளிந்த அரசியல் அறிவும் படைத்த அவர்கள், இவர்கள் சொல்லுக்கு பதில் சொல்ல முடியாமல் தயங்கி நின்றார்கள். இப்படி ஏற்பட்ட அரசியல் விபத்துதான் இந்த அரசியல் அமைப்புச் சட்டமே தவிர, தெளிந்த சூழ்நிலையில், சொல்லி வந்த பரிந்துரைகளை, கருத்துக்களை உருவாக்கினார்களா என்றால், இல்லை என்பதை மறந்து விடுவதற்கில்லை. இதை வரலாறு காட்டுகிறது. இது உண்மை, புதிதாக யாரும் சேர்த்து, இணைத்துச் சொல்லவில்லை. என்னுடைய சொந்த விருப்பு வெறுப்பையெழுட்டிச் சொல்லவில்லை. வரலாற்றைப் பார்த்தால், பிரிவினை, அதனால் ஏற்பட்ட விளைவுகள், வட நாட்டில் ஏற்பட்ட ரத்தக் களறி இவைகளைக் கொண்டு, ஒற்றை ஆட்சி முறை வேண்டுமென்ற கருத்து உடையவர்கள் அவர்களை அஞ்ச வைத்து விட்டார்கள். இப்படி இந்த அரசியல் அமைப்புச் சட்டம் உதித்தது.

இந்த அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தை இந்த நாட்டிலுள்ள எல்லா மாநிலங்களும் விருப்பத்தோடு ஏற்றுக் கொள்கின்றனவா என்ற கருத்தை அடுத்தாற்போல் பார்க்க வேண்டியது. நாம் கேட்பதால் தமிழ் நாட்டில் இருக்கக்கூடிய திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் சொல்கிறது, அவர்கள் பிரிவினை கேட்டவர்கள், இப்போது வேறு ஒரு உருவத்தில் கேட்கிறார்கள் என்று எளிதாகச் சொல்லி விடலாம். மற்ற மாநிலங்களைப் பார்ப்போம். இந்திய நாட்டின் விடுதலைக்காகப் போராடி, பெரும் பொருளை இழந்த பெரும் தியாகி திரு. இ. எம். எஸ். நம்புதிரிபாத் கேரளாவில் என்ன சொன்னார்கள் என்பதைச் சொல்கிறேன். எல்லாவற்றையும் சொல்வதற்கு நேரமில்லை. ஒன்றொன்றைக் குறிப்பிட்டு விடுகிறேன்.

“Accounts to steamrolling a State or curb a State on the allotted ground, that it is likely to disrupt and disintegrate the whole country will not strengthen the Centre.”

மாநிலங்களுடைய உரிமைகளையும், அதிகாரங்களையும் அடக்க நினைப்பது மத்தியை வலிவு படுத்தாது என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். திரு. பூபேஷ் குப்தா அவர்களும் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஒற்றையாட்சி கேட்கிற அரசியல் வாதிகள் இருக்கிற உத்தர பிரதேசம் இருக்கிறதே, அந்த மாநிலத்தில் சட்ட மன்றத் துணைத் தலைவர் திரு. வாசுதேவ் அவர்கள் சொல்கிறார்கள்.

“There is a feeling that the Centre's attitude towards the States in the scene is discriminatory. This feeling poses a grave danger to national unity.”

மாநிலங்கள் புறக்கணிக்கப்படுகின்றன என்ற வார்த்தை இருக்கிறது. இது நாட்டினுடைய ஒற்றுமைக்கு ஊறு விளைவிக்கின்ற ஒன்று. இதற்கு

[திரு. எம். சங்கரலிங்கம்] [1974 ஏப்ரல் 25]

மருந்து

“The solution lies in maximum political decentralisation, without which democracy cannot thrive in the country.”

இது இல்லாமல் ஜனநாயகம் வாழப்போவதில்லை.

“There is, therefore, an urgent need for re-structuring the Centre-State relations.”

உத்தரப் பிரதேசத்திலுள்ள ஒரு அரசியல் தலைவர், அந்த மாநிலத்தின் சட்ட மன்றத் துணைத் தலைவர், மத்திய மாநில உறவுகளைப் புனர் பரிசீலனை செய்ய வேண்டுமென்று அழுத்தத்திருத்தமாகச் சொல்கிறார். இது போலவே ஆந்திராவில் உள்ள திரு. ரங்கர் அவர்களும், அஸ்ஸாம் எம்.எல்.ஏ. திரு. பட்டாசாரியா அவர்களும் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அந்தக் குறிப்புகளை வாசித்துக் கொண்டு போனால் நேரம் இருக்காது. திரு. ரபிராய், எம்.பி. அவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். திரு. தென்னேடி விஸ்வநாதம் அவர்களும், கேரளாவில் ஆட்சியில் இருக்கக் கூடிய திரு. அச்சுத் மேனன் அவர்களும் பல முறை எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இப்படி எல்லா மாநிலங்களிலுள்ள தலைவர்களும், மாநிலங்களின் அரசு இயந்திரங்களை இயக்கக் கொண்டிருக்கக்கூடிய எல்லாக் கட்சிகளைச் சேர்ந்தவர்களும் கட்சி வேறுபாடின்றி இன்றுள்ள அரசியல் அமைப்பில் கோளாறு இருக்கிறது, மத்திய மாநில உறவுகளில் தவறு இருக்கிறது, இதைப் புனர் பரிசீலனை செய்ய வேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள். நாமும் சட்டத்தைத் திருத்த வேண்டுமென்று சொல்கிறோம். எதிர்க் கட்சித் தலைவரவர்கள் சட்டத்தைத் திருத்தாமலேயே மாநிலங்களின் முதலமைச்சர்கள் இதைப்பற்றிப் பேசிப் பார்க்க வேண்டும், முடியாது போனால் சட்டத்தை எந்த அளவிற்குத் திருத்த வேண்டுமோ அந்த அளவிற்குத் திருத்த வேண்டுமென்று திருத்தத்தைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். 1950 ஜனவரியில் அரசியல் அமைப்புச் சட்டம் உருவாக்கப்பட்டதிலிருந்து இன்று நான் பேசிக் கொண்டிருக்கின்ற வரை எல்லா மாநிலங்களிலும் இருக்கக் கூடிய எல்லாக் கட்சிகளின் தலைவர்களும் கட்சி வேறுபாடின்றி பல்வேறு சமயங்களில் இந்தக் கருத்தை எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அப்படியானால் இது பரிசீலனை செய்யப்பட வேண்டிய ஒன்று என்றால், ஆம். பிரிவினை என்ற சொல்லைச் சொல்லி அந்தப் போர்வையில் இதைப் புறக்கணிப்பது தவறு. அப்படிப் புறக்கணிப்பதாக இருந்தால், அது நாட்டினுடைய ஒற்றுமையைக் குலைப்பதாகும். இந்த நாட்டின் ஒற்றுமையைக் காப்பதிலும், வளர்ப்பதிலும் ஒன்றுபட்ட சக்தியாக உள்ள திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் யாருக்கும் சளைத்ததில்லை என்பதை நமது முதலமைச்சர்வர்கள் அழுத்தத்திருத்தமாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். நான் கூட திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தில் பின்னால் வந்து சேர்ந்தவன் தான். நான் நமது துணைத் தலைவரவர்களோடு தமிழரசுக் கழகத்திலும், அதற்கு முன்னால் காங்கிரசிலும் இருந்தவன். 1942 இலே சிறைச்சாலை சென்றவன். வைக்கம் போராட்டத்தில் என்னுடைய தந்தை பெரியார் ஈ. வே. ரா. அவர்கள் சிறை சென்றார்கள். நானும் பல போராட்டங்களில் கலந்துகொண்டு சிறை சென்றவன்.

1974 ஏப்ரல் 25] [திரு. எம். சங்கரலிங்கம்]

1947-க்குப் பிறகு தமிழகத்தோடு இணைய வேண்டுமென்ற போராட்டத்தில் கலந்துகொண்டவன் நான். நான் தெளிவாகச் சொல்வதாக இருந்தால், திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் பிரிவினையைச் சொன்ன போது, அதை வன்மையாக எதிர்த்தவன் நான். 1962-ல் அவர்கள் பிரிவினை வாத்தத்தை விட்டு விட்டு, சீனப் போரில் இந்த நாட்டினுடைய எல்லா தேசிய சக்திகளுக்கும் மிஞ்சி நின்று தேசிய ஐக்கியத்தைக் காப்பாற்றிய பிறகு, என்னுடைய கருத்தையெல்லாம் அது ஏற்றுக் கொண்டது. நமது துணைத் தலைவர் திரு. ம. பொ. சி அவர்களைப் போல திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைப் பலமாக எதிர்த்தவர்கள் யாரும் இல்லையென்று சொல்லலாம். அவருக்கு தனிப்பட்ட தலைவர்கள் மீது காழ்ப்பு அல்ல, பிரிவினைக் கொள்கைக்கு அவருக்கிருந்த கடுமையான எதிர்ப்பு அதற்குக் காரணம். இன்று பிரிவினைக் கொள்கை விடப்பட்டதென்றால், அது அரசியல் தந்திரமாக விடப்பட்டதல்ல. உண்மையாக உணர்ந்து, நாட்டினுடைய ஐக்கியத்தைக் காக்க வேண்டுமென்ற உணர்வோடு அவர்கள் இந்தக் கொள்கையை விட்டதன் காரணமாகத்தான் திரு. ம. பொ. சி. அவர்கள் அந்த அணியில் நிற்கிறார்கள். மாநில சுயாட்சிக் கருத்து அவர் அர்ப்பணித்தது. அந்தக் கருத்து தேசிய முகாமில் பிறந்து தேசியத்தில் வளர்ந்தது. நான் 1965-ல் தமிழ் உணர்வோடு, இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்ட காலத்தில், பேராசிரியர்களைக் கைது செய்து சிறையில் போடுகிற காலத்தில், கல்லூரியில் பேராசிரியராக இருந்துகொண்டிருந்தேன். அப்போது காங்கிரஸ் கட்சியிலிருந்து விலகி, திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தோடு இணைத்துக்கொண்டேன் என்று இந்த சந்தர்ப்பத்தில் சொல்லிக்கொள்கிறேன். திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தில் தேசியவாதிகளுடைய எண்ணிக்கை அதிகமாக இருக்கிறது. தேசியக் கொள்கையை அவர்கள் வலியுறுத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். 1962-க்குப் பிறகு திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் காந்தியக் கொள்கையையும், தேசியக் கொள்கையையும் இந்தியாவிலுள்ள மற்ற மாநிலங்களில் காந்தியவாதிகள் பின்பற்றுவதை விட மிஞ்சி பின்பற்றி வருகிறது. நான் முன்னே சொன்னது போல், காந்தியின் ஆதரவு இப்போது யாரையாவது ஆசீர்வதித்துக் கொண்டிருக்குமென்றால், தமிழகத்தையும், தமிழக முதல்வர் கலைஞர் கருணாநிதி அவர்களையும் தான் இருக்கமே தவிர, வேறு யாரையும் இருக்க முடியாது. ஜவஹர்லால் நேரு அவர்கள் கூட 1947-ல் ஜனவரி 22-ம் தேதி நான் அரசியல் நிர்ணய சபையில் கொடுத்த தீர்மானத்தை என்னால் நிறைவேற்றி வைக்க முடியாமல் விட்டு விடுகிற சூழ்நிலை இந்த நாட்டில் ஏற்பட்டது, இப்போதாவது கலைஞர் கருணாநிதி அவர்கள் நிறைவேற்றுகிறார்களே என்று ஆசி வழங்கிக் கொண்டிருக்கக் கூடிய சூழ்நிலையில் அரசியல் அமைப்புத் திருத்தத்தை இங்கே பிரேரேபித் திருக்கிறோம் என்பதை நான் இந்த சந்தர்ப்பத்தில் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

(பிற்பகல் 4:30)

(மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் மணியடித்தார்).

திரு. எம். சங்கரலிங்கம் : தலைவரவர்களே, இன்னும் ஐந்து நிமிடங்களில் முடித்துவிடுகிறேன்.

[1974 ஏப்ரல் 25]

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : ஏற்கெனவே $\frac{1}{2}$ மணி நேரம் ஆகிவிட்டது.

திரு. எம். சங்கரலிங்கம் : சுதந்திர இந்தியாவுக்கு முன்னால், இந்தியாவின்னுள்ளே எப்படி இருந்ததென்று பார்ப்போம். பிரிட்டிஷ் பிராவின்சல் என்று சொன்னவைகள் அனைத்தும் ஆங்கிலேயர்கள் கையில் இருந்தது ; சுமார் 500 க்குமே மேற்பட்ட சமஸ்தானங்கள் இந்தியாவில் இருந்தன. இது அத்தனையும் சேர்ந்து கூட்டாட்சியாக இருந்தது. அந்நியன் நமக்குக் கொடுமைகளைச் செய்வான் என்ற கார எண்ணம் இருந்ததால், அவர்களை நாம் பலமாக எதிர்த்துக்கொண்டிருந்தோம். நான் திருவிதாங்கூர் சமஸ்தானத்தைச் சேர்ந்தவன். 1856 ஆம் ஆண்டிலிருந்து 1947 ஆம் ஆண்டு வரை, சுமார் 90 வருடங்கள் இந்தியக் கூட்டாட்சியில், ஆங்கிலேயர்கள் கையில் திருவிதாங்கூர் சமஸ்தானம் இருந்தது. இருந்த போதிலும் திருவிதாங்கூர் மன்னருக்குத் தனி சக்கரம் இருந்தது ; நாணயம் இருந்தது ; படை— “போர்ஸ் ” இருந்தது. அது போன்று எல்லா சமஸ்தானங்களுக்கும் இருந்தது. அங்கே பலம் குறைவாக இல்லை. அங்கு கவர்னர் இல்லை. அதற்குப் பதிலாக, பிரிட்டிஷரின் ஏஜென்ட்டாக “ரெசிடென்ட் ” இருந்தார். அவருக்கு என்ன வேலை என்றால், இவர்கள் பிற நாட்டோடு தொடர்பு கொள்கிறார்களா, இந்த அரசுக்கு எதிராகச் செயல்படுகிறார்களா என்பதைத்தான் பார்க்க வேண்டும். அந்த அரசுகளுக்கெல்லாம் முழு அதிகாரம் இருந்தது. 1909 ஆம் ஆண்டு மின்டோ மார்லி சட்டம் வந்தது ; 1919 ஆம் ஆண்டு மாண்டேகு செம்ஸ்போர்ட் சட்டம் வந்தது ; 1935-ல் ஒரு ஆக்ட் வந்தது. இவையனைத்தும் ஒருங்கிணைத்துக் கவனித்துக்கொண்டிருந்தது. இது சுதந்திரத்திற்கு முன்னால் இருந்த நிலைமையாகும். சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு நம்முடைய மாநிலங்கள் சக்தியுடையனவையாக இருந்திருக்க வேண்டுமென்றால் இந்த நாட்டில் கூட்டாட்சி ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும். நான் ஒன்று கேட்கிறேன் : மத்திய அரசுக்கு இன்று பலம் இருக்கிறதா ? தங்களிடம் படைகள் எல்லாம் இருக்கிறதென்று நினைத்துக்கொண்டு, பலமாக இருக்கிறோமென்று நினைக்கிறார்கள். பலமாக இருந்தால் கறுப்புப் பணத்தை ஒடுக்கியிருக்க வேண்டும். நம்முடைய நாட்டு நூல்கள் வெளி நாடுகளுக்குக் கள்ளக் கடத்தல் மூலமாகச் செல்லுகின்றன. நம்முடைய தமிழ் நாட்டில் நூல் அதிகமாக உற்பத்தியாகிறது. அதைக் கட்டுப்படுத்த, அதற்கு விலை நிர்ணயம் செய்ய நமக்கு அதிகாரம் இல்லை. சாதாரண மக்களாகிய நாம் 15 ரூபாய், 17 ரூபாய் கொடுத்து வேட்டி வாங்கிக்கொண்டிருக்கிறோம். இந்த நூல்கள் பம்பாய்க்குச் செல்லுகின்றன. அங்கிருந்து பங்களா தேஷுக்குக் கடத்தப்படுகின்றன. அங்கிருந்து கீழை நாடுகளுக்குச் செல்லுகின்றன. மத்திய அரசுக்குச் சக்தி இருந்தால், கோடிக்கணக்கான படைகளை வைத்துக்கொண்டிருக்கும்போது, இந்தக் கடத்தலைத் தடுத்திருக்க வேண்டும். தடுக்க முடிகிறதா, கறுப்புப் பணத்தை ஒடுக்க முடிகிறதா என்றால், இல்லை. மத்திய அரசு பலகிணமாக இருப்பதற்குக் காரணம் இந்த ஒற்றை ஆட்சி முறைதான். எனவே அதனுடைய அதிகாரத்தைத்

1974 ஏப்ரல் 25] [திரு. எம். சங்கரலிங்கம்]

பரவலாக்கி, மாநிலங்களுக்கு அதிகாரம் கொடுக்க இந்தத் தீர்மானம் வழி வகை செய்கிறதென்பதற்காக, இந்தத் தீர்மானத்தை ஆதரித்து, இந்த வரலாற்றுச் சிறப்பு மிக்க இந்தத் தீர்மானத்தைக் கொண்டு வந்த மாண்புமிகு முதல்வரவர்களைப் பாராட்டி முடித்துக் கொள்கிறேன்.

திரு. எம். எம். பக்கர் : மாண்புமிகு தலைவரவர்களே, பாரதத் திருநாட்டின் உளப்பூர்வமான ஒருமைப்பாட்டுக்கும், இந்தியாவிலேயே நிலவுகின்ற எல்லாக் கலாச்சாரங்களின் நல் வளர்ச்சிக்கும், வித்திடக் கூடிய முறையில் மாநில சுயாட்சி, மத்தியில் கூட்டாட்சி என்ற தத்துவத்தின் அடிப்படையில் இராஜமன்னர் கமிட்டியின் ரிப்போர்ட்டினை அனுசரித்தும், மற்ற மேற்கோள்களை வைத்துத் தமிழ் நாட்டின் முதல்வரவர்களால் கொண்டு வரப்பட்டுள்ள இந்தச் சரித்திர முக்கியத்துவம் வாய்ந்த தீர்மானத்தை ஆதரித்து, ஒரு சில வார்த்தைகள் பேசுவதிலே நான் மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

அருமை நண்பர் திரு. சங்கரலிங்கம் அவர்கள் சொன்னது போல் இந்திய நாட்டிலே சுதந்திர தாகம் எழுந்தது, இந்திய நாடு விடுதலை பெற வேண்டுமென்று நாடெல்லாம் மக்கள் இயக்கமாக மாறியபோது, இந்திய நாட்டிலே எல்லாத் தலைவர்களும்—மதவாதத் தலைவர்கள் ; காங்கிரஸ் தலைவர்கள் ; மற்ற எல்லாத் தலைவர்களும்—இந்திய நாடு கூட்டாட்சியாக இருக்குமென்றுதான் சொல்லி வந்திருக்கிறார்கள். எந்தத் தலைவரும் ஒற்றை ஆட்சி முறை தேவையென்று இந்தியா சுதந்திரம் பெறுவதற்கு முன்பு சொன்னதாகத் தெரியவில்லை. அப்படியிருந்தும் நம்முடைய அரசியல் சாசனத்திலே கூட்டாட்சியைக் குறைவாக வைத்து, ஒற்றை ஆட்சிக்கு அதிக இடம் கொடுத்து விட்டதற்குக் காரணம், மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. சங்கரலிங்கம் அவர்கள் சொன்ன மாதிரி, நாட்டிலே ஏற்பட்டிருந்த பிரிவினை அதிர்ச்சிதான். மற்றொன்று, ஒரே கட்சியைச் சேர்ந்த மிகப் பெரும்பான்மையினர் மாநிலங்களிலும், மத்தியிலும் அதிகாரம் வகித்துக்கொண்டிருந்ததால், அவர்கள் பெரும்பான்மையினராக அரசியல் நிர்ணய சபையில் இருந்தது தான். திரு. ஐவர் ஜென்னிங்ஸ் அவர்கள் சொல்கிற மாதிரி, அரசியல் அமைப்பில் ஒற்றை ஆட்சி முறையை அமைக்கக்கூடிய வாய்ப்பிருந்தால், யாரும் கூட்டாட்சி முறையைத் தொடக்கூட மாட்டார்கள் என்ற மனித சுபாவம் காரணமாக இருந்திருக்கலாமென்று நினைக்கிறேன். உலகத்திலே நான்கு பெரிய நாடுகள் இருக்கின்றன. சைனா, இந்தியா, அமெரிக்கா, ரஷ்யா என்ற நான்கு பெரிய நாடுகள் இருக்கின்றன. இந்த நான்கு பெரிய நாடுகளிலே, உலகத்தின் பெரிய வல்லரசுகள் என்று கருதப்படுகின்ற அமெரிக்காவிலும், ரஷ்யாவிலும் “பெடரல்” ஆட்சி முறை—கூட்டாட்சி—முறைதான் இருக்கிறது. அதைப் பற்றி திரு. சங்கரலிங்கம் அவர்கள் சொன்னார்கள். மற்றொரு பெரிய நாடான சைனாவிலே ஒற்றை ஆட்சி முறை இருக்கிறது, ஆனால் அந்த ஒற்றை ஆட்சி முறையை (குறுக்கீடு) எதேச்சாதிகாரத்தின் மூலமாக வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். மக்கள் விருப்பத்தின் பேரில் வைத்துக்கொண்டிருக்கவில்லை. ஜனத்

[திரு. எம். எம். பக்கர்] [1974 ஏப்ரல் 25]

தொகையில் சைனாவுக்கு அடுத்த இந்திய நாட்டிலே எப்படி ஆட்சி முறை இருக்க வேண்டுமென்றால், ஒன்று எதேச்சாதிகாரத்தின் கீழுள்ள ஒற்றை ஆட்சி முறை இருக்க வேண்டும்; அல்லது மாநிலங்களுக்கு சுயாட்சி அளித்து, அந்த மாநிலங்கள் மனப்பூர்வமாக ஒத்துக்கொள்கிற கூட்டாட்சி முறை அமைய வேண்டும். இந்த முறையிலே நம்முடைய அரசியல் சாசனத்தை வகுத்தவர்கள் அந்தக் காலத்திலேயிருந்த பிரிவினை அதிர்ச்சியிலே, கூட்டாட்சி முறைக்கு அதிக இடம் தராமல், ஒற்றை ஆட்சி முறைக்கு அதிக இடம் தந்திருக்கிறார்கள் என்பதை அரசியல் சாசனத்தைப் படித்தால் நன்றாகத் தெரிகிறது. அரசியல் சாசனத்தை வகுத்தவர்கள் கூட்டாட்சி முறைக்குக் கொடுத்திருந்த உரிமைகளை, மத்திய அரசு நாளடைவில் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத் தெரிந்தோ, தெரியாமலோ, எடுத்துக்கொண்டு, இன்றைக்கு மாநிலங்களுக்கு அதிகாரமில்லாத நிலையை உருவாக்கியிருக்கிறது. அரசியல் நிர்ணய சபையில், “பெரல்” அமைப்புத்தான் வேண்டுமென்று ஆதரித்துப் பேசிய மிதவாதத் தலைவர், டாக்டர் குன்சுரு அவர்கள் அரசியல் அமைப்பைப்பற்றிக் கூறுகின்றபோது, இப்போதுள்ள அரசியல் அமைப்பின் கீழ், மாநிலங்களுக்கு உடம்பு முழுவதும் போர்த்திக்கொள்ளத் துணி கிடைக்காது, கோவணம்தான் கிடைக்குமென்று சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

(பிற்பகல் 4:40)

எங்களுடைய பிரதிநிதியாகவும், அதிலே இந்திய முஸ்லீம் லீக் பொதுச் செயலாளராகவும் இருந்த திரு முகமது ஹனீப் அவர்கள் அரசியல் நிர்ணய சபையில் பேசும்போது, “மாநிலங்களை வெறும் ஜில்லா போர்டுகள்” ஆக்கி விட்டார்கள் என்று குறிப்பிட்டார்கள். இது சரிப்பட்டு வராது என்று சொன்னார்கள். ஆனால், இப்படிப்பட்ட நிதானப்போக்கு உள்ளவர்களின் பேச்சுக்களையெல்லாம் காதில் போட்டுக் கொள்ளாமல், ஒற்றை ஆட்சி முறைக்கு அதிக அதிகாரம் கொடுத்து விட்டார்கள். ஆனால், நாள் செல்லச் செல்ல, மத்திய அரசில் அதிகாரம் குவியக் குவிய, மாநில அரசாங்கங்களின் அதிகாரம் குறையக் குறைய நாட்டிலே எப்படிப் பட்ட நிலைமை ஏற்பட்டு வருகிறது என்பதை நாம் கண்கூடாகப் பார்த்து வருகிறோம்.

அடுத்து, நான் மாநில சுயாட்சிபற்றி ஒரு சில வார்த்தைகள் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். மாநில சுயாட்சி என்ற சொல்லைக் கேட்டவுடனே சிலருக்கு “அலர்ஜி” ஏற்படுகிறது. இதைப்பற்றி நான் பல நண்பர்களோடு விவாதித்தேன். அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள், “மாநில சுயாட்சி என்று ஏன் கேட்கிறார்கள்? மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரம் என்று கேளுங்கள், மிக்க அதிகாரங்களைக் கொடுங்கள் என்று கேளுங்கள், வேறு எப்படி வேண்டுமானாலும் கேளுங்கள், மாநில சுயாட்சி என்று ஏன் சொல்லுகிறீர்கள்” என்று கேட்கிறார்கள். நான் சொன்னேன்: “ஸ்டேட் அட்டானம்” என்ற ஆங்கில வார்த்தைகளுக்கு நேரடியான தமிழாக்கம் அப்படி சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட ஒரு நல்ல தமிழ்ச் சொல்லை, ஏன் உபயோகிக்கக் கூடாது? அந்தப் பெயரைச் கேட்டாலே ஏன் அவர்களுக்கு “அலர்ஜி” ஏற்படுகிறது என்று தெரிய

1974 ஏப்ரல் 25] [திரு. எம். எம். பக்கர்]

வில்லை. இதை நினைக்கும்போது எங்கள் ஊர் பக்கத்தில் சொல்லப்பட்ட ஒரு சம்பவம் என் நினைவுக்கு வருகிறது. எங்கள் ஊரில் “நூர் ராவுத்தார்” என்று ஒருவர் இருந்தார். அவரை எல்லோரும் “நூறு” என்று கூப்பிடுவார்கள். அவர் எங்கோ வெளியே போயிருக்கிறபோது, அரசு அதிகாரி ஏதோ ஒரு விஷயம் விசாரிப்பதற்காக வந்திருக்கிறார். அவருடைய மனைவியைக் கூப்பிட்டு, உங்கள் கணவனின் பெயர் என்ன என்று கேட்டிருக்கிறார். நம்முடைய பெண்கள்தான் தங்களுடைய கணவன் பெயரைச் சொல்ல மாட்டார்களே, அதே போல் அந்த அம்மானும் கணவன் பெயரைச் சொல்ல மறுத்து விட்டார்கள். அதிகாரி கணவனின் பெயரைச் சொல்லுமாறு திரும்பக் கேட்டிருக்கிறார். நீங்கள் பெயரைச் சொல்லா விட்டால், எப்படி நான் பெயரை எழுதுவது என்று கேட்டிருக்கிறார். கடைசியில் அந்த அம்மான் சொல்லியிருக்கிறார். முப்பது போல் மூன்று தடவை சேர்த்துக்கொள்ளுங்கள், அதோடு ஒன்பதைச் சேர்த்துக் கொள்ளுங்கள், அதோடு ஒன்றையும் கூட்டிக்கொள்ளுங்கள், அதுதான் அவருடைய பெயர் என்று சொன்னாராம். அதிகாரியும் கூட்டிப்பார்த்து “நூறு” என்று எழுதிக்கொண்டாராம். அதுபோல, மாநில சுயாட்சி என்ற அருமையான தமிழ் பதம் இருக்குமே, அதை என் சொல்லக் கூடாது, மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரம் வேண்டும் என்று கேளுங்கள் என்று என் சொல்லுகிறார்கள் என்று தெரியவில்லை. இது தன்னுடைய கணவன் பெயரைச் சொல்லுவதற்கு வேட்கப்படுகின்ற பெண்ணுடைய செயல் போல் இருக்கிறதே என்று பெரிதும் வருந்துகிறேன்.

அடுத்து, ம. பொ. சி. அவர்கள் காட்டிய வழியில் முதலமைச்சர் அவர்கள் செல்லுகிறார்கள் என்று சொல்லுகிறார்கள். இப்படி ஒரு பேச்சு. இதிலே என்ன தவறு? தான் பிறந்த பொன்னாட்டுக்காக, அதன் சுதந்திரத்திற்காக தியாகி பட்டவர், சிறை சென்றவர், பல தியாகத் தழும்புகள் ஏற்றவர் ம. பொ. சி. அவர்கள், அது மட்டுமல்ல, நாடு சுதந்திரம் அடைந்தவுடனே, தமிழ் நாட்டின் எல்லையைக் காப்பதற்காக தம்முடைய வாழ்க்கையில் பல தியாகங்கள் செய்தவர், தம்முடைய நாட்டின் மொழியை பிற மொழி ஆதிக்கத்திலிருந்து காப்பதற்காக பல தியாகங்கள் செய்தவர், இந்தத் தமிழ் நாட்டின் மானத்தைக் காப்பதற்காக வரிந்து கட்டிக்கொண்டிருக்கிற தமிழ்ப்பெருமகன் சிலம்புச் செல்வர் ஆவார். அவரிடம் யோசனை கேட்காமல், தலைவன் என்று வேஷம் போட்டுக் கொண்டு, தரங்கேட்ட முறையில் பேசுவருகின்றவர்களிடமா அவர் யோசனை கேட்க வேண்டும்? இப்படிப் பேசுவது விவரம் தெரியாத பேச்சு ஆகும். அருமை நண்பர் திரு. சங்கரலிங்கம் அவர்கள் சொன்ன மாதிரி, “மாநில சுயாட்சி, மத்தியிலே கூட்டாட்சி”, என்பதைத் தர்க்க ரீதியாக யாரும் எதிர்த்துக் கூறவில்லை. இதன் பொருள் என்ன என்பதைப் பலர் புரிந்துகொள்ளாமல் பேசுகிறார்கள். முதலமைச்சர் அவர்களுடைய விளக்கத்திற்குப் பிறகும் பலர் திருப்பித் திருப்பிக் கேட்கிறார்கள். அவர்களுக்கு என்ன சொல்வது? இதை விளக்குவதற்காக நம்முடைய மக்கள் நல்லாழ்வுத் துறை அமைச்சர் பேராசிரியர் அவர்கள் ஒரு கருத்தைச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இந்திய நாட்டின் ஆட்சியை ஒரு கடிகாரத்திற்கு ஒப்பிட்டு, கடிகாரத்தில் மணியைக் காட்டுகின்ற

[திரு. எம். எம். பக்கர்]

[1974 ஏப்ரல் 25]

முன் மத்திய ஆட்சி என்றால் அதைச் சுற்றி வந்துகொண்டிருக்கின்ற நிமிஷம் காட்டும் முன் மாநில ஆட்சி என்று அவர்கள் எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறார்கள். அது இயற்கை. நிமிஷ முன் ஒழுங்காகச் சுற்றி வருகின்ற போது, அதற்கேற்ப மணியைக் காட்டுகின்ற முள்ளும் அதனுடைய இடத்திலிருந்து நகர்ந்தால்தான் நல்லது. அதை விட்டு விட்டு நிமிஷ முன்னே மணி காட்டுகின்ற முன் சுற்ற ஆரம்பித்தால், காலம் தலை கீழாகப் போய்விடும். அதைப் போல் மாநில சுயாட்சி என்றால் என்ன வென்று நம்முடைய முதலமைச்சர் அவர்கள் மிகவும் அழகாக விளக்கி னார்கள். நாம் மனப்பூர்வமாக, நம்முடைய நாட்டில் வசூலிக்கப்படுகின்ற வரிப்பணத்திலிருந்து ஒரு பகுதியை மத்தியிலே இருக்கின்ற கூட்டாட்சிக்கு வழங்குவது தான் “மாநில சுயாட்சி, மத்தியிலே கூட்டாட்சி” என்பதன் அர்த்தம். நம்முடைய பணத்தை, நம்மைக் கேட்காமல் எடுத்துக்கொண்டு போய்விட்டு, நாம் கஷ்டப்படும்போது, 13 கோடி தருகிறேன் என்று கூறி அதை 9 கோடியாகக் குறைத்து, அதையும் 3 கோடியாக்கி, அதிலேயும் 1½ கோடி அளவில் கொடுப்பதற்குப் பெயர் காட்டாட்சிதான். இதைத் தான் நாம் எடுத்துச் சொல்கிறோம். மாநில சுயாட்சி தான் மனப்பூர்வமான ஒருமைப்பாட்டை வளர்க்க உதவும். மாநில அரசுக்கு எப்படிப் பணம் தேவைப்படுகிறதோ அதே போல் மத்திய அரசுக்கும் வேண்டும். எந்த மாநிலம் எவ்வளவு கொடுக்கவேண்டுமென்று பார்த்து, மனப் பூர்வமாக நாம் வசூலித்து ஒரு பகுதியை மத்திய அரசுக்குக் கொடுக்க வேண்டும். அந்த உரிமையை அளிப்பது தான் மாநில சுயாட்சியாகும். அதை விட்டு விட்டு, இங்கேயிருந்து அவர்கள் வசூலித்துக்கொண்டு போய், நாம் கேட்கிறபோது அவர்கள் கொடுக்க மறுப்பது மாநில சுயாட்சி யாகாது, அது காட்டாட்சி. இது தான் இன்றுள்ள பிரச்சினை.

திருமதி இந்திரா காந்தி அவர்கள் மாநில சுயாட்சி கேட்பதை எதிர்த்து ஒரு இடத்தில் பேசியதை நான் படித்தேன். இந்துப் பத்திரிகையின் 24-12-1973-ஆம் தேதி வெளியூர் பதிப்பில் அவருடைய பேச்சு வந்திருக்கிறது. தலைவர் அவர்களே, உங்களுடைய அனுமதியோடு அதைப் படிக்கிறேன். அதிலே அம்மையார் சொல்லு கிறார்கள்.

“Mrs. Gandhi warned that no State could prosper by fighting with the Centre and called for co-operation between the States and the Centre”.

ஆகவே ஒருவருக்கொருவர் ஒத்துழைக்க வேண்டும். எந்த மாதிரி ஒத்துழைப்பது? அம்மையார் அவர்கள் நான் சொல்லுவதை நீ கேட்க வேண்டும் என்று எச்சரிக்கின்றா. அந்த முறை கூடாது. அடுத்து மாநில சுயாட்சியை எதிர்ப்பதற்கு அம்மையார் காரணங்களைச் சொல்லு கின்றார்.

1974 ஏப்ரல் 25]

[திரு. எம். எம். பக்கர்]

"If autonomy was granted to the States without the Centre's controlling influence, the bigger and the richer ones would gallop forward in prosperity beyond the reach of the backward ones and would aggravate the imbalance which needed to be removed", Mrs. Gandhi said.....

இது இந்திய நாட்டுப் பிரதமருடைய பேச்சு.

THIRU G. SWAMINATHAN : On a point of order, Sir, can a newspaper be read when the proceedings of the House are going on?

MR. CHAIRMAN : The hon. Member Thiru Bakkar is reading out an excerpt from a newspaper report which contains relevant facts.

THIRU G. SWAMINATHAN : Sir, am I to understand that Members of the House can be reading newspapers while the proceedings of the House are going on ?

MR. CHAIRMAN : The hon. Members cannot exhibit anything. But they can quote some facts from the papers.

THIRU G. SWAMINATHAN : Sir, I am mentioning not about the hon. Member who is speaking, but about the reading of newspaper by another hon. Member who is here.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : ஒரு மாண்புமிகு உறுப்பினர் பேசும் போது இன்னொரு மாண்புமிகு உறுப்பினர் பேப்பர் பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றார். பேப்பர் படித்துக்கொண்டிருப்பவர் யார் என்று தெரிகின்றது.

THIRU C. V. RAJAGOPAL : If it is so urgent a thing as a telegram, what am I to do, Sir ?

MR. CHAIRMAN : But, newspapers are not telegrams. I saw you reading a newspaper. There is no objection to your going outside and reading the newspaper.

THIRU C. V. RAJAGOPAL : Sir, it contains some telegrams.

MR. CHAIRMAN : There is no objection to the hon. Member reading a telegram, but a newspaper cannot be read by him when the proceedings of the House are going on.

[1974 ஏப்ரல் 25]

THIRU C. V. RAJAGOPAL : Sir, inside the newspaper I have got a telegram.

MR. CHAIRMAN : I wonder whether it is a telegram.

THIRU G. VASANTHA PAI : Sir, can we dissect that paper to find the telegram? (Laughter).

திரு. எம். எம். பக்கர் : இப்படிப்பட்ட பேச்சை இந்தியாவிலே காலனி ஆதிக்கம் நடந்துகொண்டிருந்த காலத்திலே, ஸர் வின்ஸ்டன் சர்ச்சில் அவர்கள் பேசியிருந்தால் நாம் அதைப் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

4-50 பி.ப.

ஆனால் சுதந்திர நாட்டின் பிரதமர், சுதந்திரத்திற்காக தன் வாழ்நாள் முழுவதும் போராடிய பண்டித நேரு அவர்களின் தவப்புதல்வி சொல்லுகிறார், “மாநிலங்களுக்கு சுயாட்சி உரிமை வழங்கப்பட்டால், வசதியும் வாய்ப்பும் உள்ள மாநிலங்கள் பின் தங்கியுள்ள பிற மாநிலங்கள் போட்டியிட முடியாத அளவிற்கு உயர்ந்துசென்றுவிடும். தொழில் துறை போன்ற வளர்ச்சித் துறைகளில், அதைக் கட்டுப்படுத்த மத்திய அரசு அங்கேவேண்டும்.

(மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் தலைமை).

இதை எப்படிப் புரிந்துகொள்ளுவது என்றே எனக்குத் தெரியவில்லை. பின் தங்கிய மாநிலங்களை பொருளாதாரத்தில் ஏழ்மையிலுள்ள மாநிலங்களை உயர்த்தி விடுவதற்கு ஊக்குவிப்பதற்கு மத்திய அரசு வேண்டுமென்றால், புரிந்து கொள்ள முடியும்; அது இருக்கத்தான் வேண்டும். ஆனால் வாய்ப்பும் வசதியும் உள்ள மாநிலங்கள் அப்படிப்பட்ட வாய்ப்பையும் வசதியையும் பயன்படுத்திக் கொண்டு முன்னேறாமல் அவற்றைத் தடுப்பதற்காக இங்கே மத்திய அரசு தேவையென்றால், என்னால் அதைப் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. அம்மையார் அவர்களுடைய பேச்சிலிருந்து இதைச் சொல்லுகிறேன். இப்படிப்பட்ட மனப்பான்மை அங்கே நிலவுகிறது. எனவேதான் வலியுறுத்திச் சொல்லுகிறோம், இந்த நாட்டிலே உண்மையான வளர்ச்சி, மனப்பூர்வமான ஒற்றுமை ஏற்படவேண்டுமானால், மாநில சுயாட்சி வந்துதான் தீர வேண்டும். இன்றைக்கு தமிழக முதலமைச்சர் அவர்கள் இதைத் தொடங்கியிருக்கின்றார்கள். ஆனால் நான் நினைக்கிறேன், இந்தியத் திருநாடு முழுவதும் இது பரவித்தான் தீரும். வெகு சீக்கிரத்திலேயே இந்தியா முழுவதிலும் இப்படிப்பட்ட குரல் கேட்கத்தான் போகிறது. காரணம் இன்றைக்கு இந்திய நாட்டின் ஒவ்வொரு பகுதியிலும் தகராறுகள் இருந்து கொண்டிருக்கின்றன. பல வகையான கிளர்ச்சிகள்

1974 ஏப்ரல் 25] [திரு. எம். எம். பக்கர்]

வெடித்துக்கொண்டே இருக்கின்றன. அவற்றை என்னால் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது. ஒரு மாநிலத்தில் ஒரு கட்சி மைனாரிட்டி ஆட்சி அமைத்து, பிறகு அதை நடத்த முடியாத நிலை ஏற்பட்டு, பிறகு அது வீழ்ந்து விடுகிறது என்றால் அதை என்னால் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது. ஆனால் தேர்தலில் நின்று, மக்களின் மிகப் பெரும்பான்மையான ஆதரவையும் பெற்று, நல்ல மெஜாரிட்டியைப் பெற்று, மந்திரிசபை அமைத்துள்ள பல மாநிலங்களிலே இப்போது நிலை என்ன என்று பாருங்கள். மந்திரி சபை அமைக்கப்படுகிறது. பிறகு மாற்றப்படுகிறது. அடிக்கடி மாற்று கின்றார்கள். காரணம் என்ன? மாநிலங்களிலே உள்ளவர்கள் அப்படி மாற்றுகின்றார்களா என்றால், இல்லை. அங்கே நிலைமையைச் சமாளிக்க முடியாமல், பிறகு ஏற்படும் நிலைமைகளிலே மந்திரி சபையையே காப்பாற்ற முடியாத ஒரு நிலை ஏற்படுகிறது. அது மட்டுமில்லை, அங்கே உள்ள சட்ட மன்றத்தையே கலைக்க வேண்டிய ஒரு நிலை ஏற்படுகிறது. கலைக்கவேண்டிய நிலைக்கு அவர்கள் உந்தப்படுகின்றார்கள் என்றால், அதற்குக் காரணம், அங்கே உள்ள மாநில அரசு நிலைமையைச் சமாளிப்பதற்கு வேண்டிய அதிகாரங்கள் அவர்களிடம் இல்லை. ஆகவேதான் இப்படிப்பட்ட பொதுஜனக் கிளர்ச்சிகள், வன்முறைகள் அடிக்கடி நடைபெறுகின்றன. நாளுக்கு நாள் புதிய புதிய பிரச்சினைகள் தோன்று கின்றன. அதே நேரத்திலே உள்ள பிரச்சினைகள் வளர்ந்துகொண்டே இருக்கின்றன. 1952-ல் இப்படிப்பட்ட பிரச்சினைகள் அதிகமாக இல்லை. எனவே அன்றுள்ள நிலையில் யாரும் அதிக அதிகாரங்கள் வேண்டுமென்றோ, மாநிலங்களுக்கு சுயாட்சி வேண்டுமென்றோ குரல்கொடுக்க முன்வரவில்லை. ஆனால் இப்போது அன்றாடப் பிரச்சினைகள் அதிகமாக வளர்ந்துகொண்டே இருக்கின்றன. பண லீக்கம், லிபைவாசி ஏற்றம், கள்ளச்சந்தை என்று இப்படி ஏராளமாகப் பிரச்சினைகள் உருவாகி வருகின்றன. மாநில அளவிலே அவற்றைச் சமாளிப்பதற்கான அதிகாரங் கள் போதுமானதாக இல்லை. எனவேதான் கிளர்ச்சிகள், ஆர்ப்பாட்டங்கள், வன்முறைகள் என்று வளர்ந்துகொண்டே இருக்கின்றன. இதை யாரும் மறுக்க முடியாது. அவர்களிடம் போதிய அதிகாரங்கள் இல்லை. எனவே டெல்லியைக் கேட்கின்றார்கள், “எங்களால் முடியவில்லை, நீங்கள் என்ன சொல்கின்றீர்கள்?” என்று. மொகலாயர்கள் காலத்திலேயே சொல்லுவார் களாம், “டெல்லி பஹாத் தூர் ஹை” அதாவது டெல்லி வெகு தூரத்தில் இருக்கின்றது என்று. அதைப் போல இன்றைக்கு மாநிலங்களிலிருந்து டெல்லியை நோக்கி உடனடியாக இது வேண்டும், அது வேண்டும் என்று கேட்டால், அவர்கள் சீலி முடித்து சிங்காரித்து வருவதற்குள் இங்கே காரியங்கள் மிதமிஞ்சிப் போய் நூற்றுக்கணக்கான பிணங்கள் விழுந்து, கோடிக்கணக்கான சொத்துக்கள் பாழாகிவிடுகின்றன. இந்த நிலைமைகள் தவிர்க்கப்பட்டு, இந்த நாட்டிலே நல்லாட்சியும், மாநிலங்களுக்கும் மத்திய அரசுக்கும் இடையில் நல்லுறவு ஏற்பட்டு, இந்நாட்டின் கலாசாரம் வளர்ந்து இந்த நாடு நல்ல முறையில் மேம்பாடு அடைந்து உலகில் மிக உன்னதமான நாடாக விளங்குவதற்கு இன்று நம் முன்னுள்ள இந்தத் தீர்மானம் அடிகோலுகிறது, வழி காண்பிக்கின்றது என்ற அடிப்படையில் இதை முழு மனதோடு ஆதரித்து அமருகிறேன். வணக்கம்.

[1974 ஏப்ரல் 25]

*THIRU S. NARAYANASWAMY: Hon. Deputy Chairman, I am grateful for this opportunity to speak on the Rajamannar Committee Report on Centre-State relations and on the Resolution moved by the Hon. the Chief Minister.

I am aware that this Report has been prepared by two former Chief Justices and a distinguished international educationist. Therefore, this document deserves to be treated with the utmost consideration and respect. Long years before, as early as in 1935, we had a Constitution for India, on which our present Constitution is supposed to be fully based, though we claim that we have been very original. The talk of provincial autonomy has been very much in the air. This was the subject of Congress resolutions from year to year. The term 'Provincial autonomy' apparently appeared very innocuous. It did not appear mischievous, but apparently anything else appeared mischievous in later years. But, the thirst for a substantial modicum of administrative and fiscal powers to be vested at State levels has always been with every public-spirited citizen in the country. I am aware of the speeches made in the Karachi Congress and many other Congresses on this subject. If one reads them, one will find far more fanatical attachment to the idea of substantial powers being vested in the States than is heard today as possible.

Sir, a great deal has been said in the last two days on the merits of federal versus unitary Government. My hon. Friend Thiru Bakkar almost made out that there was only a unitary Government in India. The structure of the Indian Constitution is that of a federal Constitution but it is inevitable that this Constitution should operate as a unitary Constitution. This is the fate of every under-developed country that develops a Federal Constitution because there is a basic weakness in the functioning of the Government, which converts it into a unitary form of Government. There is something which I want to emphasise, as my hon. Friend Thiru Sankaralingam was at pains to point out how the American system was a federal system and all the rest. All I want to say is that the history of American federalism is very different from the history of Indian federalism. It does not matter at all. I am not going to waste the little time available to me in discussing about foreign matters. I am concerned more with what is going on in this country. So I confine myself to saying what is essential.

1974 ஏப்ரல் 25]

(Thiru S. Narayanaaswamy)

Sir, I have studied the Rajamannar Committee Report. I have also been studying the operation of the Indian Government with the Constitution of India for the last 25 years. Somebody quoted Jennings just now. Ivor Jennings said that there are two types of Constitution in the world—one is the “sensible type” of Constitution and the other is the “satisfying type” of Constitution—and he said the Indian Constitution was of the second type, the satisfying type, meaning that it contained everything but was not of a very sensible type. Now, whatever is the nature of the Constitution, what is important is to have a Constitution in operation in the country.

Sir, I am now going to the main point which I want to make. What is important is that we must have a substantial modicum of fiscal powers under which the State gets all the resources, at least the overwhelming part of the resources it needs, for its own governance, for its own development and for its own cultivation, from taxes collected by itself and not taken from some other source. What I mean is, whatever may be the autonomy that we have, so long as we do not change the Concurrent List, the Union List and the State List of taxation substantially to the point of the States getting a satisfactory modicum of revenue to operate satisfactorily and bring about its own development, any other transfer of power may become illusory, to the extent to which we have to go, hat in hand, to the Centre. We have to avoid a confrontation with them, but we would not like to have an awkwardness with them. Therefore, I plead not merely for a permanent Finance Commission as the Rajamannar Committee has pleaded for. I plead for a radical change in that part of the Constitution which deals with the subjects of taxation, the Central head, the Concurrent head and the State head. If that is done, the work of a Finance Commission, permanent or temporary, will be reduced to very marginal adjustments from year to year. I am not pleading for an abolition of the Finance Commission. I only say that the Finance Commission must deal

(5-00 பி.பி.)

with marginal matters, not with radical matters, and that it should not try to change and chop off what has become difficult and what has been made difficult by the Constitution itself, by the rigid heads of taxation. A review, therefore, is what I like.

Sir, I could not agree with the Rajamannar Committee more than on the suggestions, after the bitter experience, as to the manner in which this non-statutory body called the Planning Commission has been operating over the years. During the times of Dr. John Mathai and Shri Chintaman Deshmukh, one of them made a statement on the floor of Parliament that the Planning Commission became a kind of economic Cabinet and that it became, on some occasions, a super-Cabinet, and Dr. John Mathai made it clear that he would resign his Finance Ministership on that account. Therefore, if a Planning Commission is to be there—and I still doubt whether it has to be there—I entirely agree that it must be made a statutory body and that its powers should be very clearly defined. But, its powers should be strictly limited to the economic development of the country and making recommendations therefor, rather than, practically ranging over the entire gamut of economic policies of the Central Government. Therefore, this is a problem.

If we make this change in the heads of taxation, there will be no need for the suggestions very correctly made by my hon. Friend Thiru Adityan yesterday, namely, what is the sanctity of the Corporation tax being called a Central tax? In fact, it need not be so. I have not read any book on taxation which says that if you call something "corporation tax", it is part of an indivisible pool. Even the idea of divisible pool was a very recent affair. So, there is no sanction or authority for saying that Corporation tax shall only be a Central tax.

Sir, the Planning Commission to-day does act as a development authority; it is not necessary that it should act as a development authority, not even if it is made a statutory body, because it appears to me that in dealing with the development programmes, persons on the spot are in a much better position to say what is viable, what is unworkable, what is feasible and what would be profitable for the State to embark upon, rather than persons at a distance taking decisions on paper plans and projections. I say this because I know something of the operation of the Planning Commission. The quantity of paper on which they depend is pathetic. I would like to say this even in respect of the statutory Planning Commission. One other reason why I say this is

1974 ஏப்ரல் 25] (Thiru S. Narayanaswamy)

this :—(I would not have done this five years ago)—it is my misfortune to deal with the Central Government almost everyday, in connection with the economic decisions which they have to take not only on industrial licences, but on various other matters, and I find that India Government is *ipso facto* the most highly centralised Government in the world. They have no time to take decisions on various matters. I think this alone—if nothing else—calls for decentralisation. I have often asked, whenever I have been to Delhi, why the Cabinet Appointments Committee had not taken a decision in particular matters. There are a number of such Cabinet Appointments Committees dealing with the various sections of appointments. About 103 institutions—Research Institutes, Statutory bodies and other Boards—have no Chairmen and I have suffered as a result of some of them not being appointed in time. Everytime I was told by some Secretary to the Government that the Prime Minister had no time. Why should the Prime Minister be the Chairman of all such Committees? This seems to me to be the very reason why there should be a rational decentralisation of powers. This can take place if there is a substantial transfer of power to the States.

Sir, the point in which I find myself in sharp disagreement with the Rajamannar Committee Report, followed by the recommendations of the State which I read during the last two days, is the annihilation of the jurisdiction of the Supreme Court. I do not agree with that. The citizen should have the feeling that he can go somewhere else for the purpose of getting redress, particularly in cases where the citizen feels that local pulls and pressures, local communal prejudices and other prejudices will not play any role in a distant place and where he is likely to get justice on merits. Do not deny him that opportunity. This is what I ask for. It is not because I distrust the High Court. It is possible that a man always likes to have one more appellate opportunity to seek redress and this is important because the judiciary is still regarded by the citizen as a protective arm. Therefore, I think an appeal to the Supreme Court should not be denied either in civil or criminal cases where people consider it necessary. I am afraid I am in total disagreement with the recommendation made by the Committee, despite the fact that two of the three Members of the Committee are former Chief Justices of the Madras High Court and the Andhra High Court.

(Thiru S. Narayanaswamy)

[1974 ஏப்ரல் 25]

Now, Sir, a word about the licensing procedure. There is a request for the repeal of the Industrial Licensing Act. I am day by day having trouble with this particular statute and I will only say this so far as the licensing procedure is concerned. What I do want is a modification of the licensing procedure. I agree that it is extremely unsatisfactory, but my feeling is that if the Industrial Licensing Act is repealed and licensing is regulated by a State statute... I am not very particular about there being lop-sided development in the country or about the danger of a poor State becoming rich or a rich State becoming slightly richer... there will be much tension between two States as is now growing between Maharashtra and Mysore States in the matter of supply of aluminium. There is an agreement for the supply of aluminium to the Indian Aluminium Company situated in Mysore by the Maharashtra State. The Company which is not concerned with the politics of any State is suffering because bauxite has to come across the border. The agreement could not be implemented. Because the raw material

(பிற்பகல் 5.10.)

is in one State and the industry is situate in another State, tension is building up and I do not want such tension to build up by reason of what I call the State's power of licensing industries. But I do want that certain residuary powers in regard to allocation of development finance must stay with the States. There is the request that foreign exchange allocation should be given in blocks and I quite understand this. What is important is that there should not be too much lop-sided production of particular goods all over India and that can only be ensured by a Central system of control over the development of industries, not by suffocating industries, but by development of industries, in a sensible way and that is very important. This is what I want to say. I say this because of my experience for the last 25 years and my dealings with the Central Government have convinced me that there is room for substantial transfer of power to the States and I have always pleaded for such transfer of power. Nobody, however eminent he may be, in Delhi can claim to understand the problem in a State in a vast country like India, better than those who are in the States. I have no reason to question the patriotism of those in the State Governments or the leaders there in taking a right decision in the interests of the people as to what should be

1974 ஏப்ரல் 25] [Thiru S. Narayanaswamy]

done. If these people cannot be trusted, I have little reason to trust the Members of the Planning Commission in taking a decision about a project in Kanyakumari or at Tuticorin, however eminent they may be. Even the British system of administration believed in decentralisation. The Collector was asked to report and the Members of the Board of Revenue mostly depended upon the Collector's report rather than acting on their own. If the Member of the Board had reason to disbelieve the report of the Collector, he went to the spot to ascertain what had happened. If it is necessary even within a State, it is much more necessary in relation to the affairs of the whole country.

The Report of the Rajamannar Committee is a fine one and I entirely agree with it subject to the above things. I want to make only one final appeal and that is this. It is fit and proper that the State Government should ask for larger powers, rather than going with hat in hand for subvention, financial or otherwise. As my hon. Friend Thiru Bakker said, we contribute much to the Central revenues and I think the fiscal anomaly must be avoided. This can be avoided only by following the methods I have outlined already. That will contribute in a large measure to development of friendly Centre-State relations. Confrontations are not necessarily the making of the States but they can be the making of the Centre. I would say that friendly relations could be developed on the basis of allowing sensible powers to reside in areas where they can be executed efficiently and for the public good as a great Statesman said—I am not going to give the quotation and my memory is full of that. People talk about trusteeship only when it relates to money. If a man has 5 lakhs, he must act as a trustee and he should not spend all that money. Mahatma Gandhi said this about trusteeship in wealth. Trusteeship does not apply only to money but it applies to power and to political power. Political power must be characterised by a sense of trusteeship. If the sense of trusteeship can apply to the way the Centre dispenses power, I think the sense of trusteeship can be trusted to operate at the State level with equal public spirit. Therefore, it is a question of mutual trust. It is a question of doing things after 25 years. It would help the country to develop in a proper way.

[Thiru S. Narayanaswamy]

[1974 ஏப்ரல் 25]

My hon. Friend was talking about inflation. So long as currency is with the Centre, it will lead to inflation. If the financial powers are transferred in the manner I am speaking of, the powers of the Government to make the Nasik Printing Press work three shifts issuing currency which is not wanted by conditions in the country, can at least be arrested in a small way. I do think so and I do not go into the implications. As a student of monetary history, I do think that this can be done. The price-levels cannot be controlled by us, even after the implementation of the recommendations of the Rajamannar Committee. If by any chance the Centre accepts all the recommendations, even then, it would not be possible for us to control prices. This will not be the remedy. The remedy will have to be radical, by greater production and greater control over such production and that is important.

Therefore, the major part of the report is such as to be acceptable to every sensible and patriotic citizen of Tamil Nadu. I have great pleasure in saying that a substantial portion of the report has my full support. Thank you.

திரு. செ. முத்துசாமி : மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத்தலைவரவர்களே, மாநிலத்தில் சுயாட்சி, மத்தியில் கூட்டாட்சி வேண்டுமென்ற தீர்மானத்தை நம்முடைய முதலமைச்சரவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். நான் அதை ஆதரித்துச் சில விஷயங்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். இந்தத் தீர்மானத்தின்மீது பேசுவதற்கு நான் பெருமைப்படுகிறேன். நீண்ட காலமாக சுயாட்சிக் கொள்கையினை கழகக் கொள்கையாக வைத்திருந்தவர்கள் தலைமையில் நான் அந்தக் கோரிக்கையை ஆதரித்துப் பேசுவதற்கு மகிழ்ச்சியடைகிறேன். இதைப்பற்றிக் கருத்துச் சொல்லும் போது இந்திய நாட்டைப் பற்றி முதலில் சொல்வது சரியாக இருக்குமென்று நான் கருதுகிறேன். இந்தியா என்பது ஒரு நாடு அல்ல என்பது அனைவரும் அறிந்தது. நீண்ட காலமாக இந்தியா ஒரு நாடாக இருந்ததில்லை. இது ஒரு துணைக் கண்டமாக இன்றைக்கும் இருந்து வருகிறது. வெவ்வேறுகாரர்கள் இந்த நாட்டை அடிமைப்படுத்திய காலத்தில்தான் இது ஒரு நாடு என்று சொல்லக்கூடிய நிலை வந்தது என்பதை சரித்திர வாயிலாக நாம் அறிய வருகிறோம். இந்த நாட்டிற்குச் சுதந்திரம் கேட்டபோதுகூட, இதற்குக் காரணங்கள் சொல்லிக் கொண்டிருக்கவில்லை. சுதந்திரம் எனது பிறப்புரிமை என்று லோகமானிய பால கங்காதர திலகர் அவர்கள் சொன்னார்கள். சுதந்திரம் தனது பிறப்புரிமை என்ற கொள்கையை வைத்து நாட்டு மக்கள் கேட்டார்கள். இதற்கு நியாயம் சொல்லவேண்டிய அவசியமில்லை. நாட்டு

1974 ஏப்ரல் 25] [திரு. செ. முத்துசாமி]

மக்களுக்கு நன்மை செய்வதற்கு எந்தக் காரணங்களையும் காண்பித்து, இதற்காக பெரிய நியாயங்களைக் காட்டிக்கொண்டிருக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. இதைக் கடந்த கால வரலாறு கூறுகிறது. அந்த அடிப்படையில்தான் இன்றைக்கு உலக வல்லரசுகளாக எதிர் எதிர்த் திசையில் இருக்கக்கூடிய அமெரிக்காவும், இரஷியாவும் உள்ளன. அமெரிக்காவின் நடைமுறையைப் பார்க்கும்போது, அமெரிக்கா ஐக்கிய நாடுகளாக இருக்கிறது. நாடுகள் ஐக்கியமாகச் சேர்ந்து ஒரு கூட்டாக இருக்கிறது. பல நாடுகள் சேர்ந்த ஒரு ஐக்கியம் அது. அதுதான் அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகள் என்பது. இரஷியாவைப் பார்க்கும்போது அங்கே பல்வேறு குடியரசுகள் இருக்கின்றன. அமெரிக்காவில் ஒரு மொழிதான் இருக்கிற தென்று சொல்லலாம். ஆனால் இரஷியாவில் பல்வேறு மொழிகள், பல்வேறு இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் இருக்கிறார்கள். அங்கே பல்வேறு குடியரசுகள் இருக்கின்றன. குடியரசுகளுடைய ஒன்றியமாக இரஷிய நாடு திகழ்கிறது. இந்த இரண்டு நாடுகளிலுமே பிரிந்து போகக்கூடிய உரிமையோடு முறையே நாடுகள், குடியரசுகள் இருக்கின்றன. அவைகளுக்கு இந்த உரிமை இருப்பதால் அவைகள் பிரிந்து போய்விடவில்லை என்பதை நாம் பார்க்கலாம். ஆனால் அதே சமயத்தில் பக்கத்திலுள்ள பாகிஸ்தானில் பிரிந்துபோகும் உரிமை இல்லாத நிலைமையில் அரசியல் சட்டம் இருந்தது. அப்படி இருந்தம்கூட, அதிகாரத்தில் இருப்பவர்கள் ஆதிக்கம் செலுத்தும்போது, பிரிவினை உரிமை சட்டத்தில் இல்லாவிட்டாலும், அந்த உணர்ச்சி மக்கள் மத்தியில் உரிமை உணர்ச்சியாக வந்து பக்கத்தில் வங்காள தேசம் சனி நாடாக மாறியது வரலாறாக ஆகியிருக்கிறது. இப்படிப் பார்க்கும்போது என் நம் இந்தியாவை, யுனைடெட் ஸ்டேட்ஸ் ஆஃப் இந்தியா என்று சொல்லக்கூடாது என்று கேட்கிறேன். இது மாநிலங்களின் கூட்டுநாடு என்ற அந்தஸ்தோடு ஏன் இருக்கக்கூடாது என்று கேட்கிறேன். ஏன் இந்த நாடு யுனைடெட் ஸ்டேட்ஸ் ஆஃப் இந்தியா என்று ஆக்கக் கூடாது என்று நான் மீண்டும் கேட்க விரும்புகிறேன், அல்லது இந்தியா ஏன் குடியரசுகளின் ஒன்றியமாக இருக்கக் கூடாது என்று கேட்க விரும்புகிறேன். இப்படித் கேட்பதனாலேயே இந்த நாடு குட்டிச் சுவராசிகளும் என்பது போலவும், இந்த உரிமையைக் கேட்பதனாலேயே இந்த நாட்டின் எங்கேயோ கொண்டு செல்வார்கள் என்பது போலவும் இந்த உரிமைக்கு எதிராகப் பேசுபவர்கள் இந்த நாட்டின் ஒற்றுமைக்காகப் பிறந்தவர்கள் போன்றும் ஒரு உணர்ச்சி இந்த நாட்டில் நிலவி வருகிறது. இது தவறாகும். இந்தக் கருத்தைச் சந்திக்க பயன்துகொண்டிருந்தால், இந்த நாடு முன்னேற முடியாது. இரண்டு விதமாக விஷயங்கள் கேட்கப்படுகின்றன : ஒன்று, அதிகாரங்கள் அதிகம் வேண்டும், இரண்டு, மாநிலங்களில் சுயாட்சி, மத்தியில் கூட்டாட்சி. நான் சொல்வது, பிரிந்து போகும் உரிமையுடன் கூடிய நாடுகளின் இணைப்பு என்ற பிரேரணையை வைத்திருக்க வேண்டும். இந்த மூன்றாவது கருத்தை நான் வலியுறுத்திச் சொல்ல விரும்புகிறேன். இன்றைக்கு மாநில சுயாட்சி நாம் கேட்கிறோம். இதைத் தயங்கிக் கேட்க வேண்டிய அவசியமில்லை. இந்தத் தீர்மானத்தின் ஒரு பகுதியிலே இதைச் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று நான் முதலமைச்சரவர்களைக் கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன். மூன்றாவது

[திரு. செ. முத்துசாமி]

[1974 ஏப்ரல் 25]

பாராவில் மாநில சுயாட்சி பற்றியும், ராஜமன்னார் குழு பரிந்துரை மீதும் தமிழ்நாடு அரசு அளித்திருக்கும் கருத்துக்களை மத்திய அரசு ஏற்று மத்தியில் கூட்டாட்சி, மாநிலங்கள் பிரிந்து போகும் உரிமையுடன் கூடிய சுயாட்சி கொண்ட உண்மையான கூட்டாட்சி முறையை உருவாக்கும் அடிப்படையில் இந்திய அரசியல் அமைப்புச் சட்டம் உடனடியாகத் திருத்தப்பட வேண்டுமென்று இம்மேலவை முடிவு செய்கிறது என்று இதில் நான் சொன்ன திருத்தத்தைத் தைரியமாகக் கொண்டுவர வேண்டும். சில பேர் சந்தேகிக்கிறார்கள். கடந்த காலத்தில் நாம் திராவிட நாடு கேட்டவர்களல்லவா என்று நாம் பயந்துகொண்டிருக்க முடியாது. எந்தக் கருத்தையும் நியாயம் என்று நம்பினால், தைரியமாகச் சொல்லவேண்டும். உண்மையைச் சொல்லும்போது எதிர்ப்புகள் வரத்தான் செய்யும். கலிலியோ உலகம் உருண்டது என்று சொன்னான். அப்படிச் சொன்ன அவனுக்கு என்ன பரிசு கிடைத்தது? அவன் உயிரைப் போக்கினார்கள். நமக்கு உண்மை, நியாயம் என்று படும்போது, தமிழ் நாட்டு மக்களுக்கு நன்மை செய்வதற்கு இதுதான் உகந்தது என்று சொல்லும்போது நாம் தைரியமாகச் சொல்லவேண்டும். இதில் எந்த விதமான ஒளிவு, மறைவு தேவையில்லை என்பதைச் சொல்லி இந்தத் திருத்தத்தைக் கொண்டு வர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். முதலமைச்சரவர்கள் பயப்படக் கூடாது. மற்றவர்கள் சந்தேகிக்கிறார்களே என்று எண்ணக் கூடாது என்பதை திட்டவாட்டமாக இந்த நேரத்தில் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இதைச் சொல்லுவதன் மூலம், இவர்கள் பிரிவினவாதிகள் என்று யாராவது சொல்வார்களானால், அவர்கள் எந்தப் புதிய கருத்துக்களையும் சந்திப்பதற்குப் பயப்படக்கூடியவர்கள் என்றுதான் கூற முடியும். அவர்

(5.20 பி.ப)

களால் எந்த ஒரு நாட்டையும் ஆட்சி செய்ய முடியாதென்றும் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். ஒரு புதிய கருத்தைச் சந்திப்பதற்காக, பரிசீலிப்பதற்காக அரசியல் சட்டத்தைத் திருத்த வேண்டுமென்றுதான் சொல்லுகிறோம். பல்வேறு மாநிலங்களும் இந்தக் கருத்தைப் பரிசீலிக்க வேண்டிய அடிப்படையில் இருக்கின்றன. இங்கே கூட ஒரு நிகழ்ச்சி நிகழ்ந்தது. பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் தமிழ் மொழி கல்லூரிகளில் பாட மொழியாக இருக்க வேண்டுமென்ற தீர்மானத்தைக் கொண்டு வந்தார்கள். தமிழ் நாட்டிலுள்ள உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் இந்தப் பாட மொழியைத் தூக்கி எறிந்தார்கள். ஒரு கருத்துக்கு மக்களுடைய ஆதரவு, உணர்ச்சி இருக்கும்போது, அந்த உணர்ச்சியை ஒரு அரசு பிரதிபலிப்பதில் தவறில்லை. அந்தப் பிரதிபலிப்பு மக்களுக்கு நன்மை செய்யும்படியாக இருக்க வேண்டும். இன்றைக்கு, தமிழைப் பாட மொழியாகக் கொண்டுவர வேண்டுமென்று சட்டம் வந்திருக்கிறது. ஆனால், அது இன்றைக்கு அமுல்படுத்தப்பட்டிருக்கிறதாவென்றால், அது வேறு விஷயமாக இருக்கிறது. சில கருத்துக்களுக்கு எதிர்ப்புகள் வரும். சில நேரங்களில் சில சட்டங்களை அமுல்படுத்தும்போது எதிர்ப்புகள் வரத்தான் செய்யும், அந்த எதிர்ப்புகளை ஜீரணிக்கத்தான் வேண்டுமென்று சொல்லிக்

1974 ஏப்ரல் 25] [திரு. செ. முத்துசாமி]

கொள்ள விரும்புகிறேன். நாம் அரசியல் சட்டத்தை மாற்ற வேண்டுமென்று கேட்கிறோம். இப்படித்தான் மாற்ற வேண்டுமென்று சொல்கிறோம். பிரிந்து போகும் உரிமையுடன், இரண்டு நாடுகள், வல்லரசுகள் திகழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன.

பிரிந்து போக உரிமை கொடுக்காத நாடு, ஆதிக்க சக்தியின் காரணமாக இன்றைக்கு உடைபட்டிருக்கிறது. இதைக் காரணமாகக் காட்டி, கேட்பதற்கு நமக்கு முழுக்க முழுக்க உரிமையிருக்கிறது. இப்படி சுயாட்சி கேட்பதனாலேயே நாடு பிரிந்துவிடுமென்ற பயம் இருக்கிறவர்கள், இதைக் கேட்காததாலேயே நாடு எதிர் காலத்தில் பிரியாதென்ற உத்தரவாதத்தை அளிக்க முடியுமா வென்று கேட்க விரும்புகிறேன். காலத்தால், ஆதிக்க சக்திகள் எங்கெங்கு ஆதிக்கம் செய்கிறதென்று மக்கள் கருதுகிறார்களோ, அந்த நேரத்தில் ஆதிக்கத்திற்கு உட்பட்ட மக்கள் கிளர்ந்தெழுந்து, அவர்களுக்கு உரிமை வேண்டுமென்று கேட்பது, சதநதிரம் வேண்டுமென்று கேட்பது நாட்டு வரலாறு இருக்கிறது. அகவே ஆதிக்கம் செலுத்துகிறவர்கள்தான் அதைப் பற்றிப் பயப்பட வேண்டும். ஆதிக்கத்தினால், அழுத்தப்படுபவர்கள் உரிமைகளைக் கேட்கத் தயங்க வேண்டியதில்லை. தமிழ் நாட்டு மக்களுக்கு இந்த நன்மைகளைச் செய்ய எங்களால் முடியவில்லை ; தமிழக அரசால் முடியவில்லை ; ஆதலால் இந்த அதிகாரங்கள் வேண்டுமென்றுதான் கேட்கப்படுகிறது. அதிகாரங்களைக் கேட்பதில் தவறில்லை. அதிலே யாராவது சந்தேகத்தைப் புகுத்துவார்களானால், அந்த சந்தேகத்தைப் புகுத்துபவர்கள்தான் சந்தேகத்திற்கு உரியவர்களாவார்கள். இந்த நாட்டு மக்களுக்கு நன்மைகளைச் செய்ய வேண்டுமென்று, அங்கிருக்கக்கூடிய அதிகாரத்தை எங்கனிபத்திலே அறியுங்களென்று கூறுவதில் எந்தவிதமான சங்கடமும் யாருக்கும் இருக்க முடியாது. அதனாலே பிரிந்து விடுமென்ற பயம் இருக்குமானால், இப்படி பயத்தை வைத்துக் கொண்டு இந்தியா எத்தனை நாட்களுக்கு ஒற்றுமையாக வாழ்ந்து விடுமென்று கேட்க விரும்புகிறேன். இப்படி எழுந்திருக்கக்கூடிய கருத்துக்களின் அடிப்படையில் அமைந்திருக்கக்கூடிய ஒரு மாநில அரசு கொண்டு வந்துள்ள தீர்மானம் அந்த மாநில மக்களுடைய கருத்தாக அமைகிறது.

கருத்து வேறுபாடு உடையவர்கள் இருக்கலாம். அரசியல் உலகிலே எதிர்க் கட்சி, ஆளுங் கட்சி என்று இருக்கும்போது, ஆளும் கட்சி மெஜாரிட்டி மக்களுடைய வாக்குகளைப் பெற்று ஆட்சி செய்ய வருகிறது. அப்படி வரும்போது, அந்த மக்களுடைய கருத்துக்களைப் பிரதிபலிக்கிறார்கள். நாம் பழைய காலத்தில் திராவிட நாடு கேட்டதால் மற்றவர்கள் சந்தேகப்படுவார்களென்று நாம் சங்கடப்பட வேண்டியதில்லை. மக்கள் நம்பித்தான் ஆட்சிப் பொறுப்பில் வைத்திருக்கிறார்கள். ஆதலால் அந்தக் கொள்கையைத் தைரியமாக வைக்க வேண்டும். முதலமைச்சரவர்கள் தைரியமாக அந்தக் கருத்துக்களைச் சொல்ல வேண்டும். அமெரிக்க நாட்டிலும் இரஷிய நாட்டிலும் பிரிந்து போகும் உரிமையைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். இன்னும் சில நாடுகளிலும் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அதை வைத்துக் கேட்கவேண்டும். சந்தேகப்படுபவர்கள் என்றைக்கும் சந்தேகப்படுவார்கள். அதைப்பற்றி நாம் சங்கடப்பட்டுக் கொண்டிருக்க வேண்டிய அவசியமில்லை.

[திரு. செ. முத்துசாமி]

[1974 ஏப்ரல் 25]

உரிமை நமக்குத் தேவைப்படுகிறது, நியாயம் நமக்கு வேண்டியதில்லை. இந்த நாட்டு மக்களுக்கு நன்மைகளைச் செய்ய இது தேவையென்று சொல்லுவதற்கு இந்த அரசுக்கு உரிமை இருக்கிறது. ஒவ்வொரு குடிமகனுக்கும் அந்த உரிமை இருக்கிறதென்று சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். இங்கு, மாநிலத்திலே ஒரு கல்வித் துறை இருக்கிறது. மத்தியிலே ஒரு கல்வித் துறை இருக்கிறது. மாநிலத்திலே இருக்கக்கூடிய கல்வித் துறைக்கு உயர்நிலைப் பள்ளிகளின்மீது அதிகாரம் செலுத்தும் உரிமை இருக்கிறது. மத்தியிலே இருக்கக்கூடிய கல்வித் துறைக்கு யூனிவர்சிட்டி கிரான்ட்ஸ் கமிஷனைப் போட்டு, அவர்களுக்கு வேண்டியதை எல்லாம் செய்யும் அதிகாரம் இருக்கிறது. அரசியல் சட்டத்தில், 6 முதல் 14 வயது வரையில் இருக்கக்கூடிய பிள்ளைகளுக்குக் கட்டாயம் கல்வியைப் போதிக்க வேண்டுமென்று கட்டளை பிறப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதில் மத்திய அரசுக்கும் பொறுப்பு இருக்கிறது. அந்த அரசாங்கம் மேலே இருக்கக்கூடிய கல்விக்கு மட்டும் பணம் கொடுக்கிறதே தவிர கீழே இருக்கும் கல்வி எப்படிப்போனால் என்ன என்று கவலைப்படாத ஒரு நிலையில் இருப்பதைப் பார்க்கிறோம்.

கல்வித் துறையை மாநில அரசுகளும், மத்திய அரசும் சரியாக நிர்வகிக்க வேண்டுமென்று இருக்கிறது. ஒரு மாநிலம்தான் இந்தத் திட்டங்களைச் செய்ய வேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டுவிட்டால், அந்த மாநிலங்கள்தான் அமுல்படுத்த முடியும். தமிழ் நாட்டிலுள்ள எய்ட் பள்ளிகள் குறித்து ஒரு சட்டம் இருக்க வேண்டுமென்று தமிழ் நாடு அரசு கொண்டு வந்தது. இதற்கும் மத்தியிலேதான் அங்கீகாரம் பெற்றாக வேண்டும். இங்கே ஒரு சட்டத் துறை இருக்கிறது. 3,000 ரூபாய் 4,000 ரூபாய் அதிகாரிகளுக்குச் சம்பளம் கொடுக்கிறோம். இங்கே சட்டச் செயலாளர், சட்ட நிபுணர்கள் எல்லோரும் இருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய பரிசீலித்து, அரசியல் சட்டத்திற்குத் திருத்தம் கொண்டு வருகிறார்கள். அதற்குப் பிறகு அங்கீகாரம் வேண்டும். இந்த “பில்”-க்கு பின்னால் வந்த மில்கெஸ்ஸலாம் வந்துவிட்டன. ஆசிரியர்கள் தெருக்களில் நிற்கிறார்களென்ற அவசர உணர்வோடு இந்த அரசு அந்தச் சட்டத்தைக் கொண்டுவந்தது. ஆனால், அது அங்கே ஜனாதிபதி அலுவலகத்தில் தூங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. “ரெட்டேப்பிசம்” ஜனாதிபதி அலுவலகத்தில் இருக்குமானால், இந்த நாட்டிலுள்ள மக்களுக்கு என்ன பாதுகாப்பு கிடைக்குமென்று கேட்க விரும்புகிறேன். மத்தியிலே இப்படிப்பட்ட அதிகாரங்கள் குவிந்துகொண்டே இருப்பதால் இப்படிப்பட்ட காலத்தாழ்வுகள் ஏற்படுகின்றன. எனவே அது கூடாதென்று வலியுறுத்திச் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். ஜனாதிபதி அபிஸ்வல் கொடுத்த பிறகும், அதனால் பாதிக்கப்படுகின்றோமென்று நினைக்கிறவர்கள் சுப்ரீம் கோர்ட்டுக்குப் போகலாம். அந்தச் சட்டத்தைத் தடுக்கலாம். பின்பு எதற்கு ஜனாதிபதியின் அங்கீகாரம்? எதற்கு அந்த முத்திரை? அந்த முத்திரைக்கு இவ்வளவு காலம் எதற்கு மாநில அரசு காத்திருக்க வேண்டும் என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது. மாநில அரசிலுள்ளவர்கள் மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்கள். அந்த அரசு மக்களுடைய உணர்ச்சிகளை உணர்ந்து சட்டம் இயற்றுகிறது. அதற்கு அங்கீகாரம்

1974 ஏப்ரல் 25] [திரு. செ. முத்துசாமி]

கொடுக்க இவ்வளவு தாமதமா என்று கேட்க விரும்புகிறேன். இப்படித் தேவையில்லாத வெள்ளைக்காரர் கால சிந்தனைகளே இன்னமும் இருந்துகொண்டிருக்கின்றன. அந்தச் சிந்தனையிலேயே அரசியல் சட்டம் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. 32 முறைகள் அரசியல் சட்டம் திருத்தப் பட்டிருக்கிறது. அது இன்றைக்கு ஏன் இன்னொரு முறை திருத்தப்படக் கூடாது? மக்களுடைய எண்ணத்திற்குத் தகுந்தாற்போல் அந்தத் திருத்தம் கொண்டுவரப்பட்டது. அந்தக் கருத்தைச் சொல்லும்போது ஏன் பயப்பட வேண்டும்? பயப்படுகிறவர்கள் யார்? அதிகாரம் போய்விடும் என்று நினைப்பவர்கள்தான். இந்த நாட்டு மக்கள் அனைவருக்கும் உரிமை உடையதுதானா நடுவண் அரசு? நடுவண் அரசிடம் இருக்கும் அதிகாரத்தில், மாநில அரசுக்கு இவ்வளவு சேஷ்டிமென்று சொல்கிறோம். மக்களின் பிரதிநிதிகள்தான் இங்கு ஆள்கிறார்கள். ஏன் மத்தியில் இருப்பவர்கள் பயப்பட வேண்டும்? மாநில அரசில் இருப்பவர்களுக்கு அதிக அதிகாரம் கேட்க முழுக்க முழுக்க அதிகாரம் இருக்கிறது. அந்த உரிமையை நாங்கள் தர மாட்டோம்; நாடு பிரிந்து விடும் என்று பயப்படுகிறோம்; மற்ற பின் தங்கிய மாநிலங்கள் மேலும் பின்னங்கி விடுமென்று அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். நான் ஒன்றைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். மக்கள் உழைப்பால் தான் ஒரு மாநிலம் உயருகிறது. மக்களின் சறுசறுப்பினாலும், அந்த நாட்டுமக்கள் கஷ்டப்பட்டுச் செய்கின்ற செயல்களாலும், அவர்கள் சக்தியினாலும்தான் ஒரு மாநிலமே, ஒரு நாடு முன்னேறுகிறது. பஞ்சாப் மாநிலம் இன்றைக்கு முன்னேறி இருக்கிறது. மத்திய அரசினால் அதன் முன்னேற்றத்தைத் தடுக்க முடியுமா? இன்றைக்கு வேறு சில மாநிலங்களில் முன்னேற்றம் இல்லாமல் இருக்கிறது. அங்கே இருக்கும் வாய்ப்புகளையும், வசதிகளையும் பயன்படுத்துவது மக்களைப் பொறுத்திருக்கிறது. தமிழ் நாடு கல்வித் துறையிலே முன்னேற்றம் அடைந்திருக்கிறதென்று சொல்லுகிறார்கள். வரிப் பணத்தில் நான்கில் ஒரு பங்கைச் செலவழித்த காரணத்தினால், இன்றைக்கு மத்திய அரசு கல்விக்காக பணம் கொடுக்க மாட்டோமென்று சொல்கிறார்கள். அடுத்து, ஹெல்த் டிபார்ட்மென்ட் அதுவும் ஸ்டேட் சப்ளைக்ட்தான். நிறையப் பணத்தை அதற்காகச் செலவழித்துவிட்டதால், “நீ முன்னேறி விட்டாய், ஆதலால் கொடுக்க மாட்டோம்” என்று சொல்லுகிறார்கள். அன்றைக்கு வடக்கு வாழ்கிறது, தெற்கு தேய்கிறது என்று சொன்ன முடிக்கத்திற்கு மீண்டும் வித்திருக்கிறார்கள். சபையிலே இருக்கக்கூடியவர்கள், சட்டத்திற்கு உட்பட்டவர்கள், அரசியல் சட்டத்தின் பெயரால் சக்தியம் செய்திருப்பவர்கள் வேண்டுமானால் அந்த வாசகங்களைப் போடுவதற்கு யோசனை பண்ணுவார்களே தவிர, மக்களின் மத்தியில் ஏற்பட்டுள்ள எண்ணங்களை எப்படித் தடுக்க முடியும் என்று நான் கேட்க விரும்புகிறேன். ஆதலால் மத்திய அரசிலே இருக்கக்கூடியவர்கள் இதையெல்லாம் உணர்ந்து செயல்பட வேண்டும்.

நூற்றுக் கணக்கான கோடி ரூபாய்களை கல்விக்கு ஒதுக்கிவிட்டு, அதில் 250 கோடி ரூபாயை உத்தரப் பிரதேசத்திற்கு கல்வி முன்னேற்றத்திற்காகக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். தமிழ் நாட்டிற்கு எதுவும் தரப்படவில்லை. தமிழ் நாடு சர்க்கார் வரிப் பணத்தில் ஏற்கெனவே 25 சதவிகிதத்தை ஒதுக்கி விட்டதால் இல்லையென்று சொல்லுவதில் என்ன நியாயம் இருக்கிறது?

[திரு. செ. முத்துசாமி] [1974 ஏப்ரல் 25]

அதை அநியாயம் என்று கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். உத்தரப் பிரதேசம் என்பதால் 250 கோடி ரூபாயா? 3 பிரதம மந்திரிகள் இந்த நாட்டிலே வந்திருக்கிறார்கள். 3 பேர்களும் உத்தரப் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். உத்தரவிடக்கூடிய அதிகாரம் படைத்தவர்களாக உத்தரப் பிரதேசத்தில் பிறந்தவர்கள் தான் வந்திருக்கிறார்கள். நான் குறையாகக் கூறவில்லை. மக்கள் மத்தியில் யாருக்குச் செல்வாக்கு இருக்கிறதோ அவர்கள்தான் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவார்கள். தஞ்சையைச் சேர்ந்த நம்முடைய முதல்வரவர்கள், முதல்வராக வந்துவிட்டார்கள் என்பதற்காக, சேலத்தைச் சேர்ந்த நான் என்னுடைய மாவட்டத்தைச் சேர்ந்தவர் முதல்வராக வரவில்லையே என்று கூற முடியாது. மக்கள் மத்தியில் யார் உழைக்கிறார்களோ அவர்கள்தான் வருவார்கள்.

பிற்பகல் 5:30.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : உறுப்பினர் அவர்களுடைய மாவட்டத்தைச் சேர்ந்தவரே இரண்டு முறை வந்திருக்கிறார்—திரு. ராஜாஜி அவர்கள்.

திரு. செ. முத்துசாமி : சேலம் மாவட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் இன்னும் பலர் இருக்கிறார்கள். ஒரு உதாரணத்திற்காகச் சொல்லுகிறேன். ராஜாஜி அவர்கள்கூட பல பதவிகளை வகித்திருக்கிறார்கள். ஹோசூர் சேலம் மாவட்டத்தில் இல்லை என்றுதான் சொல்லுகிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : சேலம் மாவட்டத்தில் இல்லை என்று ஏன் சொல்லுகிறார்கள்? ஹோசூர் அந்த மாவட்டத்தில் ஒரு பகுதி தான்.

திரு. செ. முத்துசாமி : இன்றைக்கு இல்லை என்று சொல்லுகிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. க. அன்பழகன் : சேலம் மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த டாக்டர் சுப்பராயன் அவர்கள் முதலமைச்சராக இருந்திருக்கிறார்கள். அதற்குப்பின் மத்திய அமைச்சராகவும் இருந்திருக்கிறார்.

திரு. செ. முத்துசாமி : அப்படி சேலத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் இருந்தார்கள் என்பதற்காக மற்றவர்கள் பொறுமைப்பட முடியாது. அதை ஒரு உதாரணத்திற்காகத்தான் சொன்னேன். யாருக்குச் செல்வாக்கு இருக்கிறதோ அந்தப் பகுதியிலே இருந்து வருகிறார்கள். அதை நான் ஒரு குறையாகச் சொல்லவில்லை. அப்படி அவர்கள் வந்ததற்காக, அந்த மாநிலத்திற்கு 250 கோடி ரூபாய் ஒதுக்குவது. தமிழ் நாட்டுக்கு இல்லை. இன்னொரு மாநிலத்திற்கு இல்லை. இவ்வளவு பணம் செலவழித்தால், கல்வியில் முன்னேற முடியும் என்ற உயர்ந்த நோக்கத்தில் நாம் செலவிடுகிறோம். மற்றொரு மாநிலத்தில் மற்றொரு துறைக்கு அதைச் செலவு செய்கிறார்கள். அதற்காக கல்வித் துறையில் முன்னேறவில்லை என்ற

1974 ஏப்ரல் 25]

[திரு. செ. முத்துசாமி]

காரணத்தைக் காட்டி, அந்த மாநிலத்திற்கு அதிகப் பணம் மத்திய அரசிலிருந்து ஒதுக்குகிறார்கள். இதுதான் மத்திய அரசின் கொள்கை என்றால் இதனுடைய விளைவு எப்படிப் போகும் என்பதைத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். இது பாராளுமன்றத்தில் தெரிவிக்க வேண்டிய கருத்து. இந்தக் கருத்துக்களை வெளியிடுவதற்கு, எந்த இடத்திலும், கன்னியாகுமரி முதல் இமயம் வரை யாருக்கும் உரிமை இருக்கிறது என்ற அடிப்படையில்தான் சொல்லுகிறேன். மாநில சுயாட்சி என்பது உரிமைப் பிரச்சினை. இந்த உரிமையைக் கேட்பதற்கு நியாயம் தேவையில்லை என்பதுதான் என்னுடைய வாதம். நாம் நியாயமாகக் கேட்கிறோம்.

திரு. ஓய். வெங்கடேஸ்வர தீக்ஷிதர் : நியாயம் தேவையில்லையா, அநியாயம் தான் தேவையா?

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : தர்மம் நியாயம் என்று சொல்லுவதுண்டு. நியாயத்தை விட பெரியதான தர்மம் என்று சொல்கிறார்.

திரு. ஓய். வெங்கடேஸ்வர தீக்ஷிதர் : தலைவர் அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். பேச்சாளர் சொல்லவில்லை.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : இதை இலக்கணத்திற்காகத் தான் சொன்னேன்.

திரு. செ. முத்துசாமி : நான் சொன்ன கருத்தைப் புரிந்துகொள்ளாமல் வேறு பொருளாகப் புரிந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். ஒரே வார்த்தைக்கு ஒவ்வொரு பகுதியிலும் ஒரு பொருள் இருக்கிறது. நியாயம் என்று சொல்லும்போது, இன்ன இன்ன காரணத்திற்காகக் கேட்கிறோம் என்று சொல்லுகிறேன். இந்த இடத்தில் நியாயம் என்பதற்கு காரணம் என்று பொருள். பயன்படுத்தக்கூடிய இடத்திலே உள்ள பொருள் இது என்பதைச் சொல்லி, அநியாயம் என்று அதற்குப் பொருள் கொள்ள வேண்டாம் என்று கூற விரும்புகிறேன். காரணத்தைச் சொல்ல வேண்டிய அவசியமில்லை. என்னுடைய உரிமை அது. என்னுடைய மகன் உரிமை கேட்கிறான். இப்படி நடப்பது சரியில்லை என்று சொல்லுகிறான். அவனுடைய உரிமையை விட்டு விடவேண்டியதுதான். அப்படி விடாவிட்டால் நான் ஆதிக்கம் செலுத்த விரும்புகிறேன் ; அதிகாரம் செலுத்துகிறேன் என்று தான் பொருள். அடிமைப்படுத்த விரும்புகிறேன் என்றுதான் அதற்குப் பொருள். என் மனைவியிடத்தில் அதற்காகச் சண்டை போடுகிறான். மனைவி பொறுத்துப் பார்ப்பான். கடைசியில் நீங்கள்தான் விவகாரம் செய்கிறீர்கள் என்று அவள் சொல்லி விடுவாள். அப்படிச் செய்வதால் குடும்பம் உடைகிறது. இப்படி ஒரு குடும்பத்திலேயே நடக்கிறது என்றால், மாநில சுயாட்சிப் பிரச்சினையைப்பற்றிச் சந்தேகப்படுகிறவர்கள் நிலையைச் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும்

[திரு. செ. முத்துசாமி]

[1974 ஏப்ரல் 25]

ஆதிக்கம் யார் செலுத்துகிறார்களோ, அதிகாரம் யார் செலுத்துகிறார்களோ, பிறரை அடிமைப்படுத்துவதன் மூலமாக அவர்களைக் கீழான நிலையிலேயே வைத்திருக்க வேண்டும் என்று யார் நினைக்கிறார்களோ அவர்கள் தான் பயப்பட வேண்டும். ஆதிக்கம் செலுத்துகிறவர்கள் தான் உரிமை கேட்கிறவர்களைப்பற்றி எப்போதுமே பயந்ததாக வரலாறு கூறுகிறது. இப்போது நாம் கேட்பது உரிமை. அந்த உரிமைக் குரல் தான் இந்த மேலவையிலே தீர்மானமாகக் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது. அதையே தான் சட்டப் பேரவையிலும் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். அதையே, தெளிவாக, தைரியமாக, பிரிந்து போகும் உரிமையோடு என்று கேட்கவேண்டும் என்று தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு திரு க. அன்பழகன் : தலைவர் அவர்களே, அங்கத்தினர் அவர்களுக்கு தன்னுடைய கருத்தை வெளியிடுவதற்கு எல்லா உரிமையும் உண்டு. அதே நேரத்தில் அளங்கட்சி உள்ளத்தில் ஒன்றை வைத்துக் கொண்டு அதை வெளியே சொல்லுவதற்குக் கூச்சப்பட்டு, மறைத்துச் சொல்வது போல் அங்கத்தினர் சொல்லும்போது, ஒருவேளை ஆசிரியராக இருந்த காரணத்தால் அவருக்கு மட்டும் பொருள் புரியும் என்று கருதுகிறார் போல் இருக்கிறது. அந்தத் தவறான பொருளை அவருடைய பேச்சின் மூலமாக ஏற்படுத்த வேண்டும். பிரிந்து போகிற உரிமை தேவையில்லாதது, மாநில சுயாட்சி சிடைத்தாலே இந்த நாட்டுக்குப் போதும் என்ற அடிப்படையில் தான் கேட்கப்பட்டிருக்கிறது. அதிலே மறைவு இல்லை, வேறு விதமான கருத்துக்கு இடமும் இல்லை.

திரு செ. முத்துசாமி : அரசின் கொள்கையைத் தெளிவு படுத்தி மிருக்கிறார்கள். நான் இன்னும் வேகமாகக் கேட்க வேண்டுமென்று சொன்னேன். நாங்கள் இவ்வளவு தான் கேட்கிறோம் என்றால், அந்தக் கருத்தை மாற்றிக்கொள்ள வேண்டுமென்று சொல்லுவதற்கு நான் தயாராக இல்லை. என்னுடைய கருத்தை அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளலாம். அது அரசின் கருத்தாக இருக்கவேண்டுமென்று நான் திணிக்கவில்லை. இது என்னுடைய சொந்தக் கருத்து. இப்படி இருக்க வேண்டுமென்று நான் கூறுகிறேன். இதைத் தைரியமாகக் கொண்டுவர வேண்டுமென்று நான் எண்ணுகிறேன்.

மாண்புமிகு திரு க. அன்பழகன் : திரும்பத் திரும்பச் சொல்லுகிறார்கள். இது தைரியப் பிரச்சினை அல்ல, அறிவுப் பிரச்சினை. எந்த அடிப்படையில், எந்த முறையில் இதை எடுத்து வைத்தால் எப்படி நிறைவேறும் என்பதைப்பற்றி அரசியல் வாத அடிப்படையிலும், நாட்டினுடைய மொத்த சூழ்நிலை அடிப்படையிலும் கருத்துக்களை எடுத்து வைக்கவேண்டியிருக்கிறது. இது இந்தியா முழுவதும் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டிய கருத்து. இந்தியாவில் பிரிந்து போகலாம் என்று கருதுகிறவர்கள் ஒரு சிறுபான்மையினர் இருந்தாலும், பிரிந்து போக இடம் இருக்கக் கூடாது என்பது பெரும்பான்மையினர் கருத்து. பெரும்

1974 ஏப்ரல் 25] [திரு. க. அன்பழகன்]

பான்மையினர் கருத்து அப்படி இருக்கும்போது, அதிலே மாநில சுயாட்சி கொடுக்கவேண்டிய அவசியத்தை வலியுறுத்துவதே மாபெரும் வெற்றி. அந்த அடிப்படையில் இந்தக் கருத்துக்கு இயன்ற வரையில் ஒத்துழைப்புத் தரலாம். அல்லது தன்னுடைய மாறுபட்ட கருத்தை வெளியிடலாம்.

திரு செ. முத்துசாமி : தலைவர் அவர்களே, நான் முதலிலேயே ஆதரிக்கிறேன் என்று சொல்லியிருக்கிறேன். இப்படி இருக்க வேண்டும் என்று தான் கூறுகிறேன். அதை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று கூறுகிறேன். பிரிந்து போகிறோம் என்ற வார்த்தையைப் போடாவிட்டாலும், போடுகிறார்களா இல்லையா என்பது பிரச்சினைக்குரிய விஷயம் தான். என்னுடைய கருத்தைச் சொன்னேன். என்னுடைய கருத்தைத் துணிப் பதற்கு வலிமை இல்லை. இப்படித்தான் தீர்மானம் கொடுக்க வேண்டும். கொண்டு வருவதும் வராததும் உங்கள் இஷ்டம்.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : இது உறுப்பினர் அவர்களுடைய சொந்தக் கருத்தா, அல்லது ஆசிரியர் கூட்டணியின் கருத்தா?

திரு செ. முத்துசாமி : தலைவர் அவர்களே, ஆசிரியர்களுடைய கூட்டணி ஒரு அரசியல் கட்சி அல்ல. அது எந்த அரசியல் கட்சியோடும் தொடர்புடையதும் அல்ல. அரசியல் கட்சி என்று இல்லாத காரணத்தால், இது முத்துசாமியின் தனிக்கருத்து என்பதை நான் முதலமைச்சர் அவர்களுடைய வினாவுக்குப் பதிலாகக் கூறி, இது மாநில சுயாட்சியின் உரிமைக்குரல், இந்த குரலுக்கும் பயப்படுவோர், அதிகாரம் போய் விடும் என்று பயப்படுபவர்கள்தான், உண்மையாகப் பரிசீலிப்பதற்குப் பயப்படக் கூடாது என்பதையும் கூறி, அந்த அளவில் அரசியல் கட்டத்தைத் திருத்துவதற்கு முன்வரவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டு இந்த வாய்ப்பு அளித்ததற்கு நான் நன்றி கூறி முடித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு எஸ். பலராமன் : மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு முதல்வர் அவர்கள் இந்த அவையில் மாநில சுயாட்சித் தீர்மானத்தை முன் மொழிந்து நிறைவேற்றித்தரும்படி கேட்டிருக்கிறார்கள். அதன்மீது பேசுவதற்கு வாய்ப்பு அளித்ததற்கு தங்களுக்கு என்னுடைய நன்றியைக் கூறி, மாநில சுயாட்சி என்பது எப்படி எப்படி வளர்ந்தது என்று நாம் யோசிக்க வேண்டிய கால கட்டத்தில் இருக்கிறோம் என்பதையும் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். நாம் சுதந்திரம் வாங்கி 26 ஆண்டுகள் நிறைவு பெற்றாலும், இன்றைக்கு மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரங்கள் தேவை என்று ஒரு சிந்தனைக்குரிய நிலையில் நாம் இருக்கிறோம். ஆனால், அதிக அதிகாரங்களா, அல்லது சுயாட்சியா, தனி ஆட்சியா என்ற நிலையைப் பார்க்கும்போது, இவைகளுக்கெல்லாம் தமிழிலே என்ன என்ன விளக்கங்கள் தரலாம் என்ற சூழ்நிலையில் இருக்கிறோம். சுயாட்சி என்றால் எப்படி எப்படி இருந்தால் சுயாட்சி மலரும் என்பதை

[திரு. எல். பலராமன்] [1974 ஏப்ரல் 25]

சிந்திக்க வேண்டும். தன்னாட்சி என்பது ஒரு பிரச்சினையாகவே வளர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. தன்னாட்சி என்பது என்ன என்ற நிலை இருக்கிறது. இது பரிசீலனைக்குரிய பிரச்சினை என்று கூறினார்கள். எங்களுடைய கட்சித் தலைவர் திரு. காமராஜ் அவர்களும், மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரம் தேவை என்பதை ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதிக அதிகாரங்கள் வேண்டுமென்றால் நாம் மட்டும், இந்தியாவின் தென் பகுதியில் இருக்கின்ற தமிழ் நாட்டுக்கு மட்டும் உள்ள பிரச்சினையாக அதைக் கருதாமல், எல்லா மாநில முதலமைச்சர்களும் ஒன்றுசேர்ந்து அதைப் பரிசீலிக்க வேண்டும் என்று அவர்கள் தம்முடைய அபிப்பிராயத்தைக் கூறினார்கள். அதோடு மட்டுமல்ல. அகில இந்திய ரீதியில் ஒரு தீர்மானமாக நிறைவேற்ற வேண்டும். மாநிலத்திலும் கூட, தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் கமிட்டி அதற்காக ஒரு தீர்மானத்தை நிறைவேற்றியிருக்கிறது.

[மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் தலைவர்]

5-40
பி.ய. முதலமைச்சர் அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ள அந்த வாசகத்தைப் பார்க்கும் போதுதான் சிறிது அச்சப்பட வேண்டியிருக்கிறது. மாநில சுயாட்சி என்ற வார்த்தைகளைப் பார்க்கும்போது, ஆரம்ப காலத்தில் எழுப்பிய திராவிட நாடு கோரிக்கைதான் நினைவிற்கு வருகிறது. 1967க்கு முன்னர் “பெற்றால் திராவிட நாடு இல்லையென்றால் இடுகாடு” என்ற ஒருவாசகத்தைத்தான் மக்கள் முன்னால் வைத்தார்கள். பிறகு ஒரு சட்டத்திருத்தம் வந்த காரணமாக அதை அவர்கள் கைவிட்டுவிட்டார்கள். பின்னர் நான்கைந்து ஆண்டுக் காலம் ஆட்சியிலே அமர்ந்திருந்து 1971-லே அமைச்சரவையைக் கலைத்து தேர்தலில் நின்ற காலத்திலே இந்த மாநில சுயாட்சிக் கோரிக்கையை மக்கள் முன்னால் வைத்திருக்கலாம். ஆனால் காலம் கடந்து இதை இப்போது.....

[மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : தலைவரவர்களே, 1971 திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் தேர்தல் பிரகடனத்திலே மாநில சுயாட்சிக் கோரிக்கையை வைத்திருக்கிறோம். இதை என் முன்னுரையிலே கூட குறிப்பிட்டிருக்கின்றேன்.

[திரு. எல். பலராமன் : மாண்புமிகு தலைவரவர்களே, இன்றைக்கு அக்கோரிக்கையை வலியுறுத்திப் பேசுவதைப்போல அன்றைக்கு வலியுறுத்திப் பேசவில்லை. மக்கள் மத்தியிலே அன்றைக்கு இதை ஒரு பிரச்சினையாக எழுப்பவில்லை. இன்றைக்கு அதைப் பெரிதாக எழுப்பும் போது, இங்கே ஏதோ ஒரு புதிய நிலை ஏற்பட்டிருக்கின்றது என்றுதான் மக்கள் மத்தியிலே இன்றைக்குப் பரவலாகப் பேசப்பட்டு வருகிறது. திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசு மக்களை திசை திருப்புவதற்காக மாநில சுயாட்சி கோரிக்கையை வைத்திருக்கிறது என்று மக்கள் பரவலாகப் பேசுகின்றார்கள் என்பதை திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் உணர வேண்டும் என்பதை, தலைவரவர்களே, தங்கள் மூலமாக இந்த அவைக்குச் சொல்லிக்கொள்கிறேன். இந்தத் தீர்மானத்திலே

1974 ஏப்ரல் 25] [திரு. எல். பலராமன்]

“பல்வேறு மொழி, நாகரீகம், பண்பாடு ஆகியவற்றைக் கொண்ட இந்திய நாட்டின் ஒருமைப்பாட்டைப் பேணிக்காப்பாற்றவும், பொருளாதார வளர்ச்சியை மேம்படுத்தவும், மக்களிடையே நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டு, மாநில ஆட்சி தடையின்றி.....” “தடையின்றி” என்ற ஒரு வாசகத்தைக் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார்கள். நான் அறிய விரும்புகிறேன், “தடை” என்றால் இப்போது என்ன தடையிருக்கிறது? திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் என்பது ஒரு மாநிலக் கட்சி என்று கருதி, அதற்கு என்று ஏதாவது ஒரு தனித்தனையை மத்திய அரசு ஏற்படுத்தி யிருக்கின்றதா என்று பார்த்தால் இல்லை. ஆட்சிப் பொறுப்பிற்கு முன்னேற்றக் கழகம் வந்த பிறகு, அவர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய உதவிகள் அவ்வளவையும், ஆலோசனைகளையும் மத்திய அரசு கொடுத்துக் கொண்டதான் இருக்கின்றது. இருபது ஆண்டுகால காங்கிரஸ் ஆட்சிக் காலத்திலே இந்த மாநிலத்திலே இருந்த சட்டங்கள் அவ்வளவையும் திரும்பப்பெற்றுக்கொண்டு, திராவிட முன்னேற்றக் கழக ஆட்சிக்கு என தனியாக ஏதாவது சட்டங்களை நிறைவேற்றியிருக்கின்றார்களா மத்தியிலே என்றால், இல்லை. உள்ள சட்டங்களை வைத்துக்கொண்டே இன்னும் சிறப்பான நிர்வாகத்தைக் கொண்டு வந்திருக்கலாம். ஆனால் நிர்வாக இயந்திரத்தில் கோளாறு ஏற்பட்டதன் காரணமாக மக்கள் மத்தியிலே இன்றைய ஆட்சி செல்வாக்கிழந்து, இப்போது அவர்கள் கவனத்தைத் திசை திருப்புவதற்காக இந்த சுயாட்சிக் கொள்கையை வைத்துப் பேசுகின்றார்கள் என்று மக்கள் மன்றம் கருதுகிறது என்பதை இந்த அவைக்கு எடுத்துச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : மக்கள் கருதுவது இருக்கட்டும். உறுப்பினர் அவர்கள் என்ன கருதுகின்றார்கள்? இயந்திரக் கோளாறு இருக்கத்தான் செய்யும். இயந்திரத்தை ரிப்பேர் செய்து திரும்ப ஓட்ட வேண்டியதுதான் பெரறுப்பு.

திரு. ஓய். வேங்கடேஸ்வர தீக்ஷிதர் : தலைவரவர்களே, தலைவரவர்களே கெட்டுவிட்டது என்கின்றார்கள். காங்கிரஸ்காரர்கள் ஓட்டிக்கொண்டிருந்த போது நன்றாகத்தான் ஓட்டிக்கொண்டிருந்தோம் அவ்வளவு காலமும்.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : அவ்வளவு காலம் ஓட்டிய காரணத் தால்தான் கெட்டுப்போய்விட்டது போலிருக்கிறது.

திரு. எல். பலராமன் : தலைவரவர்களே, இயந்திரம் கெட்டுப்போகவில்லை இயந்திரத்தை ஓட்டுகின்றவர்களுக்குத்தான் திறமையிலலை என்று சொல்ல வேண்டும்.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : ஓட்டுகிறவன் எப்படிக் கெடுக்க முடியும்? லைசென்ஸோடுதான் ஓட்டுகிறான். ஓட்டத் தெரியவில்லை என்றால் எப்படி லைசென்ஸ் கொடுத்திருப்பார்கள்?

[1974 ஏப்ரல் 25]

திரு. எல். பலராமன் : தலைவரவர்களே, இன்றைக்கு இப்படி நிர்வாகம் போயிருக்கும் நிலைமைக்கு ஆட்சியிலுள்ளவர்கள் என்ன விளக்கத்தைத்தர இருக்கின்றார்கள் என்று தெரியவில்லை. ஆளும் கட்சியினர் சிலர், “இந்தக் கோட்டையிலுள்ள புல்லைக்கட அறுக்க எங்களுக்கு அனுமதியில்லை” என்று நேற்றுக்கூடக் குறிப்பிட்டார்கள். அந்த அளவிற்கு அதிகாரம் இல்லாமலில்லை. அதிக அதிகாரங்கள் வேண்டும் என்பது வேண்டுமானால் பரிசீலனைக்கு உரியதாக இருக்கலாம். அதுபற்றி நாம் தீவிரமாகச் சிந்திக்க வேண்டிய ஒரு கால கட்டத்தில் இருக்கிறோம் என்றுகூடச் சொல்லலாம். ஆனால் அதை வைத்துக் கொண்டு, “ஏதோ தமிழக அரசு ஒன்றுதான் உண்மையிலேயே மக்கள் பிரதிநிதித்துவம் கொண்ட அரசு, மத்திய அரசு அப்படிப்பட்ட அரசில்லை” என்ற உணர்வினை இன்றைக்கு மக்கள் மத்தியிலே பரப்பி வருகின்றார்கள். ஏதோ அவர்கள் வடநாட்டவர்கள், நாம் தென்னாட்டவர்கள் என்ற உணர்வோடு பேசிவருகின்றார்கள் என்று பத்திரிகையில் பார்க்கிறோம். அப்படியின்றி, மாநில அரசுகள், மத்திய அரசு இவற்றுக்கு இடையிலே உள்ள உறவினைப்பற்றிப் பரிசீலிக்க வேண்டிய நிலைமையில் இருக்கிறோம் என்று சொல்லலாம். மத்திய அரசோ மாநில அரசுகளோ இரண்டும் மக்களுக்குத் தொண்டாற்றும் அரசுகளாகத்தான் இருக்கின்றன என்பதை எண்ணிப் பார்த்து, மத்திய அரசிடமிருந்து எதையெதை நாம் கேட்டுப் பெறலாம் என்பதை நாகுக்காக, நாகரீகமாகக் கேட்கலாம் என்பதை நாம் எண்ணிப் பார்க்கலாம் என்று இந்த அவைக்குக் கூறிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். அதிக அதிகாரம், அதிக அதிகாரம் என்று மாண்புமிகு அங்கத்தினர்கள் கூறுகின்றார்கள். அப்படிப்பட்ட கோரிக்கைக்கு இடமில்லாத வகையில், எல்லா மாநிலங்களையும் சமமாக நடத்தக்கூடிய நிலையில்தான் மத்திய சர்க்கார் செயல்பட்டு வருகிறது. கடந்த காலத்திலே நமது மாநிலத்திலே வறட்சி நிலை ஏற்பட்டபோது, மற்ற மாநிலங்களுக்குக் கொடுத்ததைக் காட்டிலும் அதிக அளவிற்கு நிதி உதவியினை அளித்திருக்கின்றார்கள். உலகத் தமிழ் மாநாட்டை நடத்திய நேரத்திலும் அதற்கான அவ்வளவு உதவிகளையும் மத்திய அரசு அளித்திருக்கிறது. இந்த நிலையில், மத்திய அரசிடம் நாம் வேண்டியதைக் கேட்டுக் பெற்று, மத்திய அரசை எப்படி வலுப்படுத்தலாம் என்றுதான் நாம் சிந்திக்க வேண்டுமே தவிர, திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் பழைய கோரிக்கையான திராவிட நாடு கோரிக்கையைக் கேட்கின்றார்களா, அல்லது அதிகாரங்கள் மேலும் மேலும் வேண்டும் என்று கேட்கின்றார்களா, அல்லது மாநில சுயாட்சி என்று கேட்கின்றார்களா என்று தெரியாத நிலையில் பேசுவது முறையாகாது. இன்றைய நிலையில் திராவிட நாடு கோரிக்கையைத்தான் வைத்திருக்கின்றார்கள் என்ற அச்ச உணர்வு ஏற்படுகிறது. சட்டத்துக்குப் பயந்தோ, இடையிலே ஏற்பட்ட மனமாற்றம் காரணமாகவோ திராவிட நாடு கொள்கையை விட்டிருந்தாலும், கடைசி காலத்திலே பெரியார் அவர்கள் “தனித் தமிழ் நாடு வேண்டும்” என்ற கோரிக்கையை விடுத்தார்கள். தனித் தமிழ் நாடு ஏற்படுவதன் மூலமாகத்தான் இந்த மாநிலத்திற்கு வேண்டிய அனைத்து நன்மைகளையும் பெற முடியும் என்று அவர் சொல்லிவந்தார். அவர் மறைந்த

1974 ஏப்ரல் 25]

[திரு. எல். பலராமன்]

பிறகு நடந்த இரங்கல் கூட்டத்தில்கூட இந்த அவையில் என்றுதான் கருதுகிறேன். முதலமைச்சர் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள், “பெரியார் அவர்கள் விட்டுச் சென்ற கொள்கைகளை நாங்கள் நிறைவேற்றுவோம்” என்ற அடிப்படையில் தனித் தமிழ் நாடு கோரிக்கையை இன்று.....

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : தலைவரவர்களே, தவறான தகவல்களை, விளக்கங்களை மன்றத்தில் தருவது முறையல்ல. அப்படி நான் பேசியதாகவும் இந்த மாமன்றக் குறிப்பில் இருப்பதாகவும் கருதிக் கொண்டு பேசுவதும் முறையிலில்லை. பெரியார் அவர்கள் விட்டுச்சென்ற கொள்கைகளை நிறைவேற்றுவதற்கு நாங்கள் பாடுபடுவோம் என்று சொன்னால், அவர் ஏற்றுக்கொண்டிருந்த அனைத்துக் கொள்கைகளையும் என்று அர்த்தமில்லை. திரு. காமராஜர் அவர்களிடமிருந்து பெரியார் அவர்கள் கொள்கைகளை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கின்றார்கள். அப்படியானால் திரு. காமராஜர் தனித் தமிழ் நாட்டை வரவேற்றாரா என்பதை மாண்புமிகு உறுப்பினர்தான் விளக்க வேண்டும்.

திரு. எல். பலராமன் : தலைவரவர்களே, மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் பெரியார் அவர்களுடைய அவ்வளவு கொள்கைகளையும் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை என்று விளக்கம் கூறியமைக்கு நன்றி. ஆனால் திரு. காமராஜர் அவர்கள் எதை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டுமோ அதைத்தான் பெரியார் அவர்களிடமிருந்து ஏற்றுக்கொண்டார்கள்.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : பெரியார் அவர்களுடைய எல்லாக் கொள்கைகளையும் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை என்பதற்கும், எதை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமோ அதைத்தான் திரு. காமராஜர் அவர்கள் ஏற்றுக்கொண்டார் என்பதற்கும் என்ன வேறுபாடு?

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : இலையைப் போட்டு எல்லாவற்றையும் பறிமாறி எதையும் எறிந்துவிடார்கள், எல்லாவற்றையும் சாப்பிடுங்கள் என்றால், இலையையும் சாப்பிடுங்கள் என்று அர்த்தம்?

திரு. எல். பலராமன் : தலைவரவர்களே, நான் சொல்ல விரும்புவது, இன்று ஆட்சியிலுள்ளவர்கள் பெரியார் கொள்கையைத்தான் இது விஷயத்தில் கடைப்பிடிக்கின்றார்களோ என்ற அச்சம்தான் ஏற்பட்டுவருகிறது. இதை யெல்லாம் சற்றுச் சிந்தித்துச் செயல்பட வேண்டும். நாம் எல்லோரும் மக்களுக்காகத் தொண்டாற்றுகிறோம். அந்த முறையில் இந்தப் பிரச்சினையை அனுக வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். உரிமைகள் பாதிக்கப்படுகின்றன, மேலும் உரிமைகள் வேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள். இன்றைக்குக் கணவன் மனைவி உரிமைகள் கூட பாதிக்கப்படுகின்றன என்கின்றார்கள். அவர்களும் உரிமைக் குரல் எழுப்புகின்றார்கள். நேற்றுக்கூட பத்திரிகையில் பார்த்தோம். ஒரு சிலர் நிர்வாணமாக ஒடுவதற்கு உரிமை வேண்டும், அது எங்கள் உரிமை என்று சொல்லியதை ஒட்டி, அங்கே ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் அதைப் பார்க்கக் கூடியிருக்கின்றார்கள்.

5-50 மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : தலைவரவர்களே, ஏதோ பத்திரிகையில், யாரோ போட்ட செய்திகளை வைத்துக்கொண்டு இதைச் சொல்லிவிட்டு என்று கருதுகிறேன். எல்லா அதிகாரங்களையும் குவித்து வைத்துக் கொண்டிருக்கின்ற மத்திய சர்க்காரை ஆண்டுகொண்டிருக்கின்ற கட்சி ஆட்சி நடத்துகின்ற மாநிலத்தில் ஆண்டுதோறும் “கும்ப மேளா” நடக்கிறது.

திரு. எல். பலராமன் : தலைவரவர்களே, தமிழ்நாட்டில் எந்த அளவுக்கு, எந்த விதமான உரிமைகள் பாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்பதை யெல்லாம் நல்ல முறையில் ஆராய்ந்து இருக்கக்கூடிய சட்டங்களைக் கொண்டு அந்தக் குறைபாடுகளை எப்படி நிவர்த்திக்கலாம் என்பதை ஜனநாயக முறையில் அணுக வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, இங்கு கொண்டுவரப்பட்டுள்ள தீர்மானத்தில் “மாநில சுயாட்சி” பற்றியும் இராஜமன்னர் குழுவின் பரிந்துரைகள் மீதும், தமிழ்நாடு அரசு அளித்திருக்கும் கருத்துக்களை மத்திய அரசு ஏற்று—மத்தியில் கூட்டாட்சி, மாநிலங்களில் சுயாட்சி கொண்ட உண்மையான கூட்டாட்சி முறையை உருவாக்கும் அடிப்படையில், இந்திய அரசியல் அமைப்புச் சட்டம் உடனடியாகத் திருத்தப்பட வேண்டும் என்று இம்மேலவை முடிவு செய்கிறது என்று கூறப்படுகிறது. “உண்மையான” என்று கூறும் போது, இது வரையில் நடந்து வந்தது உண்மையில்லாத ஒரு ஆட்சியா என்று புரியவில்லை.

மாண்புமிகு திரு. க. அன்பழகன் : தலைவரவர்களே, “உண்மையான கூட்டாட்சி” என்று சொல்வதன்மூலம் இதுவரையில் நடந்து வந்த ஆட்சியில் இருக்க வேண்டிய எல்லா சிறப்பு அம்சங்களும் இருந்து வந்து, அவற்றை மேலும் அதிகப்படுத்த வேண்டும் என்பது பொருளாகும். இது வரையில் நடந்தது பொய்யான ஆட்சியா, உண்மையான ஆட்சியா என்பது இங்கு எழவில்லை.

திரு. எல். பலராமன் : நாம் எல்லோரும் அரசியல் சட்டத்தின் பெயரால் எடுத்துக்கொண்ட பிரமாணத்தின்படி உண்மையான நடவடிக்கைகளில் தான் ஈடுபட்டுக்கொண்டு வருகிறோம். நாம் அந்த வகையில் உண்மையாகத் தான் இருந்து வருகிறோம். மேலும் உண்மையான முறையில் மக்கள் நலனுக்காகத் தொண்டாற்ற வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

திரு. கே. ராஜாராம் : தலைவரவர்களே, அது அவருடைய பேச்சுப் பழக்கமாகி விட்டது. அவர் சொல்வதில் எந்தத் தவறுமில்லை.

1974 ஏப்ரல் 25]

திரு. எல். பலராமன் : மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் தம் முடைய உரையில் “இந்திய நாட்டு வரலாற்றில் குறிப்பிடத்தக்க ஒரு இடத்தை பெறப்போகும் சிறப்புமிக்க தீர்மானத்தை நமது தமிழ்நாடு சட்டமன்ற மேலவையில் முன் மொழிகிறேன்” என்ற வாசகத்தைக் கூறியிருக்கிறார்கள். இதிலே ஏதோ உள்ளெண்ணம் இருக்கிறது என்பதைத் தான் நான் இங்கு சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன். ஏதோ வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க இடத்தைப் பெறப்போகிறோம் என்று சொல்லப்பட்டிருப்பதைப் பார்த்தால், ஏற்கெனவே பெற்றுவிட்ட ஒரு இடத்தை, மேலும் சிறப்புடையதாகக் வேண்டும் என்ற சூழ்நிலையில் இருப்பதாகத் தெரிகிறது. “ஏதோ ஒரு புதிய திருப்பத்தை உண்டாக்க வேண்டும்; மக்கள் மன்றத்தில் நாம் செய்ய வேண்டிய காரியங்கள் செய்யப்படாமல் இருக்கிறது; அவைகளுக்குத் தடையாக இருக்கக்கூடியவைகளை நீக்கி, அவற்றைச் செய்யக் கூடிய ஒரு நிலையை உருவாக்க” என்றெல்லாம் சொல்லப்படுகிறது. “நாம் கட்டுண்டிருக்கிறோம்” என்றெல்லாம் அழகான வார்த்தைகளைப் போட்டிருக்கிறார். ஏதோ விடுதலை பெற்ற கைகள் விலங்கிடப்பட்டிருக்கின்றன, அவைகள் அசைய முடியாத நிலைமை இருக்கிறது என்று அவருக்கே இருக்கும் கற்பனை உலகத்தில் நம்மையெல்லாம் சிந்திக்க அழைத்திருக்கிறார் மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள். நாம் கற்பனை உலகத்தில் பார்த்தால் அது சரியாக தோன்றும். உண்மையான நிலைமையைப் பார்க்கின்றபோது, இந்தத் தீர்மானம் ஒரு பிரச்சினையாகவே தோன்றும். உலக நாடுகளில் ஒரு பெரிய நாடு இந்தியா. இந்த இந்திய-நாட்டுக்கே ஒரு பெரும் பிரச்சினையாக அமைந்து விப்து இந்தத் தீர்மானம். இது வரையில் ஜனநாயகத்தில் நாமெல்லோரும் விவங்குகள் போட்டுப் பூட்டப்பட்டிருந்தோம் என்பது போல் இதில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. மக்களுக்குத் தொண்டாற்ற வேண்டிய நாம் அதற்கான வழி முறைகளைச் சிந்திக்க வேண்டியது உண்மையாகும். ராஜமன்னார் குழு அறிக்கையில் அதிக அதிகாரங்கள் தேவை என்று போட்டிருந்தாலும், அந்த அதிகாரங்களை யெல்லாம் கேட்கின்றபோது, என்னென்ன சிக்கல்கள் ஏற்படும் என்பதையும் நாம் பரிசீலிக்கக் கடமைப் பட்டிருக்கிறோம்.

காலம் வளர்ந்துகொண்டேயிருக்கிறது, உலகம் சுருங்கிக் கொண்டே இருக்கிறது. இந்த அணு, விஞ்ஞான காலத்தில் உலகம் சுருங்கிக்கொண்டிருக்கும் போது, எதை, எதை எப்படி, எப்படிப் பரிசீலிக்க வேண்டுமோ, அப்படி அப்படிப் பரிசீலித்து, சிந்தித்து, அதிக அதிகாரங்கள் தேவையா அல்லது மாநில சுயாட்சி தேவையா என்பதை ஆராய்ந்து, நல்ல முறையில் முதலமைச்சர் அவர்கள் விளக்கம் : தரவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அதிக அதிகாரங்கள் தேவை என்ற முடிவுக்கு முதல் அமைச்சர் அவர்கள் வந்தால், அதைப் பெறுவதில் யாருக்கும் ஆட்சேபணை இல்லை. அதே நேரத்தில் இருக்கக்கூடிய அதிகாரங்களை வைத்து, மக்களின் உண்மைத் தொண்டர்களாக, சிறப்புமிக்க பல காரியங்களை நாம் இதுவரையில் செய்திருக்கிறோமா என்றும் பார்க்க வேண்டும்.

[திரு. எல். பலராமன்]

[1974 ஏப்ரல் 25]

மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரம் வேண்டுமென்று கேட்கின்ற அதே நேரத்தில், பஞ்சாயத்து யூனியன்களுக்கு மேலும் அதிக அதிகாரம் கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்பதை இந்த நேரத்தில் வலியுறுத்திக் கூறிக்கொள்கிறேன். பஞ்சாயத்து யூனியன்களுக்கு அதிக அதிகாரங்கள் வழங்கப்படுவதற்கான சூழ்நிலையை இந்தத் தீர்மானத்தில் உருவாக்குவது நியாயமென்று கருதுகிறேன். ஜனநாயகத்தில் பஞ்சாயத்து யூனியன் கள்தான் மிக முக்கியமான அங்கங்கள். அவைகளுக்குக் காங்கிரஸ் ஆட்சிக் காலத்தில் கொடுக்கப்பட்ட அதிகாரங்களில் பல எடுக்கப்பட்டு விட்டன என்பதை நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். மத்திய அரசாங்கத்திடமிருந்து, மாநில அரசாங்கம் அதிக அதிகாரங்களைப் பெற விரும்புவதுபோல், பஞ்சாயத்து யூனியன்களுக்கும் கொடுக்க முன்வர வேண்டுமென்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். பாமர மக்களுடைய வளர்ச்சியை பஞ்சாயத்து யூனியன் மூலம்தான் காண முடியுமாதலால், அவைகளுக்கு அதிக அதிகாரங்கள் கொடுப்பதற்கு அரசு முன்வர வேண்டுமென்று கூறிக்கொண்டு, மக்களுக்கு நல்ல தொண்டாற்ற நாம் எல்லோரும் பாடுபட வேண்டுமென்று கூறி என் உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

* திரு. ஆ. திராவிட மணி : மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவரவர்களே, நான் இந்த மேலவைக்குப் புதியதாக வந்துள்ள உறுப்பினர். அகில உலக அரசியல் மாமேதைகளும், சரித்திரப் பேராசிரியர்களும், சட்ட வல்லுநர்களும், சமுதாயச் சீர்திருத்தச் சிற்பிகளும், பொருளாதார நிபுணர்களும் வீற்றிருக்கும் இம்மன்றத்தில் என் போன்ற சாதாரணத் தொண்டர் வீற்றிருக்குமளவுக்கு நான் சார்ந்திருக்கின்ற திராவிட முன்னேற்றக் கழகமும், என்னுடைய பெருமதிப்பிற்குரிய தலைவர் டாக்டர் கலைஞர் அவர்களும் ஏற்பாடு செய்தமை குறித்து நான் பெருமகிழ்ச்சியடைகிறேன், பூரிப்படைகிறேன்.

நான் முதன்முதலாக இந்த அவையில் பேசுகின்ற சந்தர்ப்பத்தில் நம்முடைய கழக ஆட்சி சமர்ப்பித்துள்ள மாநில சுயாட்சித் தீர்மானத்தின் மீது நடக்கின்ற கருத்தரங்கில் கலந்து கொண்டு பேச வாய்ப்புக் கிடைத்திருக்கிறது குறித்து மன நிறைவு கொள்கிறேன்.

இந்த நாட்டு மக்களுக்கு நாம் தொடர்ந்து நல்ல காரியங்களைச் செய்ய வேண்டுமானால், மாநிலங்களுக்கு இன்னும் அதிக அதிகாரங்களைப் பெற்றாக வேண்டும் என்பது நம்முடைய திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் நீண்டகாலக் கோரிக்கையாகும். இந்தத் தீர்மானம் சட்டமன்றத்தில் விவாதிக்கப்பட்டு, இப்பொழுது மேலவைக்கு வந்திருக்கிறது. டெல்லிக்கு அனுப்பப்பட வேண்டிய இந்தத் தீர்மானத்தை சிந்தனைவாதி கள் அதிகமாகவிருக்கின்ற இந்த மேலையில் டாக்டர் கலைஞர் அவர்கள் பிரேரேபித்திருக்கிறார். இப்பொழுது நமக்கிருக்கின்ற அதிகாரங்களை வைத்துக்கொண்டு, செய்யக் கூடிய நல்ல காரியங்களையெல்லாம் நாம் செய்திருக்கிறோம். இந்த மாநிலத்தில் முதல் பிரச்சினையாக பசுணம்

1974 ஏப்ரல் 25] [திரு. ஆ. திராவிட மணி]

புரட்சித் திட்டம் மேற்கொள்ளப்பட்டு, 75 லட்சம் டன் உணவு தானியத்தை உற்பத்தி செய்து இந்த மாநிலத்தின் தேவையைப் பூர்த்தி செய்து கொண்டதோடு, வேறு பல மாநிலங்களுக்கும் உணவு தானியங்களை அனுப்பும்படிக்குச் செய்திருக்கிறது என்று பெருமையோடு கூறிக்கொள்கிறேன். இந்த மாநிலத்தில் அரிசிப் பிரச்சினை என்பதே கிடையாது என்ற அளவுக்கு “கற்பக விரூட்சம், காமதேனு” என்பது பேரில் நம்முடைய மாநிலம் இருந்து வருகிறது.

இந்த மாநிலத்தில் இருக்கிற அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி பி.யு.சி. வரை இலவசக் கல்வி கொடுக்க முடிந்தது. இந்த மாநிலத்தில் இருக்கிற அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி ஏழை மக்கள் வாழவேண்டுமென்பதற்காகத் தொழிற்சாலைகளை அமைக்க முடிந்தது. இந்த மாநிலத்தில் உள்ள பிள்ளைகள் படிக்கவேண்டுமென்பதற்காக 60-க்கு மேற்பட்ட புதிய கல்லூரிகளை அமைக்க முடிந்தது. இந்த மாநிலத்தில், இருக்கிற அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி, மின்சாரம் இல்லாத ஊர்களில் மின்சாரம் கொடுத்திருக்கிறோம். இந்த மாநிலத்தில், இருக்கிற அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி, என்.ஜி.ஓ.களுக்கு 40 கோடி ரூபாய் ஊதிய உயர்வு வழங்கியிருக்கிறோம். இந்த மாநிலத்தில், இருக்கிற அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி, மின்சாரத் தொழிலாளர்களுக்கு, கேரளா ஸ்கேல் விட 5 சதவீதம் அதிகமாக 4 கோடி ரூபாய்க்கு ஊதிய உயர்வு கொடுத்திருக்கிறோம். இந்த மாநிலத்தில், இருக்கிற அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி, அரசாங்க சிப்பந்திகள் எதிர்பாராத முறையில் திடீரென்று மறைந்து விட்டால், அவர்கள் குடும்பங்கள் தவிக்கக் கூடாது என்பதற்காக 10 ஆயிரம் ரூபாய் உதவி செய்து அந்தக் குடும்பங்கள் காப்பாற்றப்படுவதற்கு திட்டம் கொண்டு வந்திருக்கிறோம். இந்த மாநிலங்களுக்கு எவ்வளவு அதிகாரம் வரையறுக்கப்பட்டிருக்கிறதோ அவ்வளவு அதிகாரங்களையும் பயன்படுத்தியிருக்கிறோம். நாம் மாநில சுயாட்சி கேட்க வேண்டிய முக்கியமான காரணமே நான் இப்போது சொல்லக் கூடியவைகளுக்காகத் தான் என்பதை இந்த மன்றத்தில் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். நம் மாநிலத்தில் இருக்கக் கூடிய சிமெண்ட் ஆலைகள் 7. இதில் உற்பத்தியாகிற சிமெண்டின் அளவு 28 லட்சம் டன்னாகும். நமக்குத் தேவை 12 லட்சம் டன் தான். நமக்குத் தேவையான 12 லட்சம் டன் கிடைத்தால் வரையறுக்கப்பட்ட விலையில், அதாவது ரூ. 12-90-ல் ஏழை எளிய மக்கள் வாங்க முடியும். ஆனால் இங்கே உற்பத்தியாகிற 28 லட்சம் டன் சிமெண்டை மத்திய சர்க்கார் கொண்டுபோய் அவர்கள் நமக்கு ரேஷன் கொடுக்கிறார்கள். அவர்கள் இப்படி நமக்குக் கொடுப்பது 5 லட்சம் டன் தான். நாம் உற்பத்தி செய்வது 28 லட்சம் டன். ஆனால் அதை டில்லி சர்க்கார் எடுத்துக்கொண்டு, நமக்கு 5 லட்சம் டன் மட்டுமே கொடுப்பதனால் நமக்குத் தேவையான சிமெண்ட் சப்ளை கிடைக்காத காரணத்தினால், ஏழை எளிய மக்கள் 25 ரூபாய் 30 ரூபாய் கொடுத்து சிமெண்ட் மூட்டை வாங்கித் தீரவேண்டிய நிர்ப்பந்த நிலை ஏற்படுகிறது. இதற்குத் தான் அதிகாரம் கேட்கிறோம். மாநிலத்திலுள்ள சிமெண்டை

6-00
வி.ப.

[திரு. ஆ. திராவிட மணி] [1974 ஏப்ரல் 25]

பங்கிட்டுக் கொடுக்கிற அதிகாரம் மாநிலத்திற்கு இருக்க வேண்டும். இது தான் கொள்கை. இந்த மாநிலத்தில் இருக்கிற சீனி ஆலைகள் 16. இந்த மாநிலத்தில் சீனி உற்பத்தி 525 ஆயிரம் டன். நம்முடைய தேவை 3 லட்சம் டன். நம் மாநிலத்தில் 325 ஆயிரம் டன் சீனி உற்பத்தியாகியும் நமக்குத் தேவையான 3 லட்சம் டன் நமக்குக் கிடைத்தால், இரண்டு ரூபாய்க்கு வழங்குவதை விட மிகக் குறைவாக ரூ. 1.75-க்கு வழங்கலாம். அப்படி நம்மை வழங்கவிடாமல் மத்திய அரசு தடுக்கிறது. நாம் உற்பத்தி செய்கிற 325 ஆயிரம் டன்னை மத்திய சர்க்கார் எடுத்துக்கொண்டு, அவர்கள் கோடவுனில் வைத்துக்கொண்டு, நாம் நம் மக்களுக்கு எண்ணுகிற அளவிற்கு வழங்க முடியாத அளவிற்கு அவர்கள் நமக்குக் கொடுக்கும் அதிகாரத்தை தங்கள் கையில் வைத்திருக்கிறார்கள். நமக்கு அவர்கள் இன்றைக்குத் தருகிற சீனியின் அளவு மாதம் ஒன்றுக்கு 10 ஆயிரம் டன், அதாவது வருஷம் ஒன்றுக்கு 120 ஆயிரம் டன். நாம் 325 ஆயிரம் டன் சீனி உற்பத்தி செய்தும் நம் மக்களுக்குச் சீனி கிடைக்கவில்லை. நம் மக்கள் 5 ரூபாய்க்கு வாங்கித் தீரவேண்டிய நிர்ப்பந்தத்திற்கு ஆளாகியிருக்கிறார்கள். ஒரு ம. 30 காசு என்ற அளவிற்கு விற்கிறது. இது யாரைப் பாதிக்கிறது? சாதாரண அப்பாவிக்களான ஏழைகளைப் பாதிக்கிறது. நாம் கஷ்டப்பட்டு பயிரிட்டு, பம்புசெட்டு, லோன் வாங்கி வைத்து, தண்ணீர் பாய்ச்சி கரும்பைப் பயிரிடுகிறோம். அந்தச் சீனியை இவ்வளவு கஷ்டப் பட்டு உற்பத்தி செய்யும் நம் ஏழை மக்களுக்கு வழங்க முடியாத அளவிற்கு அவர்கள் கொண்டு செல்கிறார்கள். இதனால் தான் மாநிலங் களுக்கு அதிகாரம் வேண்டுமென்று நாம் கேட்கிறோம். இந்த மாநிலத் தில் இருக்கிற நூற்பாலைகள் 206. இந்த நூற்பாலையிலே உற்பத் தியாகிற பேல்கள் 1,050 ஆயிரம் பேல்களாகும். இவ்வளவு உற்பத்தி யாகியும், நம்முடைய மாநிலத்திலுள்ள 5 லட்சம் நெசவாளர்களுக்குத் தேவையான 525 ஆயிரம் பேல்கள் கிடைக்கவில்லை. இந்த மாநிலம் நெசவாளர்கள் அதிகமாக உள்ள மாநிலம். 5 லட்சம் கைத்தறி நெசவாளர்களும் அவர்களை நம்பி வாழக்கூடிய 30 லட்சம் மக்களும் உள்ள மாநிலம் இது. கைத்தறி நெசவாளர்களின் கவலை போக்கப்பட வேண்டுமென்று சட்டமன்றப் பேரவையில் கரை போட்ட வேட்டி, சேலைகள் கைத்தறிக்கு ஒதுக்கப்பட வேண்டுமென்று அழகான தீர்மானத்தைப் போட்டிருக்கிறார்கள். 36 இஞ்சுக்கு மேற்பட்ட எல்லாத் துணிகளுமே கைத்தறிக்கு ஒதுக்கப்பட வேண்டுமென்று அழகான தீர்மானத்தைப் போட்டிருக்கிறார்கள். இப்படி நெசவாளர்களுக்கு நாம் உதவி செய்யக் கூடிய சூழ்நிலையில் கண்டிரோல் லிலையில் அவர்களுக்கு நூல் கிடைக்க முடியாத நிலை இருக்கிறது. இங்கு 1,050 ஆயிரம் பேல்கள் உற்பத்தி செய்யப்பட்டும், 5 லட்சம் பேல்கள் நெசவாளர்களுக்குத் தேவைப்பட்டும் அவர்களுக்குக் கிடைப்பது 175 ஆயிரம் பேல்கள் தான். இது நியாயமா? நெசவாளர்களுக்கு நூல் கிடைக்கவில்லை. 40-ம் நம்பர் நூல் கண்டிரோல் லிலையில் கிடைக்கவில்லை. இரட்டிப்பு மயங்கு விலை கொடுத்து வாங்கு கிறார்கள். இதனால் உற்பத்திச் செலவு அதிகமாகிறது. சாதாரண 4 முழ வேட்டி 8 ரூபாய் ஆகிறது. இதனால் தான் மாநில சயாட்சி கேட்கிறோம். மாநில சயாட்சி கேட்க வேண்டாமா? எத்தனை நாளைக்கு

1974 ஏப்ரல் 25] [திரு. ஆ. திராவிட மணி]

நெசவாளர்கள் சங்கப்பட முடியும்? இப்படி நாம் 1,050 ஆயிரம் பேல்கள் உற்பத்தி செய்து கொடுத்தும், அது நமக்குப் பயன்பட வேண்டாமா? இந்த மில்கள் ஓடாமலிருந்த காலத்தில் மத்திய சர்க்காரிடத்தில், நமது அமைச்சர்கள் போய் வாதிட்டு, பஞ்சாலைக் கார்ப்பரேஷனை அமைத்து 5 கோடி ரூபாய் மூலதனத்தில் 19 ஆலைகள் திறப்பதற்கு நாம் எண்ண பாடுபட்டோம், எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டோம்? இதை என் செய்தோம்? இங்கே உற்பத்தியை அதிகமாக்க வேண்டுமென்பதற்காகத் தான் செய்தோம். அந்தத் தொழிற்சாலைகளுக்குக் குறைந்த கட்டணத்தில் மின்சாரம் கொடுக்கிறோம். உற்பத்தி அதிகமாக ஆக்கப்பட வேண்டுமென்பதற்காக இப்படிச் செய்தோம். இப்படி அதிக உற்பத்தி செய்தும் நமக்குக் கிடைக்கவில்லை. ஆகவே, இவ்வளவு காரணங்களை மனதில் வைத்துத் தான் இதற்கு ஒரே மாமருந்து, மாநில சுயாட்சி என்று நம்முடைய முதல்வரவர்கள் சமர்ப்பித்திருக்கிறார்கள். இதை எக் மனதாக நிறைவேற்றித் தர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு அமைகிறேன். வணக்கம்.

திரு. ஏ. பாஷெப்பிரமணியம் : மாண்புமிகு தலைவரவர்களே, இந்த மாநில சுயாட்சி என்பதற்கு ஆளும் கட்சியினர் எப்படிப்பட்ட பொருளைச் சொன்னாலும், என்னைப் பொறுத்தவரையில், மாநில சுயாட்சி என்பது பிரிவினை என்பதன் மறு பெயர் என்று சொல்கிறேன். இதற்குக் காரணம் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட போது, முக்கிய மாணவர்கள் சில அடிப்படையான கொள்கைத் திட்டத்தை வகுத்தார்கள். அப்படி வகுத்த போது, பேசிக் பிரின்சிபிஸஸ் என்று சொல்வார்களே, அடிப்படைக் கொள்கை என்று சொல்வார்களே, அது திராவிட நாடு திராவிடருக்கே என்பதாகும். அதற்குப் பின்னாலே 1962-ம் ஆண்டிலே பிரிவினைத் தடைச் சட்டம் வரும் என்று சொன்னபோது, மதிப்பிற்குரிய, மரியாதைக்குரிய பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் திராவிட நாடு திராவிடருக்கே என்ற கொள்கையைக் கைவிட்டு அதற்குப் பின்னாலே திராவிட யூனியன், அதாவது இந்திய யூனியனுக்கு உட்பட்ட திராவிட யூனியன் என்று சொன்னார்கள். அப்படியென்றால், ஒரு யூனியனில் மற்றொரு யூனியன் இருக்குமென்றால், அதன் பொருள் பிரிவினை தான். அவர்கள் இந்திய யூனியனுக்கு உட்பட்ட திராவிட யூனியன் என்று சொன்னார்கள். 1967-ம் ஆண்டில் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் தேர்தல் பிரகடனத்தில் இதைப் பதித்துள்ளது. அதற்குப் பின்னாலே இதைப் பொறுத்து, இந்த திராவிட யூனியன் என்ற கொள்கை கைவிடப்பட்டதற்கான தெளிவான விளக்கம் வைக்கப்படவில்லை. அந்தக் கொள்கை கைவிடப்பட்டதா என்றால், இன்றைக்கும் இருந்து கொண்டிருக்கிறதென்றுதான் நான் சொல்வேன். ஆகவே, தெளிவான கருத்தை மக்கள் மன்றத்தில் யாருமே சரியாகச் சொல்லவில்லை. இதைப் பற்றி விளக்கவில்லை. ஆகவேதான் மாநில சுயாட்சி என்பது அதனுடைய பிரதிபலிப்பாக இருக்குமென்ற ஐயப்பாடு எழுகிறது. அடுத்தபடியாக, பற்பல நிகழ்ச்சிகளைப் பார்க்கிறபோது, அதாவது வெளியில் அவர்கள் நடத்துகிற மாநாடுகளை, கூட்டங்களைப் பார்க்கிறபோது, இது பிரிவினைச் சக்திதான் என்பது தெளிவாகிறது.

[திரு. ஏ. பாலசுப்பிரமணியம்] [1974 ஏப்ரல் 25]

உதாரணத்திற்குச் சொல்லப்போனால், திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் மாநாடு ராஜபாளையத்தில் நடந்தது. அந்த மாநாட்டுப் பந்தலில் ஒரு புறத்தில் முஜிப் ரஹ்மான் அவர்கள் திருவுருவப்படத்தையும் மற்றொரு புறத்தில் மாண்புமிகு தமிழக முதலமைச்சரவர்களின் உருவப் படத்தையும் போட்டு, அதன் கீழே இவர் தென்னாட்டு முஜிப் ரஹ்மான் என்று எழுதியிருந்தது. பாகிஸ்தான் நாட்டோடு ஒட்டிக்கொண்டிருந்த தேசத்தை வெட்டிக்கொண்டுபோன முஜிப் ரஹ்மான் படம் ஒரு புறத்தில், தென்னாட்டு முஜிப் ரஹ்மான் மாண்புமிகு தமிழக முதலமைச்சரவர்கள் படம் மறு புறத்தில் போடப்பட்டிருந்ததால் தி.மு.க. பிரிவினையைத்தானே கோருகிறது என்ற ஐயப்பாடு உள்ளத்தில் வந்தது. ஆகவேதான் பிரிவினை என்று நான் ஐயுறுகிறேன். இந்த அதிகாரங்கள் போதவில்லை, அதிக அதிகாரங்கள் வேண்டுமென்பது ஏற்றுக்கொள்ளப்பட வேண்டிய ஒன்றுதான். ஆனால், இது வரையில் இருந்த அதிகாரங்களை வைத்துக்கொண்டு 1967 வரையில் இந்த நாட்டில் நாங்கள் எவ்வளவு உற்பத்தியைப் பெருக்க முடிந்தது, எவ்வளவு தொழிற்சாலைகளைப் பெருக்க முடிந்தது என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். எனக்கு நினைவிற்கு வருகிறது. கிராமங்களில் சொல்வார்கள்: கூரையில் ஏறி கோழி பிடிக்க முடியாதவன், என் பின்னோடு வந்தால் வானத்தைப் பிளந்து வைகுண்டத்திற்கு வழி காட்டுகிறேன் என்று சொன்னாலும், அது போல, இருக்கிற அதிகாரங்களை வைத்துக்கொண்டே காரியங்களை நிறைவேற்ற முடியாதபொழுது, இன்னும் அதிகாரம் கிடைத்தால் என்ன செய்ய முடியுமென்று நினைக்கிறார்கள்? 1967-க்கு முன்னாலே இந்தச் சட்ட மன்றத்தில் எவ்வளவு பெரிய பிரச்சினைகள் வந்தன? உதாரணத்திற்குச் சொல்லப் போனால் கவர்னர் உரை மீது, ஆட்டிற்குத் தாடி எவ்வளவு முக்கியமோ அவ்வளவு நாட்டிற்கு ஒரு ஜான் முக்கியமென்று அன்றைக்கிருந்த கவர்னர் அவர்களைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள். “கவர்னர் பதவி என்பது பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியம் வைத்துக் கொண்டிருந்த முறை, அதை நாம் பின்பற்றி வருகிறோம். இது ஏழை நாடு. இந்திய தேசம் வெல்ஃபேர் ஸ்டேட் என்று சொல்லிக் கொள்கிறது. இந்த ஏழை நாட்டிற்கு பிரிட்டிஷ் முறைப்படி ரெப்ரசெண்டேட்டிவ் என் வேண்டும்?” என்று கேட்டார்கள். இதனால் “பாய்காட்” செய்கிறோம் என்று எதிர்க் கட்சியில் அமர்ந்திருந்தபோது வெளி நடப்புச் செய்தார்கள். ஆனால் இன்றைக்கு அதே கவர்னரை வைத்துக்கொண்டு சபையில் பேச அனுமதிக்கிறார்கள். இங்கிருந்து டில்லிக்குப் போகிறபோது மிக வேகமாக, உற்சாகமாக, வீராவேசமாகப் போகிறவர்கள் திரும்பி வரும்போது எந்த விதமான வெற்றியும் பெறாமல் திரும்பி வருகிறார்கள். அவர்கள் இருக்கின்ற அதிகாரத்தை வைத்துக்கொண்டு எவ்வளவோ செய்திருக்க முடியும். இன்றைக்கு ஒரு கோடி ரூபாய் வரையில் மூலதனம் போட்டு ஒரு தொழிற்சூடத்தை அமைக்கிறோமென்றால், அதற்கு மத்திய அரசின் அனுமதி வேண்டியதில்லை. ஒரு கோடி ரூபாய்க்கு மேலே போனால் தான் மத்திய அரசின் அனுமதியைப் பெற்றாக வேண்டும். இன்றைக்கு தமிழகத்தைப் பொறுத்த வரையில், ஒரு கோடி ரூபாய் அளவுக்கு மூலதனம் போட்டு எத்தனையோ தொழிற்சூடங்களை ஏற்படுத்தியிருக்க

1974 ஏப்ரல் 25] [திரு. ஏ. பாலசுப்பிரமணியம்]

முடியும். அப்படி எத்தனை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள் என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். அதிக அதிகாரம் வேண்டுமென்பது பிரச்சினை யல்ல. இருக்கிற அதிகாரங்களை வைத்துக் கொண்டு எவ்வளவு செய்திருக்கிறோம் என்பதுதான் பிரச்சினை. இருக்கிற அதிகாரங்களை வைத்துக் கொண்டு இவ்வளவு செய்து விட்டோம், இன்னும் செய்ய அதிக அதிகாரம் வேண்டுமென்று கேட்கலாம்.

டாக்டர் பி. சி. ராய் : திரு. காமராஜ் போன்றவர்களெல்லாம் அன்றைக்கு முக்கிய பொறுப்பில் இருந்தார்கள். அன்றைக்கு மத்திய அரசிலும், மாநில அரசிலும் ஒரே கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் இருந்தார்கள். ஒரே கட்சியைச் சேர்ந்த அரசாக இருந்தாலும், வேண்டிய வசதிகளை யெல்லாம் கேட்டுச் செய்தார்கள். தொழில் வளர்ச்சியைப் பொறுத்தும் சட்ட திட்டங்களைப் பொறுத்தும் மத்திய அரசிடம் சென்று கேட்டு, வேண்டியதை வாங்கி வந்தார்கள். ஆனால் இன்றைக்கு இந்தச் சூழ்நிலை இல்லை. இருக்கிற அதிகாரங்களையே நாம் சரியாகப் பயன்படுத்தவில்லை யென்பது என்னுடைய கருத்து. அதிக அதிகாரம் வேண்டுமென்பதில் எங்களுக்கு எந்தவிதமான ஆட்சேபமும் கிடையாது. ஆனால் என்னைப் பொறுத்தவரையில், மாநில சுயாட்சி என்பது நீண்ட நேரத்த நெருப்பு என்று எண்ணுகிறேன். கடந்த காலத்தைப் பார்க்கிற போது, அது நீண்ட நேரப்பாகத்தான் இருந்துகொண்டிருக்கிற தென்று சொல்லிக்கொண்டு, எனக்கு பேச வாய்ப்பளித்த தலைவரவர்களுக்கு நன்றி கூறி முடித்துக் கொள்கிறேன்.

திரு. ஏ. கே. வில்வம் : மேலவைத் தலைவரவர்களே, இன்றைய தினம், சட்ட மன்றத்திலே முதல்வரவர்களால் முன்மொழியப்பட்டு, விவாதத்திற்கு வந்து பெரும்பான்மையுடன் நிறைவேறிய தீர்மானம் மேலவையினுடைய ஒப்புதலுக்கு இங்கே வந்திருக்கிறது. கடந்த இரண்டு நாட்களாக இந்தப் பிரச்சினை குறித்து சாதகபாதகமான கருத்துக்களை இங்கே எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். என்னைப் பொறுத்த வரையில் மாநில, தன்னாட்சி பிரச்சினையை திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினுடைய பிரச்சினை என்று கருதாமல், தமிழ் தேசியத்தினுடைய பிரச்சினையென்று எண்ணி, எல்லாக் கட்சிக்காரர்களுமே இதை ஆதரிக்கக் கடமைப்பட்டவர்களென்று நான் கருதுகிறேன். காரணம் மாநில சுயாட்சி என்று கேட்கிறபோது, நம்முடைய முதல்வரவர்கள் தீர்மானத்தை முன் மொழிகிறபோது, அவர்களுடைய பாரம்பரியத்தை எண்ணி, திராவிட நாடு திராவிடருக்கே என்று அன்று கேட்டதால்தான், அவர் இன்று மாநில சுயாட்சி கேட்கிறார் என்று எண்ணி, அவர்களுடைய அந்தத் தூய்மையான நோக்கத்தில் திராவிட நாடு ஒளிந்து கொண்டிருப்பதாகக் கருதுகிறார்கள். நான் அவர்களுக்கு வியத்தோடு சொல்லிக்கொள்வதெல்லாம், திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைப் பொறுத்தவரையில், எந்தப் பிரச்சினையைச் சொல்வதானாலும், அது துவங்கிய காலம் தொட்டு, இன்றைய வரையில் உலகறியச் சொல்வது தான் வழக்கம். “we want to secede from the North” வடக்கேயிருந்து பிரிய விரும்புகிறோம் என்று சொல்லித்தான் மறைந்த

[திரு. ஏ. கே. வில்வம்]

[1974 ஏப்ரல் 25]

பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள், தம்முடைய கொள்கைக்கு மக்களின் அங்கீகாரத்தைப் பெற்றார்கள். வெளிப்படையாக ஒரு கோரிக்கையைச் சொல்லி, அந்தக் கோரிக்கையிலிருந்து விடுபடுகிறபோது, அதையும் வெளிப்படையாகவே சொல்லியிருக்கிறார். நாங்கள் நேற்றுவரை திராவிட நாடு கேட்டுக் கொண்டிருந்தோம்; இன்றுள்ள அரசியல் நிலைமையில் திராவிட நாடு பெருமளவேயே கூட, இந்திய யூனியனுக்கு உடன்பட்டு திராவிட நாட்டு மக்களுக்கு நன்மை செய்ய முடியுமென்று அண்ணா அவர்கள் கருதிய காரணத்தால்தான் திராவிட நாட்டுப் பிரிவினைக் கோரிக்கையைக் கைவிட்டார்கள். கைவிட்டதற்குப் பின்னரும், அவர்கள் பழைய கதையை எண்ணி, இன்று கேட்பதை எப்படி நம்ப முடியுமென்று கேட்கிறார்கள். வழிப்பறிக் கொள்ளையடித்த திருமங்கை ஆழ்வாரை வைஷ்ணவப் பெரியாரென்று ஒப்புக்கொள்கிறவர்கள், 15, 20 வருடங்களுக்கு முன்னால் சொன்ன கருத்துகளை அதே எண்ணத்தில் வார்ப்பது அரசியல் துர்பாக்கியம் என்று கருதுகிறேன். மாநில சுயாட்சிக் கொள்கையை பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் கோடிட்டுக் காட்டினார்கள். நம்முடைய ராஜ தந்திரமுள்ள முதலமைச்சரவர்கள் அதற்கு வடிவம் கொடுத்தார்கள். அதை அரசியல் வடிவத்தின் மூலம் கேட்கிறார், மாநிலத்திலே தன்னாட்சி என்று, அந்த நிலை கருத்தையும், கொள்கையையும், திசை திருப்புகின்ற வகையில், அதியாயமான முறையில், பிரிவினை கேட்கிற கருத்தென்று இன்னமும் சொல்லிக்கொண்டிருப்பது, அவர்களுக்கு மனப் பக்குவம் சரியாக வரவில்லை என்பதைத்தான் காட்டுகிறது. காங்கிரஸ் கட்சியின் வரலாற்றைப் பார்த்தால், பண்டித ஜவஹர்லால் நேரு அவர்கள் முதல் வல்லபாய் பட்டேல் அவர்கள் வரையில், இந்தியத் துணைக் கண்டத்தின் சுதந்திரத்தை வெள்ளைக்காரனிடத்திலிருந்து வாங்குகிற போது பல்வேறு கலாச்சாரங்கள், பல்வேறு வர்ப்புக்கை முறைகளைக் கொண்ட இந்த நாட்டை எப்படி ஒரு குடையின் கீழ் ஆளப்போகிறீர்களென்று கேட்ட போது, நாங்கள் அடக்கி ஆள மாட்டோம்; மாநிலங்களில் தருகிற உரிமையை வைத்துக் கொண்டு நாங்கள் அவர்களோடு அன்போடு பழகுவோம்; எங்களிடம் முதலில் நாட்டைக் கொடுத்து விடுங்களென்ற பாணியில் பேசினார்கள். அரசியல் நிர்ணய சபையில் அரசியல் சாசனம் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட போது, இங்கே எழுந்தது போன்ற சந்தேகம் அங்கேயும் எழுந்தது. திரு. டி. டி. கிருஷ்ணமாச்சாரி போன்றவர்கள் அரசியல் சாசனம் சமர்ப்பிக்கப் பட்ட போது, “இவ்வாறு மொத்தமாக அதிகாரங்களை தனி மனிதன் கையில் கொடுக்கிறீர்களே, இதனால் பின் விளைவுகள் பயங்கரமானதாக இருக்காதா? ” என்று கேட்ட போது, டாக்டர் அம்பேத்கார் அவர்கள், “சட்டங்கள் வரி வடிவம். இப்படிப்பட்ட ஒரு சாசனத்தை வைக்கிறபோது அந்த சாசனத்தை நிர்வகிக்கிறவர்கள் அதைத் துஷ்பிரயோகம் செய்ய மாட்டார்கள் ” என்று நம்பித்தான் இந்தச் சாசனத்தைக் கொடுக்கிறோமென்று சொன்னார்கள். ஆகவே அவ்வளவு பெரிய அரசியல் சாசனத்தை உயர்ந்த இடத்தில் உட்கார்ந்த பிரகாரம் துஷ்பிரயோகம் செய்ய மாட்டார்களென்று எண்ணித் தந்த போது, நம்முடைய டாக்டர் அவர்களுக்கு கூடுதலான அதிகாரம் தந்துவிட்டால், அந்த அதிகாரத்தைத் துஷ்பிரயோகம் செய்து விடுவாரென்று அஞ்சத் தேதையில்லை. காரணம் அங்கே எப்படி ஒரு நம்பிக்கையின் பேரில் சட்டப் புத்தகத்தை

1974 ஏப்ரல் 25] [திரு. ஏ. கே. வில்வம்]

அவர்களால் கொடுத்தார்களோ, அதைப் போன்றே இங்கேயும் முதல்வரவர்கள் அதைத் தமிழகத்தின் மேம்பாட்டுக்கும், வளர்ச்சிக்கும் தான் பயன்படுத்துவார்களென்று கருத வேண்டும்.

அடுத்தாற்போல், மௌலானா அபுல் கலாம் ஆஜாத் விளக்குகிறபோது மூன்று அம்சங்களைத் தவிர மற்ற அம்சங்கள் மாநிலங்களுக்கு இருக்க வேண்டுமென்று வலியுறுத்திச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இந்திய விடுதலை என்ற நூலில் எழுதுகிறபோது, அந்த நூலை தான் உயிரோடு இருக்கும்போது வெளியிட வேண்டாம்; தான் செத்த பிறகு வெளியிடுங்களென்று சொல்லிவிட்டார். தலைவருடைய அனுமதியுடன் அதை நான் இங்கே படிக்க விரும்புகிறேன். “இந்தியா பெரிய நிலப்பரப்பு உள்ள நாடு. மொழி, பழக்க வழக்கங்கள், பூகோள நிலைமைகள் ஆகியவற்றில் நிறைய வேறுபாடுகள் உண்டு. எனவே, இந்தியா முழுவதுக்குமாக ஓர் ஐக்கிய சர்க்கார் இருந்து வருவது சிறிதும் சரிப்படாது என்பது தெளிவு. ஒரு பெரல் ஆட்சி அமைப்பின் கீழ் அதிகாரம் பரவலாக விநியோகிக்கப்பட்டிருப்பதுதான் சிறுபான்மையோரின் பயத்தைத் தணிக்க உதவுபடியாக இருக்கும். விவகாரத்தின் தன்மையைக் கருத்திற் கொண்டு பார்த்தால், இந்தியாவின் அரசியல் அமைப்பானது சமஷ்டி (பெரல்) அமைப்பாகத்தான் இருக்க இயலுமென்ற முடிவுக்கு நான் வந்தேன். கூடியவரை அதிகப்பட்ச இனங்கள் விஷயத்தில் மாகாணங்களுக்கு சுயாட்சியை உறுதி செய்யும் வகையில் அது அமைக்கப் பெற வேண்டும்.

மேலும் மாகாணங்கள் விரும்பும் பட்சத்தில் மத்திய ஆட்சியினர்தம் பொறுப்பில் நிர்வகிப்பதற்கு ஒரு விசேஷ ஜாபிதா தயாரிக்கப்பட வேண்டும். இது மத்திய ஆட்சியின் இஷ்ட பூர்வமான அதிகார ஜாபிதா என்று கருதலாம். இந்த விஷயங்கள் சம்பந்தப்பட்ட வரை எல்லா அதிகாரங்களை அல்லது சிலவற்றை மத்திய சர்க்காரிடம் எந்த மாகாண சர்க்காரும் ஒப்படைக்கலாம்.

தேசப் பாதுகாப்பு, போக்குவரத்து, அயல் நாட்டு விவகாரங்கள் ஆகியவை அகில இந்திய அடிப்படையில் மட்டுமே சரிவர கவனிக்கக்கூடியவை என்பது எனக்குத் தெளிவாகப் பட்டது. மாகாண அந்தஸ்தில் அவற்றை வகிக்க முயற்சித்தால், பெரல் சர்க்காரின் நோக்கமும் அடிப்படையும் தகர்ந்துவிடும். இதுபோல் வேறு சில விஷயங்கள் மாகாணப் பொறுப்புகளாகத்தான் இருக்க முடியும். ஆனால் மூன்றாவது ஜாபிதா ஒன்று இருக்க வேண்டும். அதிலுள்ள விஷயங்கள் மாகாணப் பொறுப்புக்களாக இருக்க வேண்டுமா அல்லது மத்திய ஆட்சியிடம் ஒப்படைக்கலாமா என்பதை மாகாண சட்டசபை முடிவு செய்வதாக இருக்க வேண்டும்” என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

ஆக மாநில சுயாட்சிக் கோரிக்கை என்பது பேரறிஞர் அண்ணா அவர்களுடைய உள்ளுணர்வுகளுக்கு நம்முடைய முதலமைச்சர் அவர்கள் தந்த வரிவடிவம் தானே தவிர பிறர் அஞ்சுவது போல் இந்திய ஒருமைப் பாட்டை எரித்து சாம்பல் ஆக்குகிற தீப்பந்தம் அல்ல. இது இன்றைக்கு

[திரு. ஏ. கே. வில்வம்] [1974 ஏப்ரல் 25]

இந்திய அரசியலில் இருக்கின்ற இருளை நீக்குகின்ற தீபம் என்பது என்னுடைய கருத்து ஆகும். எல்லா மாநிலங்களுக்கும் தன்னாட்சி கொடுத்து விட்டால் மத்திய அரசு பலவீனப்பட்டுப்போகும் என்று படித்தவர்கள் கூட வாதிப்பது கேவலமாக இருக்கிறது.

முன்னால் பேசிய உறுப்பினர் குறிப்பிட்டதுபோல், மாநிலங்கள் தன்னாட்சி பெற்றுவிட்டால் மத்திய அரசு பலவீனப்பட்டுவிடும் என்பது தவறான கருத்து ஆகும். மத்திய அரசு ஒரு கல் மண்டபம் என்று வைத்துக் கொண்டால், மாநிலங்கள் அந்த மண்டபத்தைத் தாங்கி நிற்கிற கல் தூண்களாக இருக்கின்றன. இந்தியத் துணைக்கண்டத்தில் மத்திய அரசு என்பது மண்டபத்தின் கூரை என்றால், மாநிலங்கள் அந்தக் கூரையைத் தாங்கி நிற்கின்ற வலுவான தூண்கள் ஆகும். மாநிலங்களுக்கு அதிகாரங்கள் கூடாது என்று சொல்லுபவர்கள், மண்டபம் தனியாக இருக்கட்டும், அதற்கு வலு வேண்டாம் என்று சொல்லுவது போல் இருக்கிறது. மாநிலங்களுக்கு தன்னாட்சி உரிமை கொடுத்தால், இந்தியா ஒரு பெரிய வல்லரசாக மாற முடியாது என்பது புத்திக்குப் பொருத்த மற்ற வாதம் என்பது என்னுடைய கருத்து. காரணம் என்னவென்றால், இன்றைக்கு உலகத்தில் மிகவும் வல்லமை வாய்ந்த அரசாக யூ.எஸ். எஸ்.ஆர்.—யூனியன் ஆப் சோவியத் சோஷலிஸ்ட் ரிபப்ளிக்—இருக்கிறது. அந்த நாட்டுக்குப் பெயர் பல குடியரசுகள் சேர்ந்த நாடு என்பதுதான். லட்வியா, லட்விக், வின்னிஷ், கரிலோ, பஜாஜ், உஸ்பெக், உக்ரெயின் போன்ற நாடுகள் அதில் கூட்டாக உள்ளன. அப்படியிருக்கின்ற காரணத்தால், சோவியத் ரஷ்யா உலகத்தில் ஒரு வல்லரசாக இல்லை என்று யாரும் சொல்ல முடியாது. அதேபோல் அமெரிக்க நாடு, அமெரிக்க ஐக்கிய குடியரசுகள் என்று பன்மையில்தான் அழைக்கப்படுகிறது. மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரம் தருவது என்பது அதிகாரங்களைப் பறித்துக்கொள்வதல்ல, பகிர்ந்துகொள்வது என்பதாகும்.

குருஷேவ் அவர்கள் சோவியத் யூனியன் பிரதமராக இருந்தபோது, அமெரிக்கா சென்றிருந்தார். அங்கே அவரைப் பத்திரிகை நிருபர்கள் சூழ்ந்துகொண்டு, “உங்கள் நாட்டு அரசியல் அமைப்புப் பெருமைகள் என்ன?” என்று கேட்டபோது, அதற்கு அவர் பதில் சொன்னார். அதைத் தலைவர் அவர்களுடைய அனுமதியோடு குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

“Yes. We are for full freedom of every people in our country. For instance, each of the 15 Independent Union Republics is free to secede from the Soviet Union if it desires. It has a right to do so”.

இங்கேயிருக்கிற 15 குடியரசுகள் விரும்பினால், அவர்கள் பிரிந்துகூடச் செல்லலாம் என்பது அந்த உரிமை. அப்படிப்பட்ட உரிமை அரசியல் சாஸனத்தில் இருக்கிறது என்று அமெரிக்க நிருபர்களிடம் குருஷேவ் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரம் தருவதால், மத்திய அரசு பலவீனப்பட்டுப்போகும் என்பது ஒத்துக்கொள்ளக்கூடிய வாதம் அல்ல. எனவே, மாநில சுயாட்சி என்ற வாதத்தை திராவிட

1974 ஏப்ரல் 25] [திரு. ஏ. கே. வில்வம்]

முன்னேற்றக் கழகத்தினுடைய பிதிரார்சித உரிமை என்று கருதாமல், தமிழ் நாட்டுக்கு தமிழ் நாடு என்று பெயர் சூட்டுவதை எப்படிப் பொதுப் பிரச்சினையாகக் கருதினார்களோ, அதேபோல், இதையும் எல்லாக் கட்சிக்காரர்களும் ஒரு பொதுப் பிரச்சினையாக ஏற்று, அவர்கள் ஒத்துழைக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

நியாயத்தை ஏற்றுக்கொள்ளாமல் அதைப் புறக்கணித்தால், அதுவே நிர்ப்பந்தமாக விஸ்வரூபம் எடுத்துவிடும். நியாயமான கோரிக்கையைப் புறக்கணித்தால், அவமதித்தால், புழுவும் புலியாக மாறுகிறது. இப்போது பங்களா தேஷ் பிரதமர் முஜிப் ரஹிமான்பற்றி மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். இன்றைக்கு இரண்டாக இருந்த இந்தியா மூன்றாக உடைந்து போனதற்குக் காரணம் ஒரு பகுதி மக்களுடைய உள்ளுணர்வு, அரசியல் அபிலாஷைகள் முறையாக மதிக்கப்படாததுதான். அவர்கள் 12 அம்சத் தீர்மானங்கள் என்ற ஒன்றை அங்கேயிருந்த பாகிஸ்தான் அதிபரிடம் வைத்தபோது, அவர்கள் அலட்சியப்படுத்தப்பட்டார்கள், அவர்களின் கோரிக்கைகள் புறக்கணிக்கப்பட்டன. ஏற்றுக்கொள்ளப்படவில்லை. அதனுடைய விளைவாகத்தான் அன்றைக்கு இரண்டாக இருந்த இந்தியா மூன்றாக உடைந்தது.

எங்களைப் பொறுத்தவரையிலும், திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைப் பொறுத்தவரையிலும், அதனுடைய தலைவர் டாக்டர் கலைஞர் அவர்கள், தம்முடைய இருதய சக்தியாக, “நான் தமிழ் மக்களுக்கு, தமிழகத்திற்கு நன்மைகள் பல செய்ய வேண்டுமென்று விரும்புகிறேன். அந்த நன்மைகள் செய்வதற்கு இன்றைம் கொஞ்சம் அதிகாரம் வேண்டும்” என்கிறார். இருக்கிற அதிகாரத்தை வைத்துச் செய்யக்கூடாது என்று நண்பர்கள் பலர் தங்களை கருத்தைச் சொன்னார்கள். அதிகாரம் ஓரளவு இருப்பது வாஸ்தவம்தான். அதிக அதிகாரங்கள் “அப்கிப்” பிறகுத் தான் போதுமானது, “டேவலப்மெண்டுக்குப் பயன்படவில்லை. அதனால்தான் அதிகாரம் மேலும் தேவை என்கிறார் முதல்வர். இந்தக் கோரிக்கையை, நல்ல தீர்மானத்தை நான் முழு மனதோடு ஆதரித்து மாநில தன்னாட்சி கோரிக்கை என்பது இன்றைக்கு இந்திய அரசியலில் பீடித்துள்ள பயங்கரமான நோய்க்கு ஒரு சர்வரோக நிவாரணியாகப் பயன்படும் என்று கூறிக் கொண்டு விடைபெறுகிறேன்.

*திரு. ஜார்ஜ் கோமகன் : மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே, இந்தப் பாரம்பரியம் மிக்க நம்முடைய மேலவையில் நம்முடைய தமிழக முதல்வர் மாண்புமிகு டாக்டர் கலைஞர் அவர்கள் முன்மொழிந்த மாநில சுயாட்சித் தீர்மானத்தை ஆதரித்து சில கருத்துக்களைக் கூறுகின்ற ஒரு அருமையான வாய்ப்பைப் பெற்றமைக்காக நான் மெத்த மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

எனக்கு முன்னால் பேசிய மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் நம்முடைய மாநிலத்திற்கு சுயாட்சி, தன்னாட்சி, எந்த அளவுக்குத் தேவை என்பதையும் அதற்குரிய காரண காரியங்களையும் எடுத்துக் காட்டினார்கள். எனக்கு

[திரு. ஜார்ஜ் கோமகன்] [1974 ஏப்ரல் 25]

முன்பு பேசிய மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. ஏ. கே. வில்வம் அவர்கள் பல வரலாற்று ஆதாரங்களை எடுத்துச் சொல்லி, மாநிலத்திற்குத் தன்னாட்சி தேவை என்பதற்கான காரணங்களைச் சொன்னார்கள். கிரேக்க நாட்டு அறிஞன் ஒரு மாபெரும் கருத்தை இந்த உலகத்திற்கு வழங்கினான். “நீங்கள் எங்கள் எஜமானர்களாக இருக்க விரும்பலாம், ஆனால்—நாங்கள் உங்கள் அடிமைகளாக இருக்க வேண்டுமே” என்று கேட்டான். எஜமானத்துவமும் அடிமைத்தனமும் இந்த நாட்டுக்குத் தேவையில்லை என்ற அடிப்படையில், உறவு முறை தேவை, அதுவும் சுமுகமான உறவு முறை தேவை என்ற அடிப்படையில் எழுந்தது தான் மாநில சுயாட்சிக் கோரிக்கை என்பதை நான் விமர்சிக்க விரும்புகிறேன். அந்த உறவு முறையில் பார்க்கிறபோது, ஒரு உறுப்பினர் குறிப்பிட்டதுபோல், இந்த இந்தியத் துணைக்கண்டத்தை நாம் ஒரு துணைக் கண்டமாக மதித்திட வேண்டும். இந்தத் துணைக்கண்டத்தில் பல தேசிய இனங்கள், பிரிவுகள் இருக்கின்றன என்பதை நாம் நிச்சயமாகப் புரிந்து கொண்டாக வேண்டும். அந்த தேசிய இனங்களுக்கு பல கிளாசார்கள், பல வாழ்க்கை முறைகள், பல பாரம்பரியங்கள், பல பழக்கவழக்கங்கள் இருப்பதை நாம் வரலாற்றுக் கண்ணோடு பார்த்தால், மாநில சுயாட்சி எந்த அளவுக்கு தேவையான ஒன்று என்பதை நாம் நினைவு கூர்ந்து கொள்ள முடியும்.

இங்கே பேசிய மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. பலராமன் அவர்கள், மாநில சுயாட்சி பற்றி விமர்சனம் செய்கிற நேரத்தில் தி.மு.க. அரசு, திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் இதை வைத்து மக்களைத் திசை திருப்பப் பார்க்கிறது என்று சொன்னார்கள். அவர் பேசியதிலிருந்து அவர்தான் திசை திருப்பப்பார்க்கிறார் என்பதை எடுத்துக் காட்ட விரும்புகிறேன், தலைவர் அவர்களே, உங்கள் மூலமாக. உள்ளபடியே, திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் எப்போதுமே திசை திருப்புவதற்காக எந்த இலட்சியத்தையும், எந்தக் கொள்கையையும் பயன்படுத்திக் கொள்ள விரும்பாது. இன்றைக்கு மாநில சுயாட்சிக் கொள்கையை இந்த நாட்டு மக்களுக்கு முன்னால் வைத் திருப்பதற்குக் காரணம் என்னவென்பதை நான் சுருக்கமாகச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். வள்ளுவப் பெருந்தகை ஒரு அருமையான குறளை வழங்கியிருக்கிறார்கள். இதற்காக நாம் வரலாற்று ஆசிரியர்களைத் தேட வேண்டியதில்லை. சரித்திர ஆசிரியர்களுடைய ஆதாரங்களைப் புரட்டிப் பார்க்கவேண்டிய அவசியமில்லை. நம்முடைய திருவள்ளுவரே ஒரு அருமையான கருத்தை வழங்கியிருக்கிறார் “பீலிபெய் சாகாடும் அச்சிறும் அப்பண்டம் சால மிகுத்துப்பெயின்” என்று. மயிலின் இறக்கை ரொம்ப மென்மையானது தான். அந்த இறக்கையைக்கூட அளவுக்கு மீறி வண்டியில் ஏற்றினால், வண்டியின் அச்சு முறிந்து விடும் என்று வள்ளுவப் பெருந்தகை ஒரு அருமையான குறளைத் தந்திருக்கிறார். இந்தக் குறளை நான் இந்த மாமன்றத்தில் வைக்க ஆசைப்படுகிறேன். மயிலிறகே மென்மையானது. அப்படியானால் அதிகாரம் இருக்கின்றதே, அது எப்படிப்பட்டது என்பதை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். நேற்று

(6-30 பி.ப.)

மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. ராஜகோபால் அவர்கள் மத்தியிலுள்ள

1974 ஏப்ரல் 25] [திரு. ஜார்ஜ் கோமகன்]

அதிகாரம்பற்றிக் குறிப்பிடும்போது “பூதாகாரமானது” என்று குறிப்பிட்டார்கள். அப்படிப்பட்ட அதிகாரங்களை மத்தியில் குவித்து வைத்துக் கொண்டிருக்கும்போது, மாநிலங்கள் எவ்வளவு சங்கடப்படும், அதனால் எவ்வளவு தீதுகள் ஏற்படும் என்பதை மாண்புமிகு உறுப்பினர்களும், இந்த நாடும் சற்று நினைத்துப் பார்க்க வேண்டும் என்பதை, தலைவரவர்களே, தங்கள் மூலமாகக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

பல உறுப்பினர்கள் இந்தக் கோரிக்கை பிரிவினைக்கு அடிகோலுமோ என்று அச்சம் தெரிவித்தார்கள். தலைவரவர்களே, நான் தங்கள் முன்பு வேறு ஒரு அச்சம் பற்றிக் குறிப்பிட விழைகிறேன். நமது அண்டை மாநிலமான மைசூர் மாநில முன்னாள் முதல்வர் திரு. வீரேந்திர பட்டில் அவர்கள் ஒரு அச்சத்தைத் தெரிவித்தார்கள். அவர்கள் முதல்வராக இருந்த காலத்திலேயே ஒன்றைச் சொல்லியிருக்கின்றார்கள். மத்திய அரசிடம் அதிக அதிகாரங்கள் குவிக்கப்பட்டு, மாநிலங்கள் புறக்கணிக்கப்பட்டால் என்ன நிலைமை ஏற்படும் என்பதை அவர் சொல்லும் நேரத்திலே, தற்போதுள்ள நிலை மாறிய எல்லா மாநிலங்களும் சுயாட்சிக் கோரிக்கையை எழுப்பினால், டெல்லியிலுள்ள ஒவ்வொரு மாநிலத்தின் விருந்தினர் மாளிகைகளும், பவனங்களும்கூட, தாறுவறாய்மாக மாறும் நான் வெகுதூரத்தில் இல்லை என்ற அச்சம் ஏற்படுகிறது என்று குறிப்பிட்டார்கள். அந்த அச்சத்தை மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் பிரிவினை வாதம் என்று சொல்கின்றார்கள். அல்லது வேறு என்ன சொல்லுகின்றார்கள் என்று அறிய விழைகிறேன். இப்படிப் பேசியவர் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சார்ந்தவர் இல்லை. அப்படிப் பேசியவர் டாக்டர் கலைஞர் இல்லை. நமது மாநில அமைச்சர் பெருமக்களில்லை. இதைச் சொன்னவர் மைசூர் மாநில முன்னாள் முதல்வர். இந்த அச்சத்தை நாம் நிச்சயமாகப் புறக்கணிக்க முடியாது. இன்றைக்கு மாநிலங்களுக்குள்ள அதிகாரங்களே போதும், இவற்றை வைத்துக் கொண்டே நாம் நல்லாட்சி நடத்திட முடியும், நல ஆட்சி நடத்திவிட முடியும் என்று சொல்லுகின்றார்கள். உள்ளபடியே இன்றுள்ள அதிகாரங்களின் அடிப்படையில் நாம் முறையாகச் செயலாற்ற முடியாது. திக்கி திணறுகின்றதை, அப்படி ஒரு சூழ்நிலை ஏற்படுகிறதே யாரும் மறுக்க முடியாது. நமது பாரம்பரியத்தை, நமது கலாச்சாரத்தைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளக் கூட முடியாத சூழ்நிலை இருப்பதைப் பார்க்கும்போது வருத்தப் படாமலிருக்க முடியுமா என்று யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும். தஞ்சை பிரகதீஸ்வரர் ஆலயத்திலே நமது பாரம்பரியத்தின் சின்னமாக இராஜ ராஜ சோழனின் சிலையை வைப்பதற்குக் கூட மத்திய அரசிடம் நாம் கையேந்தி நிற்கும் நிலை இருக்கின்றது. அதை குறிப்பிட்டுத்தான் சொல்லுகிறேன். மத்தியிலே அதிக அதிகாரங்கள் குவிக்கப்பட்டால் எதிர்காலத்தில் அதன் விளைவுகள் பயங்கரமாக இருக்கும் என்ற அச்சத்தில் தான் ஒருமைப்பாட்டை விரும்பும் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சார்ந்த, தேசிய ஒருமைப்பாட்டில் பெருநம்பிக்கை கொண்டுள்ள நமது மதிப்பிற்குரிய கலைஞர் அவர்கள் இந்த மாநில சுயாட்சிக் கோரிக்கையை இந்த மாமன்றத்தின் முன் வைத்திருக்கின்றார்கள். உள்ளபடியே இக்கோரிக்கை தேசிய ஒருமைப்பாட்டை உருவாக்கும். மாறாக யாராவது

[திரு. ஜார்ஜ் கோமகன்]

[1974 ஏப்ரல் 25]

இதைப் பிரிவினை வாதம் என்று சொல்லுவார்களானால், நிச்சயமாக அவர்கள் நாட்டு மக்களை திசை திருப்புகின்றார்கள் என்று அவர்கள் மீது குற்றம் சாட்ட விரும்புகிறேன். திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் பாரம்பரியம்பற்றியெல்லாம் அலகுகிறார்கள். திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்துக்கு ஏன ஒரு சிறந்த பாரம்பரியம் உண்டு. இந்த நாட்டை எதிரிகள் தாக்க வந்த நேரத்திலே, நமது முன்னேற்றக் கழகம் தக்க குரலெழுப்பி, போர் முனைக்கு, முகாம்களுக்கு நமது இளைஞர்களை அனுப்பி குருதி கொட்டவும் அவர்களைத் தட்டியெழுப்பியது முன்னேற்றக் கழகம். அதற்காக பல தியாகத் தழும்புகளையும் ஏற்றுக்கொள்ள தயாராக இருந்தார்கள் முன்னேற்றக் கழகத்தவர். அதை இந்த நேரத்தில் மறந்துவிடுவதற்கில்லை. இன்னும் ஒன்றை நினைவிற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். விலைவாசிப் போராட்டம் நடந்த காலம். நமது கழகத்தவர் பலரும் சிறையிலடைக்கப் பட்டிருந்தனர். காங்கிரஸ் ஆட்சிக் காலத்திலே எங்களை காராக கிரஹத்தில் அடைத்து வைத்தார்கள், இம்சித்தார்கள், பலவகையான சித்திர வதைக்குள்ளாக்கினார்கள். பிறகு சிறையிலிருந்து வெளி வந்த நேரத்தில்தான் நமது மண்ணின்மீது சீன ஆக்கிரமிப்பு ஏற்பட்டது. அந்நியர்கள் நம் நாட்டின் மீது படையெடுத்து வந்தார்கள். அந்த நேரத்திலே, “நாம் நமது சிறைவாசத்தில் நமக்கு இழைக்கப்பட்ட கொடுமைகளை, இன்னல்களையெல்லாம் மறந்துவிட்டு, இந்த நாடு காப்பாற்றப்படுவதற்கு நாம் அனைவரும் ஒன்றுபடுவோம்” என்று இந்த தேசத்தின் ஒற்றுமைக் காக, தேசிய ஒருமைப்பாட்டிற்காக பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் வானொலியிலே குரல் கொடுத்தார்கள். அன்று அவர்கள் ஆற்றிய உரை, அதிசயிக்கத்தக்க உரை என்று நாட்டிலே அனைவராலும் பாராட்டப் பட்டிருக்கின்றது. இதைச் சொல்லுவதற்குக் காரணம் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் பாரம்பரியம், தேசியப் பாரம்பரியம் என்பது தான். மாநில சுயாட்சி கேட்பதும் அத்தகைய தேசியப் பாரம்பரியத்தின் அடிப்படையில்தான். தமிழ் இனம் என்பது ஒரு தேசிய இனம். அதை “ஒரு ரேஸ்” என்று நான் குறிப்பிட விரும்பவில்லை. அதை ஒரு “நேஷனலிட்டி” யாகவே குறிப்பிட விரும்புகிறேன். இந்தத் தேசிய இனத்தை இந்த நாட்டிலே பாதுகாக்க வேண்டும் என்று அடிப்படைத் தத்துவத்தில்தான் இந்த மாநில சுயாட்சிக் கொள்கையை மக்கள் முன்பு வைக்கிறோம். மிகப் புகழ் பெற்ற பேரறிஞர் ஏ. ஜே. டாய்ன்பீ கருத்துக்களை “ஸ்டேட்ஸ் ரீஆர்கனைஸேஷன் கமிஷன்” அறிக்கையில் மிக அழகாக எடுத்துச் சொல்லியிருக்கின்றார். வளர்ந்துவரும் தேசிய இன உணர்ச்சி, எல்லைக்கோட்டின் அடிப்படையிலோ, பல பகுதிகளுக்கு இடையிலே உள்ள தொடர்பு காரணமாகவோ ஏற்படுவதில்லை; தாய்மொழி காரணமாகத்தான் ஏற்படுகிறது, வளர்ந்து வருகிறது என்ற மிக அருமையான தத்துவத்தினை டாய்ன்பீ அவர்கள் சொல்லியதை எடுத்துக்காண பித்திருக்கின்றார்கள். அப்படிப்பட்ட தமிழினத்தின் பெருமையை நீண்ட நெடுங்காலமாக திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் எடுத்துச் சொல்லி வந்திருக்கிறது. அதைப் போலவேதான் தாய் மொழியின் வழியில் இந்த நாட்டிலே நல்லாட்சி ஏற்பட வேண்டுமென்று சொல்லிவருகிறோம். அப்படிப்பட்ட இந்த நேரத்திலே அது பிரிந்துபோகும் உரிமையா அல்லது பிரிந்து போகாத உரிமையா என்ற சர்ச்சைக்கு நான் போக விரும்ப

1974 ஏப்ரல் 25] [திரு. ஜார்ஜ் கோமகன்]

வில்லை. பிரிந்துபோகும் உரிமை என்று அவர் சொல்லவில்லை. சொல்லாத ஒன்றைச் சொன்னதாகச் சொல்லிக்கொண்டு, “இது பிரிவினை வாதம்” என்று சொல்லுவது உள்ளபடியே இந்த நாட்டு மக்களைத் திசை திருப்புவதற்காக, மாநில சுயாட்சி, தன்னாட்சி என்ற அருமையான தேசிய ஒருமைப்பாட்டுத் தத்துவத்திற்கு வேண்டுமென்றே அவர்கள் வண்ணம்பூசிட முற்படும் கதை என்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். உள்ளபடியே மாநில சுயாட்சி கிடைத்தால், இந்த நாட்டிலே தேசிய ஒருமைப்பாடு ஊன்றி நிற்கும். அது இல்லையென்றால், அது நிலைத்து நிற்பதற்கு வாய்ப்பில்லை. தேசிய இனங்கள், தேசிய உணர்வுகள் அங்கிலேயர்கள் காலத்தில் எப்படி அடக்கப்பட்டிருந்தனவோ ஒடுக்கப்பட்டிருந்தனவோ அதுபோன்றே இன்றைக்கும் மாநில மக்களின் உணர்வுகள் மதிக்கப்படாமல் ஒடுக்கப்படுகின்றன. காங்கிரஸ் கட்சியானது காந்தியடிகளின் தலைமையில் விடுதலைக்காக இந்த நாட்டிலே மக்களை ஒன்று திரட்டிப் போராடிய நேரத்திலே ஒரு அருமையான ஒற்றுமை உணர்விலே இந்த நாட்டிலே காந்தியடிகள் தட்டியெழுப்பினார்கள். அது எத்தகைய உணர்வு என்பதைப் பற்றி மாண்புமிகு உறுப்பினர் சிலம்புச் செல்வர் அவர்கள் நன்கு எடுத்துக் காண்பிப்பார்கள் என்று கருதுகிறேன். இந்தியத் துணைக் கண்டத்திலே உள்ள ஒவ்வொரு மாநில மக்களுக்கும் அத்தகைய உணர்வு தேவை, அந்த அடிப்படையிலேதான் இந்த நாட்டிலே ஒரு ஒற்றுமையும் நல்லாட்சியும் நிலவ வேண்டும் என்ற வகையிலேதான் மாநில சுயாட்சி தேவை என்பதை நாம் நிச்சயமாக உணர்ந்தாக வேண்டும். மாநில சுயாட்சி தேவை என்று சொல்லும்போது மத்தியிலே கூட்டாட்சி என்று மிகத் தெளிவாக எடுத்துச் சொல்கிறோம். இதிலே எங்கே பிரிவினைவாதம் இருக்கின்றது? மத்தியிலே கூட்டாட்சி, மாநிலங்களிலே தன்னாட்சி, சுயாட்சி என்று சொல்லுகிறோம். சுயாட்சி என்று சொல்லும்போது, ஒரு பீதி, அச்சம். வேதனை அவர்களுக்கு ஏற்படுகிறது. மக்களை வேறு கோணத்திற்கு அழைத்துச் செல்ல விரும்புகின்றார்கள். உள்ளபடியே இதை மிகத் தெளிவாக இந்த நாட்டு மக்களுக்கு விளக்கியாக வேண்டும் என்ற கட்டத்தில் நாம் இருக்கிறோம். மேற்கு வங்கத்திலே முதலமைச்சராக டாக்டர் பி. லி. ராய் அவர்கள் இருந்த நேரத்திலே அவர்கள் நிதிக்குழுவிற்குத் தந்த அறிக்கையில் ஒன்றைக் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார்கள்.

(6-40 பி.ப.)

“பலவீனமான மாநிலங்களின் அடிப்படையில், பலமான மத்திய அரசை அமைக்க முயற்சி செய்வது மணிலை அஸ்திவாரமாகக் கொண்டு ஒரு பலமான கட்டிடத்தைக் கட்ட முயற்சி செய்வதைப் போன்றதாகும்” என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அந்த அருமையான மேற்கோளைக் காட்டி நான் உங்களைச் சிந்திக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். உள்ளபடியே அப்படிப்பட்ட ஒரு கட்டிடத்தை அமைப்பதை யாரும் இந்த நாட்டில் விரும்ப மாட்டார்கள் என்று கருதுகிறேன். ஒரு பலமான கட்டிடம்தான் தேவை என்று எல்லோரும் விரும்புவார்கள். உள்ளபடியே மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரங்கள் இருக்கின்றன என்று கூறப்படுகிறது. அந்த அதிகாரங்கள் எப்படிப்பட்டவைகளாக இருக்கின்றன என்பது பற்றி இங்கே உங்களுக்கு ஒரு கருத்தை எடுத்துச் சொல்ல

[திரு. ஜார்ஜ் கோமகன்] [1974 ஏப்ரல் 25]

விரும்புகிறேன். எங்களுடைய தலைவர் சொன்ன கருத்தா என்றால், இல்லை. டாக்டர் கலைஞர் சொன்ன கருத்தா என்றால் இல்லை. அவர்களுடைய முகாமிலிருந்து வந்த ஒருவர் சொன்ன கருத்து என்று சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். மத்திய அமைச்சரவையில் கல்வி அமைச்சராகவிருந்த டாக்டர் வி. கே. ஆர். வி. ராவ் கூறிய கருத்துத்தான். அவர், “பென்ஷனார்ஸ் ஆப் தி சென்ட்ரல் கவர்ன்மென்ட்”, மாநிலங்கள் மத்திய அரசிடம் பென்ஷன் வாங்குகிறவர்கள் போல இருக்கின்றன என்று மாநிலங்களைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். அதைச் சொன்னவர் டாக்டர் கலைஞரா, அதைச் சொன்னவர் டாக்டர் நாவலரா, அதைச் சொன்னவர் நம்முடைய பேராசிரியரா? அதைச் சொன்னவர் காங்கிரஸ் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்தான். இன்றைக்கு திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசு பலமான ஒரு நல்லாட்சி அமைய வேண்டுமென்று வைத்திருக்கின்ற பிரச்சினையை மத்தியில் மட்டும் அமைய வேண்டும் என்ற கோணத்தில் பார்க்க வேண்டாம் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அண்ணா அவர்கள் மிக வேதனையோடு அவரது 1967-68-ஆம் ஆண்டு நிதிநிலை அறிக்கையின் மீது உரையாற்றுகின்றபோது குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

“அரசியல் சட்டத்தின் ஏழாவது அட்டவணையில், 36 முதல் 38 வரையிலுள்ள விதி முறைகள், பணம் வெளியிடுதல், அன்னியச் செலவாணி போன்ற துறைகளை மத்திய அரசினுடையவையாக்கி வைத்திருப்பதன் மூலம் பணவீக்கம், பற்றாக்குறை நிதி—நிலை என்பவை களுக்கு மத்திய அரசு முழுப் பொறுப்பு ஏற்றிருக்கச் செய்கிறது. இதனால்; விலை ஏற்றம் ஏற்படுவதற்கான பொறுப்பும் மத்திய அரசையே சார்்கிறது. எனவே, விலை கட்டுப்படுவதற்கான பொறுப்பும் மத்திய அரசே மேற்கொண்டாக வேண்டியிருக்கிறது. மத்திய அரசின் நடவடிக்கையால் விலைகள் கட்டுக்கடங்காமல் ஏறிவிடுவதன் விளைவாக ஏற்படும் இன்னலையும், இழப்பையும் மாநில அரசு தாங்கிக் தத்தவிக்க வேண்டியிருக்கிறது. விலைகளைக் குறைத்து, நிலைமையைச் சரிப்படுத்தும் வலிமையை இந்திய அரசியல் சட்டம் மாநில அரசுகளுக்கு அளித்திடவில்லை” — என்று மிக உருக்கமாகச் சொல்லியிருக்கிறார்.

விலைவாசிகள் ஏறுகின்ற நிலைமையில் பாமர மக்களுக்கு என்ன ஏற்படுகிறது? அவர்களுக்கு நேரடியாக மத்திய அரசுதான் காரணம் என்பது தெரிவித்தல்லை. இந்த மாநில அரசுதான் சாதாரண பாமர மக்களின் கண்களுக்குத் தெரிகிறது. ஆனால், உண்மை நிலவரம் என்ன? விலைவாசி ஏற்றத்திற்கு உண்மையான காரணம் என்னவென்று சில அரசியல்வாதிகள் எடுத்துச் சொல்ல மறுக்கிறார்கள். அதற்குக் காரணம் தங்கள் கட்சிக்குப் பலம் தேடிக் கொள்ள வேண்டும் என்ற சுயலாப நோக்கம். உண்மையான காரண காரியங்களை மக்களுக்கு எடுத்துக் காட்டியாக வேண்டும்.

அடுத்து, கைத்தறியைப்பற்றி ஒன்றைக் கூறி எனது உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன். டாக்டர் கலைஞர் அவர்கள் 18-10-1973 அன்று திருச்சியில் ஒரு பொதுக் கூட்டத்தில் பேசுகிறபோது, கைத்தறி நெசவாளர்கள் பிரச்சினையைப்பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அவர்

1974 ஏப்ரல் 25] திரு. ஜார்ஜ் கோமகன்]

“இன்றைக்கு தமிழ்நாட்டில் மிக முக்கியப் பிரச்சினை நெசவாளர்கள் பிரச்சினை. அவர்களுக்கு நூலைப் பகிர்ந்தளிக்கும் அதிகாரம் மத்திய அரசின் டெக்ஸ்டைல் கமிஷனரிடம்தான் இருக்கிறது. பட்டுநூல் அளவுக் காவது பகிர்ந்தளிக்க மாநில அரசிற்கு அதிகாரம் தேவை என்று அமைச்சர்கள் அளவிலும், அதிகாரிகள் அளவிலும் பல மாதங்கனாகப் பம்பாய்க்கும், டெல்லிக்கும் போய் வருகிறோம்”—
என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

இப்படிப்பட்ட பிரச்சினைகளை நங்கள் உங்கள் முன்னால் வைக்கிறோம். ஆகையினால்தான் மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரங்கள் தேவை, அதற்கு மாநில சுயாட்சி வேண்டுமென்று கோருகிறோம். இந்தத் தேவைகளை டெல்லிக்கு உணர்த்திட, நமது கோரிக்கையைப் பெற்றிட, இந்த மாமன்றத்தில் இந்தத் தீர்மானத்தைக் கொண்டு வந்திருக்கிறோம். மாநில சுயாட்சியை “நெல்லிக்கனி” என்கிறார் மாண்புமிகு முதல்வர். அந்தக் கனியைச் சுவைத்திட அதை நான் வரவேற்று, ஆதரித்து முடிக்கிறேன். வணக்கம்.

*திரு. இராம சுப்பையா : மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவரவர்களே; இந்த மாமன்றத்தில் நமது மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் கொண்டு வந்துள்ள மாநில சுயாட்சித் தீர்மானத்தை நானும் ஆதரித்துப் பேசுவதற்கு வாய்ப்புக் கிடைத்ததற்குப் பெருமகிழ்வு அடைகிறேன். இந்த நாட்டு மக்களுக்கு இன்னும் பல நல்ல காரியங்களைச் செய்வதற்கு இன்னும் அதிக அதிகாரங்களைக் கேட்கிற நாம், இந்த மாமன்றத்தின் மூலம் தீர்மானம் நிறைவேற்றி டெல்லிக்கு அனுப்ப இருக்கிறோம். இந்த நாட்டில் நெசவாளர்கள் படுகின்ற துயரம் எவ்வளவு? இந்த நாட்டில் உற்பத்தியாகின்ற நூலை இந்த நாட்டில் இருக்கின்ற நெசவாளர் உபயோகித்து சம்பாதித்து வயிறுநாச் சாப்பிடக்கூடிய நிலைமை இருந்தாலும் கூட அதை விநியோகிப்பது மத்திய அரசின் அதிகாரத்தில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த நாட்டின் மக்களுக்குத் தேவையான காரியங்களைச் செய்வதற்கான அதிகாரங்களை எல்லாம் அவர்களுடைய கையில் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நாம் அதனால் திண்டாட விடப்படுகிறோம். சீன ஆக்கிரமிப்பின் போது அண்ணா அவர்கள் வீடு இருந்தால்தான் ஒரு வேய முடியும்; ஆகவே முதலில் நாட்டைக் காப்போம்: யுத்த நிதி தாருங்கள் என்றார். அதற்கேற்ப நிதி கொடுத்தோம். அப்படியிருந்தும் கூட நம்மைப் பார்த்து திராவிட நாடு பிரிவினை வாதிகள் என்று கூறு

[திரு. இராம. சுப்பையா]

[1974 ஏப்ரல் 25]

கிறார்கள். அவர்களுக்கு எவ்வளவோ விளக்கங்கள் கூறியும் அவர்களால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. அவர்களுக்குப் புரிந்து கொள்ளும் எண்ணம் இல்லை. ஆனால் இலை தெரியுமா என்றால் எனக்கா தெரியாது? அது அகலமாக புளியன் இலை போல் இருக்கும் என்கிறார்கள். இவ்வளவு விளக்கங்கள் சொன்ன பிறகும் விளக்கங்கள் கேட்டால், அவர்களுக்கு எப்படித்தான் கூறுவது என்று புரியவில்லை. சமீபத்தில் சட்டப் பேரவையில் டாக்டர் ஃபைரூர் அவர்கள் பேசுகின்ற போது, சட்டமன்ற உறுப்பினர் திரு. ஹாண்டே அவர்கள் மாநிலத்தில் சுயாட்சி என்றால் என்ன, மத்தியில் கூட்டாட்சி என்றால் என்ன என்று கேட்டார்கள். அதற்குக் ஃபைரூர் அவர்கள் “உங்களுக்குத் தனியாகச் சொல்கிறேன்” என்று சொன்னார்கள். அதன் பிறகும் அவர்கள் கேட்டுக் கொண்டே இருந்தார்கள். அதற்கு ஃபைரூர் அவர்கள் “நான் சொல்லிக் கொண்டே இருக்கிறேன். உங்களால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லையா? அல்லது உங்களுக்கு புரிந்து கொள்ள விருப்பமில்லையா என்று தெரியவில்லை. ஆகையினால்தான், இப்படிப் பலமுறை கேட்கிறீர்கள். விவரமாக அச்சடித்துக் தந்திருக்கிறோம்: அவற்றைப் புரிந்து கொள்ள அறிவையும் தா என்றால் எப்படித் தர முடியும்..?” என்று சொன்னார்கள். அது போல் இந்த நாட்டு மக்களுக்குத் தேவையான காரியங்களைச் செய்வதற்கு நம்முடைய மாநிலத்திற்கு இன்னும் அதிக அதிகாரங்கள் தேவை என்று கூறி, இங்கேயிருக்கின்ற பெரியவர்களெல்லாம், எல்லாக் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களும், இந்த மாநில சுயாட்சிக் கோரிக்கையை ஆதரித்து நம்முடைய மக்களுக்கு நல்ல காரியங்களைச் செய்வதற்கு உதவிட வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு எனது உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : இத்துடன் இன்றைய நிகழ்ச்சிகள் முடிவுற்றன. அவை மீண்டும் நாளை மாலை 4 மணிக்குக் கூடும்.

பின்னர், அவை ஒத்திவைக்கப்பட்டது.

2. அமைவு முன் வைக்கப்பட்ட ஏடுகள்.

A. Statutory Rules and Orders.

256. Notifications issued with G.O. Ms. No. 263, Rural Development and Local Administration, dated the 8th February 1974 in regard to division of Pollachi Municipality into thirty-two wards and reservation of three seats for Scheduled Castes and three seats for women in the Pollachi Municipal Council. [*Laid on the table of the House under section 304 (d) of the Tamil Nadu District Municipalities Act, 1920 (Tamil Nadu Act V of 1920)*].

257. Notifications issued with G.O. Ms. No. 98, Rural Development and Local Administration, dated the 18th January 1974 in regard to division of Kumbakonam Municipality into thirty-six wards and reservation of one seat for Scheduled Castes and one seat for women in the Kumbakonam Municipal Council. [*Laid on the table of the House under section 304 (d) of the Tamil Nadu District Municipalities Act, 1920 (Tamil Nadu Act V of 1920)*].

258. Notifications issued with G.O. Ms. No. 30, Rural Development and Local Administration, dated the 3rd January 1974 in regard to division of Sivaganga Municipality into twenty wards and reservation of one seat for Scheduled Castes and one seat for women in the Sivaganga Municipal Council. [*Laid on the table of the House under section 304 (d) of the Tamil Nadu District Municipalities Act, 1920 (Tamil Nadu Act V of 1920)*].

259. Notifications issued with G.O. Ms. No. 28, Rural Development and Local Administration, dated the 3rd January 1974 in regard to division of Srirangam Municipality into thirty-two wards and reservation of one seat for Scheduled Castes and one seat for women in the Srirangam Municipal Council. [*Laid on the table of the House under section 304(d) of the Tamil Nadu District Municipalities Act, 1920 (Tamil Nadu Act V of 1920)*].

260. Notifications issued with G.O. Ms. No. 269, Rural Development and Local Administration, dated the 9th February 1974 in regard to division of Devakottai Municipality into twenty wards

and one seat for Scheduled Castes and one seat for women in the Devakottai Municipal Council [*Laid on the table of the House under section 304 (d) of the Tamil Nadu District Municipalities Act, 1920 (Tamil Nadu Act V of 1920).*]

261. Notifications issued with G.O. Ms. No. 66, Rural Development and Local Administration, dated the 11th January 1974 in regard to division of Namakkal Municipality into twenty wards and reservation of one seat for Scheduled Castes and one seat for women in the Namakkal Municipal Council. [*Laid on the table of the House under section 304 (d) of the Tamil Nadu District Municipalities Act, 1920 (Tamil Nadu Act V of 1920).*].

B. Reports, Notifications and Other Papers.

159. Return of Assets of 2 Members of the Legislative Assembly as on 31st March 1971, 2 Members of the Legislative Assembly as on 31st March 1972 and 20 Members of the Legislative Assembly (inclusive of 2 Hon. Ministers) as on 31st March 1973.

